

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

www.tabularatalanayalanabalta.com

İTİLMİŞ BİR ADAM

Dinleyen: Dirilten, Dr. Emin Kılıç Kale
(Dindar Filozof)

Okuyan: Dirilen, Hayri Balta
(Ölümsüz Yazman)

Dirilten, Dirilen kavramlarına Süryanus
bölümünde açıklık getirilmektedir...

İTİLMİŞ BİR ADAM

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA
hayri@tabularatalanayalanabalta.com
www.tabularatalanayalanabalta.com

İTİLMİŞ BİR ADAM

Dinleyen : Dirilten, Dr. Emin Kılıç Kale (Dindar Filozof)
Okuyan : Dirilen, Hayri Balta (Ölümsüz Yazman)
Dirilten, Dirilen kavramlarına Süryanus bölümünde
açıklık getirilmektedir...

I. BASKI
MAYIS 2015
(100 ADET)

İÇİNDEKİLER

1. GİRİŞ	3
2. SÜRYANUS OLAYI	5
3. VATAN MARŞI	14
4. RÖPORTAJ OLAYI - Dr. EMİN KILIÇ KALE'NİN GAZİANTEP SABAH GAZETESİ İLE YAPTIĞI RÖPORTAJ	16
5. "PERDE ARALANIYOR	29
6. HOCA'NIN GÖZALTINA ALINMASI OLAYI ve SONUÇLARI:	38
7. DİKTE ETTİRİLEN SATIRLAR	43
8. ÖĞRENCİ ARKADAŞLARA SÖZLÜ SALDIRI	52
9. ADALET BAKANINA DİLEKÇE	53
10. BABASINDAN OĞLUNA MEKTUP	55
11. SAVCILIĞA DİLEKÇE	57
12. YOKSULLUK BİLDİRİMİ	58
13. ÖĞRETMEN YALÇIN EFE'YE YANIT	59
14. YILMAZ KALE'YE MEKTUP	87
15. EVREN KALE İLE YAZIŞMA	90
16. İS T İLE MEKTUPLAŞMA	135
17. AV. HAYRİ BALTA'NİN ÖZ GEÇMİŞİ...	144
18. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:	147

1. GİRİŞ

“Hangi nedenden dolayı olursa olsun toplum yaşamında önemli olmuş kişiler; öldüklerinde, gazetelerde o kişi hakkında bir ‘yaşam değerlendirmesi’ yayınlanır.

İngilizce de ‘Obituary’ denilen bu yazı türü için uzmanlarının elinde gerçek bir sanata dönüşür. ‘Yaşam değerlendirme’ ölen kişinin sadece başarılarından söz etmez. Doğrularıyla yanlışlarıyla insanı anlatır, karakter tahlilleri yapar.

Denilebilir ki ‘Obituary’ en zor yazı türlerinden bir tanesidir, çünkü hem gerçekleri yazmak hem ölen kişiye haksızlık yapmamak hem de ölen kişinin mesleğiyle ilgili uzman bilgi sahibi olmak zorundadır.

...

Türkiye’de gazetelerde ‘yaşam değerlendirme’ yazarları olsaydı her ölünün hakkında iyi konuşmak gibi anlamsızlığa düşülmezdi.

Hiçbir insan sonsuz iyilik, sonsuz kötülük içinde yaşamaz hayatını.

Hepimizin yaşamında başkalarına iyi ve iyi gelmeyen davranışlar olmuştur.

Bunların hepsi birden kişiyi oluşturuyor, bunların hepsini birden görüp değerlendiren yazılar da bir insanın ölümünden sonra ortaya konulacak en iyi son eseridir bence...” (Serdar Turgut, Akşam gazetesi, 9.6.2003)

+

“İnsanın fitratında bazı hastalıklar vardır ki; bunlar kalp hastalıkları dediğimiz kibir, haset, kendini beğenmişlik, hırs, dünya muhabbeti gibi manevi hastalıklardır. İşte bu hastalıkları tedavinin yolu, tasavvuf yoludur. Bu yoldan bahseden ilim de tasavvuf ilmidir.

Ancak tasavvuf ilmi sadece okumakla olmaz. Tasavvuf hakkında binlerce kitabı okusan tasavvufun bir hakikatine varamazsın.

Tatbikatı olmayan ilim fayda vermez. İşte bunu tatbik etmek ve kalp hastalıklarından kurtulmak için, mürşid-i kâmile çok büyük ihtiyaç vardır.

Nasıl ki bir meyve ağacının bakımı yapılmazsa, onun aşısı yapılmaz, gübresi, suyu verilmezse, meyvesi güzel

olmaz; insanın durumu da böyledir.

Mürşid-i kâmiller kalp hastalıklarının doktorlarıdır. Kalp hastalıklarının tedavisine Cenab-ı Mevlâ onları vesile kılmıştır. Tabii ki hakiki hidayet ve irşad Allah'ın kudretindedir. Bunlar ancak vesile olurlar, sebep olurlar.” (ŞEYDA MOLLA YAHYA'DAN (K.S), Semerkand Takvimi.21.1.2009)

+

ÖLÜ iken Dr. Emin Kılıç Kale sayesinde dirilmiş biriyim...

Ben; Sayın Öğreticimin, Göğe Çekilme'den önceki: Eşitlikçi, halkçı, ilerici, işlevci, materyalist, toplumcu görüşlerinin temsilciyim...

Vatan marşını söylemeye devam ediyorum hâlâ...

**“ANMEM BENİ YETİŞTİRDİ, BU İLLERE YOLLADI
AL SANCAĞI TESLİM ETTİ, ALLAH'A ISMARLADI
BOŞ OTURMA ÇALIŞ DEDİ, HİZMET EYLE VATANA
SÜTÜM SANA HELAL ETMEM, SALDIRMAZSAN
DÜŞMANA...”**

Düşmanımız; batıl inançlardı, hurafelerdi, tabulardı, talandı, yalandı...

Parada pulda gözü yoktu. Bütün davranışlarının bir gerekçesi vardı.

Anlatacaklarımın, bazı yerlerinin, onu putlaştıranlarca iyi karşılanmayacağını biliyorum.

Ne var ki anlatacağım kişi yaşamında bizlere: **“Eğer ben de eleştirilecek bir davranış görür de beni eleştirmezseniz sizden daha aşağılık kimse yoktur!”** diyen bir kişidir.

İşte bu bölümde, beni DİRİLTEN Sayın Öğreticimle ilgili anılarımı ve izlenimlerimi anlatacağım.

Hepsi benim algılarıma göre, duyduklarıma ve gördüklerime göre anlattıklarımıdır.

Şurasını önemle belirteyim ki Sayın Öğreticim; dünyadan değil Tanrı'dandı...

Kendine özgü bir yaşam yöntemi vardır. Felsefe nedir bilmeyenler yaşam yöntemini felsefesi sanırdı. Oysa bir insanın yaşam yöntemi ayrı felsefesi ayrıdır...Bunlar

birbirine karıştırılmamalıdır.

Benden başka 30'a yakın öğrencisi vardır.

Eğer yanıldıklarım varsa, yanlışlarım varsa söyleyeceklerine sütunlarım açıktır.

Anlatımına:

Mevlana'nın Süryanus Fıkrası ile başlayacağım.

Arkasından da Vatan Marş'ını anlatacağım....

2. SÜRYANUS OLAYI

“... Nakledilmiştir ki: Bir gün Mevlânâ hazretleri birkaç dostla birlikte at pazarı kapısından çıkmış, Sultan-ül Ulemâ Bahaddin Veled'in (Tanrı ondan razı olsun) mezarını ziyarete gidiyordu.

Sayısız insanların bir şahsın etrafında toplandıklarını gördüler. Bu kalabalık içinden birkaç genç ileri koştu ve **“Allah aşkına birini idam ediyorlar. Mevlânâ hazretleri şefaata etsin. O bir Rum'dur ve taptaze de bir gençtir”** diye feryat etti.

Mevlânâ:

“O ne yapmıştır?” diye sordu.

Onlar:

“Birini öldürmüştür, kısas yapıyorlar” dediler.

Bunun üzerine Mevlânâ ilerledi. Bütün cellâtlar ve şahneler (polisler) baş koyup uzakta durdular. Mevlâna mübarek feracesini idam edilecek adamın üzerine örttü.

Şehrin şahnesi İslâm sultanına durumu arz etti.

Sultan:

“Mevlânâ hâkimdir, bir şehri istese ve bütün bir şehre şefaata etse buna nail olur. Hepsi ona feda olsun. Bir Rum da nedir ki...” dedi.

Arkadaşlar; Mevlânâ'nın kurtardığı bu Rum'u alıp hamama götürdüler, hamamdan çıkarıp medreseye getirdiler. Nihayet Mevlânâ'nın elinde Müslüman oldu. Hemen o anda onu sünnet ettiler ve büyük bir semâ yaptılar.

Mevlânâ hazretleri:

“Adın nedir” diye sordu.

O da:

“Siryanus” dedi.

Mevlânâ, öğrencilerine dönerek:

“O halde bugünden sonra ona Alaeddin Siryanus deyiniz” buyurdu.

Nihayet o hazretin hayat veren inayet nazarının bereketi sayesinde Allaeddin Siryanus o dereceye geldi ki, ulu şeyhler ve hayırlı bilginler onun ilerlemesine ve marifetleri anlatmasına hayrette kaldılar.

Bir gün Mevlânâ hazretleri adı geçen Alaeddin’e:

“Hıristiyan keşişler ve Hıristiyan bilginler (Tanrı onlara hidayet etsin) İsa’nın (Selam onun üzerine olsun) hakikati hakkında ne diyorlar?” diye sordu.

Alaeddin:

“Onlar İsa’ya Tanrı diyorlar” dedi.

Mevlânâ:

“Bundan sonra onlara; bizim Muhammed’imiz, Tanrı’dan daha Tanrı’dır, Tanrı’dan daha Tanrı’dır!..” de, buyurdu.

Yine bir gün fakihlerden (İslam hukukçuları) bir gurup kadıların sultanı Sıraceddin’i Urmevi’nin yanında:

“Alaeddin Siryanus ciddiyetle, Mevlânâ Tanrı’dır diyor!..” diyerek onu kötülerdiler,

Ve:

“Bu Peygamberin şeriatı kanununda caiz değildir; hatta, küfürdür” dediler. Birkaç muhzir (polis) gönderip Alaeddin’i getirdiler.

Kadı ondan:

“Mevlânâ Tanrı’dır diyen sen misin” diye sordu.

O:

“Hâşâ, katiyen, o değil de belki ben Mevlâna’nın Tanrı yapıcısı olduğunu söylüyorum. Bak, beni nasıl yaptığını görmüyor musun? Ben hakikatten uzak ve inatçı bir gebr (Hıristiyan) idim. Bana irfan bağısladı, beni bilgin yaptı; bana akıl verdi ve beni Tanrı’yı bilir yaptı.

Ben Tanrı’yı çağıran bir taklitçi iken beni, Tanrı’yı bilen bir muhakkik yaptı. **“Nefsini bilen Tanrı’sını da bilir”** sözü benim vaktimin nakti oldu. Bir kimsenin ruhunda Tanrılık olmayınca Tanrı’yı tanıyamaz. Bu kesin bir delildir.

Şiir:

“Akıllı olmayan kimse akılı nasıl bilir. O halde, bundan kimin Tanrı’yı tanıdığını anla.”

Nahivci nahivciyi, fıkıhçı da fıkıhçıyı bilir; bir cahil, bilgini asla bilmez. Kör de güneşi göremez.

Tanrısızlıkla Tanrılık edilemez. Çünkü Tanrı **“sıfatlarımla halka tecelli ettim”** buyuruyor. Öyle ki Mevlânâ hazretleri, sohbet ve terbiyesinin bereketiyle bir cahili bilgin yapıyor, fakih, nahivci, mantıkçı yapıyor, senin fitratını değiştiriyor.

Mevlânâ yine sohbetinin mübarek nefesiyle cahil nefsi bilgin yapıyor, ârif yapıyor, akıllıları tekrar âşık, âşık değil belki de herkesin olamayacağı bir şey yapıyor.

Nihayet görmüyor musunuz kimyada birazcık iksir paslı bir bakırı hâlis altın yapıyor ve varlığından başkalaşmış, kendi benliğinden kurtulmuş Tanrı nuru ile dopdolu olan bir Tanrı eri bakır gibi vücutları altın ederse, onları nur haline getirirse ve (İşler Tanrı'ya rücu eder) deryasına ulaştırırsa, buna hiç şaşılmaz” dedi.

Bütün bilginler ve fakihler utandılar.

Alaeddin Siryanus, kadının ve fakihlerin macerasını Mevlânâ hazretlerine arz edince Mevlâna gülümsedi ve:

“Kadıya, eğer sen de Tanrı olmazsan vay sana!...” de, dedi.

+

Yine tasavvuf erbabından bir gurup Alaeddin Siryanus'u aralarına alıp:

“Mevlânâ'ya niçin Tanrı diyorsun” deyerek baş kakıncında bulundular.

Alaeddin:

“Tanrı sözünden daha yüksek ve ondan daha yüce bir ad bulamadım ki söyleyeyim. Eğer başka bir şey olsaydı onu da söyledim” dedi.

Şiir:

“Eğer ona beşer derse, aşktan utanırım. O Tanrı'dır demek için de Tanrı'dan korkuyorum.”

Hakikat ehlinin tarikatında halis bir kul kendi şeyhi hakkında ne söylerse caiz görülür. Bundan o kınanmaz.

+

Yine bir gün zamanının itibarlı kişilerinden Ahi Ahmet, Alaeddin'e:

“Ben bir eşek yükü kitap okumuşum, fakat bu kitaplarda semâ'nın mübah olduğuna dair hiçbir şey görmemişim ve

semâ'a ruhsat verildiğini de işitmemişim. Siz bu bid'atı hangi delil ile ortaya attınız" dedi.

Alaeddin:

"Ahi bir eşek gibi okudu, onun için bilmedi.

Tanrı'ya hamdolsun ki,

Biz,

İsa gibi okumuşuz ve onun sırrına ermişiz" diye cevap verdi.

(Ariflerin Menkıbeleri. Ahmet Eflâki, MEB yayınları. 1989. s. 300-303)

+

Mevlana'nın öğrencisi olan Süryanus; epeyce bir zaman Mevla'ya gelmiş gitmiş.

Süryanus: Tanrı bilgisini aldıkça cezbeye düşmüş.

Sağda-solda "Mevla'na Allah!" demeye başlamış.

Elbette tasavvuf bilgisinden yoksun şeriatçılar kendisinin Allah'a dine hakaret ettiğini sanmışlar.

Yakalayıp Kadı'ya götürmüşler...

Kadı'nın huzuruna çıkarmışlar:

Kadı çıkışmış:

"Mevlana'ya Allah diyormuşsun! Doğru mu bu?

Dedin mi demedin mi?

Şimdi söyle bana doğrusunu!"

Süryanus düşünmeden:

"Evet, dedim, derim,

Mevlana Allah'ımdır benim.

Mevlana'dır yoktan var edenim..."

Kadı bakmış ki Süryanus cezbede.

Ne söylediğini bilmemekte.

"Temyiz kudretini yitirmiş bu...

Yoktur temyiz kudretini yitirenlere

Ceza vermenin yolu..."

"Haydi git, aklını başına topla..."

Mevlana Allah'tır deme
Bir daha, sağda solda..."

Mevlana bu olayı duymuş.
Çağırılmış, Süryanus'u sormuş:

"Söyle bakalım ne dedin Kadı'ya.
Dinliyorum, bir kere de sen anlat bana!"

Süryanus, olanları anlatmış,
Mevlana dinlemiş, dinlemiş şöyle demiş:

"Niçin şöyle diyerek çıkışmadın kadıya:
'Allah olan benim!
Mevlana ise Allahları yaratan Allah'tır!.." diye.

Eğer sen de Allah olmak istiyorsan koş Mevlana'ya.
Sanal Allah'a inanmakla, varamazsın hiç bir yere,
Sen de Allah olmak istemiyorsan yazıklar olsun sana!.." **(Mevlana. Abdülbaki Gölpınarlı. Varlık Yayınları.)**

+

Bil ki ey okuyucum; Doğa vardan var eder.
Tanrı sırrına erenler; "Ölü"yü "Diri" eder,

Ermişler; bilge ve erdemliler,
Tanrı'ya erişmek isteyenleri;
Yani olgunlaşıp yücelmek isteyenleri
"Tanrı katına" erdirirler.

Din öğretisinde, buna "Sırrullah" denir.
Bunun ne demek olduğunu yalnızca arifler bilir.

Sayın Öğreticim Dr. Emin kılıç Kale de beni,
Bir ölü iken; yani, sorumsuz, duygusuz, duyarsız biri
iken,
Mevlânâ'nın Siryanus'u dirilttiği gibi,
Diriltti beni "Ölü" iken...

Bütün dinlerin aslı, esası insanları, ölmeden önce

kötülüğe öldürmektir.

Beşerî duygularından arıtıp mükemmel bir insan etmektir.

Dinler çıkarıcı ve bencil insanlar yüzünden yörüngesinden kaymıştır.

İnsanlıktan çıkarmak için elinden geleni yapmıştır...

“Benim dinimi kabul etmedin!” diye öldürmek,

Zina yaparı taşlamak,

Kadını mal olarak görmek dinlerde...

Daha var, bu tür hukuk dışılıklar, yüzlerce.....

Ham insanı olgunlaştırma sırrına ulaşmış insanlara Sırrullah denir.

Kendini yetiştirerek bilge ve erdemli insan olmayı başaran insana,

Din edebiyatı ve felsefesinde (Tasavvufta) Ermiş denir.

Hallaç'ı Mansur'un, Nesimi ve diğerlerinin;

“Enel Hak” = “Ben Allahım” demesi tasavvufi anlamdadır.

Bu sözlerin felsefede ve din ilminde başka anlamları vardır.

İnsan maddedir;

Bir madde hiçbir zaman Allah olamaz.

Bir insan ne denli yücelirse yücelsin

Allah yerine konamaz.

Allah ise, bütün olumlu sıfatları kapsayan bir kavramdır.

Ve bu kavram; soyut, simgesel bir anlamdır..

Ve yine yalnızca insanın bulunduğu yerde bulunur.

İnsanın olmadığı yerde yalnızca madde bulunur...

Hıristiyan'ın İsa'ya Tanrı;

Mevlânâ'nın da Muhammed'e; Tanrı'dan da Tanrı,

Demesinin kökeninde bu anlayış vardır.

Elbette bunlar simgesel anlatımlardır.

Yoksa öyle insanın herhangi bir olağan üstülüğü yoktur...
Hele Allah olmasına imkan ve ihtimal yoktur.

Bazı kişiler,

“Allah yoktan var eder!” sözü ile ne anlatılmak istendiğini bilmedikleri için;

Bu sözü mecazî anlamda değil de, gerçek anlamda anlarlar...

Bunlar, daha başlangıçta din felsefesinden, tasavvuftan ve de dinin asıl amacından koparlar..

Bilim, maddenin sakınımı yasası ile: “Hiçbir madde yoktan var olmaz; var olan da, yok olmaz!..” (Lavazyen) demiştir...

Bu bir bilimsel veridir.

Bu bilimsel veriye göre hiçbir varlık; diğer bir varlığı, gerçek anlamda yoktan var edemez...

Bu bilimsel veriye karşın bütün dinciler din ile bilim çatışmaz derler.

Bunlar, ne söylediklerini bilmezler...

Tanrı katına yükselmenin ilk koşulu alçak gönüllü olmaktır.

İnsanın ilk işi; kendisine yakışmayan, bencil duygulardan kurtulmaktır.

Din ilminde nefsi frenlemeye çok önem verilir.

Bu nedenle “Nefsini bilen Rabbini bilir!” denir,

İnsanın nefsini; yani, kendini bilmesi çok önemlidir.

Nefsimi öldürdüm deyenler ne dediklerini bilmezler...

İnsanda var olan nefis ölmez; insanla birlikte mezara gider.

Din ilminde; insanın nihai amacı: Ahlak sahibi, erdemli bilge bir kişi olmaktır.

Bunun içinde yapacağı ilk iş kendini tanımaktır.

Nefsini bilen Rabbini bilir denir.
Din ilminde bu terim çok sık dile getirilir.

İnsan Tanrı olmaz; ancak Tanrı sıfatını kazanır...
Bu insanlar selameti, huzur ve refahı,
Tanrı'ya (Doğruluğa, Dürüstlüğe) sığınmakta bulur...

Ne var ki din edebiyatına ilişkin bir anlatım olan bu anlatımları kadı gibi din ve tanrı bilgisinden yoksun olanlar, Mecazi, simgesel anlamda değil de gerçek sanar.

Bu sırra erenleri anlayamayanlar;
Onları Allahlık savında bulunuyor sanırlar...
Bu nedenle onlara kızarlar...
Yaşamlarını burunlarından getirerek;
Asarlar, keserler, derisini yüzerler.
Üstüne üstlük mezarını da derin kazarlar...
Ve de bunlar,
Tanrı ile insan arasına girerek,
İnsanı Tanrı'dan uzaklaştırırlar...

Süryanus "Ölü" (Din ve Tanrı bilgisinden yoksun, duyarsız, sorumsuz, bencil, ham...) bir insan iken; Mevlânâ onu, eğiterek gerçeğe erdirmiş...

Kendini ve ne yaptığını bilen biri durumuna getirmiş.

Bu demektir ki Süryanus Tanrı bilgisinden yoksunmuş;
Mevlânâ onu diriltmiş,
Tanrı bilgisine ve din sırrına erdirmiş...
Cüdam iken adam etmiş...
Tıpkı Dr. Emin Kılıç Kale'nin beni dirilttiği gibi...
Tanrı bilgisinde, din duygusunda yüceltmiş...

Din felsefesinde (Tasavvufta) "Ölü"- "Diri" sözcükleri simgeseldir...

Gerçeğe ermek isteyenler: Bu simgelerle ne demek istediğini bilmelidir.

Din edebiyatı felsefesinde; "Ölü" ile "Diri"nin anlamı

bilinmediği takdirde bir adım ilerlemenin olanağı yoktur.

Öyle ki “ölü” gelir; “ölü” gider...

Zaten ölü gelip ölü giden de çoktur.

Kimileri ise Cölü gelir ölüden de beter gider...

Yalnız gitmekle kalsa,

Gitmeden önce şu güzelim dünyayı berbat eder...

Din ilminde “Ölü” - “Diri” terimleri önemli yer kaplar.

Kuran’daki şu ayette çok hikmet var:

“Ölü iken dirilttiğimiz ve kendisine insanlar arasında yürüyebileceği bir ışık verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp ondan hiç çıkamayacak durumdaki kimse gibi olur mu!” (K. 6/122)

Bu ayette “**Ölü iken dirilttiğimiz**” denilen kişi: 2. Halife Ömer’dir.

Ömer’in Müslüman olmadan önceki hali “ölü” gibidir.

Müslüman olduktan sonraki hali ise “**diri**”dir.

“Karanlıklar içinde kalansa” Ebu cehil’dir.

Kuran başta olmak üzere kutsal kitaplarda “ölü” - “diri” terimi çok geçer.

Kuran da Tevrat ve İncil gibi; kötü eylemde bulunanlara “ölü” der.

Kuran’a göre; olumsuz eylemlerde bulunanlar “ölü!” dür.

Kötü işlerden kaçarak iyi işler yapan “**diri**” dir...

Bu nedenle İncil’de: **“Günahın karşılığı ölüm!” (İncil. Romalılara. 6/23)** denilmiştir.

Yani kötü iş yapanlar kim olursa olsun “ölü”;

Tevrat’ta da: **“Suç işleyen can ölecek!”** denmiştir. **(Tevrat. Tekvin, 2/17. Hezekil. 18/4)**

İşte bu nedenle **“Allah ölülerin değil dirilerin Allah’ıdır...”** (Bkz. İncil. Matta. 22/32. Markos. 12/27. Luka. 20/38)

Kuran da: **“... ölülere değil; dirilere, indirilmiştir.”**

(K. 36/70)

Bu demektir ki değil mezarlıklarda yatan ölülere;
Kalp gözü bağlı, basireti bağlanmışlara bile,
Kuran okunması doğru değildir.

Cennet de Cehennem de; insanın, yaptığı olumlu ya da olumsuz eylemlere göre, ruhunda oluşan bir hâldir.

Cennet de, Cehennem de öyle öldükten sonra gidilecek bir yer değildir.

Çünkü: **“Rab, ölülerin değil dirilerin Rab’bidir.” (İn. Matta. 22/32, Markos. 12/27, Luka 2038)**

Bunu bilmeyen din cahilleri bu özlem yüzünden,
Cennet gibi olan güzelim dünyamızı kendilerine
Cehennem ederler...

Özellikle Afganistan, Pakistan gibi şeriat kurallarının egemen olduğu ülkeler;

Yoksulluk ve bilgisizlik içinde güzelim dünyada
Cehennem’de yaşar gibiler...

Neyzen Tefvik bu gibilere şöyle der:

“Gözün hala mı cennet bahçesinde; Huri Gılman da?

Anan cidden... sen bu hülyayı düşündükçe...” (Azab-ı Mukaddes)

3. VATAN MARŞI

Sayın Öğreticim Tasavvuf ve Tekke müziğinde ustaydı..

Makamlara ve usullere hakimdi.

Ahmet Avni Konuk ve Zekai Dede gibi tasavvufçulardan
ve müzisyenlerden ders almıştı...

Sayın Öğreticim önceleri muayenehanesinde ders verirdi.

Bu dersler söyleşi ve meşk şeklinde idi.

Sayın Öğreticim, muayenede çalışırken işe yaya gidip gelirdi.

Kendisine :”Koskoca bir doktorsun. Niçin işe gidip gelirken taksiye binmiyorsun da; yürüyorsun?..” diye çıkışlırdı.

Yanıt olarak:

“Köylüsü donla gezen bir ülkede taksiye binmeye utanırım!” derdi.

Demek istediğim halkımızı böyle severdik.

Ve onların yoksulluğunun sorumlusu olarak kendimizi görürdük.

Görüldüğü gibi eşitlikçi idik, halkçı idi, toplumcu idik...
İşte biz böyle yetiştik, böyle dirildik...

Muayenehanesi kiralıktı.

Öyle çok hastası olmadığı için kira parasını vermekte güçlük çekerdi.

Bu nedenle muayenesini eve aldı.

Ve hastalarını evde muayene etmeye başladı.

Artık müzik ve tasavvuf derslerini; haftada en az iki kere olmak üzere, evinde veriyordu;

Öğrenciler geceleri, saat 20 ile 24 arası, derslere gidip geliyordu.

Dersler: Çoğunlukla müzik, siyasal, tasavvufî söyleşilerle geçirdi.

Vardı 30’a yakın öğrencisi;sessizce kendisini dinlerdi....

Biz sorardık, kendisi yanıtlardı.

Söyleyecek sözleri kalmayınca müziğe başlardı.

Müzik derslerine, genellikle, Muallim Kazım Beyin Rast makamında ve Düyek usulündeki “Vatan Marşı” ile başlardı...

Vatan marşının güftesi şöyle yazardı:

**“ANMEM BENİ YETİŞTİRDİ, BU İLLERE YOLLADI
AL SANCAĞI TESLİM ETTİ, ALLAH’A ISMARLADI
BOŞ OTURMA ÇALIŞ DEDİ, HİZMET EYLE VATANA**

SÜTÜM SANA HELAL ETMEM, SALDIRMAZSAN DÜŞMANA...”

Atatürk ilkelerine candan bağlı idik.

Atatürk'ün devrimlerini ve ilkelerini korumak için canımızı bile verirdik.

Düşmanımız; batıl inançlardı, hurafelerdi, tabulardı, talandı, yalandı...

Derslere öğrencilerin günlük gazetelerden beğendikleri yazıları okumakla başlanırdı.

Kendisi ise her gün muntazam olarak Ulus gazetesini okurdu

Beğendiklerini de nameler adını verdiği yazıları arasına katardı.

Nameleri arasına kattıklarını da Cumhuriyet Yaşar saklardı.

Sayın öğreticimin gözüne alınmasının nedenlerinden biri de Sabah gazetesi ile yaptığı röportajdır.

Ne var ki öğrencilerinin çoğu buna neden ben olduğumu sanır...

Bu röportaj sonucu yaşanan olaylar Sayın Öğreticimle Öğrencilerini sağa; beni de sola fırlattı..

Ben toplumculukta; onlar ise bireycilikte kaldı...

Çok sürmedi ardın da kovuldum.

Böylece “Diri Yazman” iken “Ölü Yazman” oldum.

...

İşte milliyetçi ve mukaddesatçıları kızdıran olay...

Bunu yaşayan bilir; söylemesi kolay...

**4. RÖPORTAJ OLAYI - Dr. EMİN KILIÇ KALE'NİN
GAZİANTEP SABAH GAZETESİ İLE YAPTIĞI
RÖPORTAJ**

**DR. EMİN KILIÇ KALE İLE KONUŞTUK:
“ TÜRKİYE'NİN ÜÇ ALLAHİ VAR”**

Röportajı yapan: Burhan Cahit Güneş.

13 Şubat 1962. Gaziantep Sabah Gazetesi

BAŞLARKEN: Gazete tarafından Dr. Emin Kılıç Kale ile röportaj yapmam için görevlendirildiğim zaman, bu kişi hakkında etrafımdakilerden hemen bilgi toplamaya başladım, kim bu Dr. Emin Kılıç Kale diye...

"Kimisi kızlardan, kadınlardan çok hoşlanan bir adam, hovarda, cinsi sapık.

Kimisi Tanrıyı, peygamberleri tanımayan bir dinsiz...

Kimisi hiç bir inancı olmayan bir mecnun. Başkalarını, komünist, kendini Tanrı sanan bir kişi ve daha bilmem neler..." dediler ,

Benim yerimde gelin siz olunuz, ne yapardınız, nasıl gitmeye cesaret edebilirdiniz böyle bir kişinin yanına...

Bütün gücümü toplayarak daktiloyu sırtladığım gibi soluğu Dr. Emin Kılıç Kale'nin yazıhanesinde aldım. Kendisi ile röportaj yapmak için de daha önceden öğrencilerinden randevu istemiştim..

Kapıdan içeri girince beni bir titremedir tutuverdi, "Geri dönsem mi?" diye... Emanet oturuyorum kanepenin bir köşesinde. Sonuçta uzun boylu, dev cüsseli, saç sakalı apak, kafası cavlak bir kişi göründü...

- Ne arıyorsun? dedi, elimdeki daktiloyu görünce.

- Haa sen gazetecisin şu halde, gel bakalım, dedi.

Boş geçirilecek, kaybedilecek zamanının olmadığını ilk davranışında anladım.

- Hemen başlayalım, diye direkt olarak girdi. "Hoş geldin, hoş geldin!" diye bir şey yok. Sor bakalım ne soracaksan, dedi. Sormaya başladım:

- Emin Kılıç Kale kim?

1897 senesinde Gaziantep de doğmuştur. Baba tarafı Kale zadelere, ana tarafı ise Mütercim Asım'a dayanır.

Kaleağası zadelere denilen bir ailenin oğludur. Ailenin 400 senelik bir şeceresi olduğu söyleniyor.

27 sene sistemli bir öğrenim görmüştür. Öğreniminin 20 senesi Türk okullarında, 7 senesi Amerika'da ve kolejlerde geçmiştir.

Özel olarak bir çok öğretmenlerden musiki, felsefe, din

ve tasavvuf dersleri almıştır.

MEMLEKETTEKİ GÖREVLERİ:

1915 senesinden itibaren çeşitli cephelerde, savaş alanlarında 8 sene subay olarak çalışmıştır.

Bu 8 sene içinde Birinci Dünya savaşına, İstiklal savaşına, Antep savaşına katılmış. Bir sene de Mısır da esir olarak kalmıştır. Bu süre içinde tam 25 savaşa katılmıştır.

II. Dünya savaşı sıralarında memleketteki kısmi seferberlik süresince 1.5 yıl daha askeri doktor olarak çalıştığından rütbesi yüzbaşılığa çıkarılmıştır.

1940 senesinde Gaziantep'e gelerek hayata atılmıştır.

Bu arada 1945 senesinden itibaren "MUSİKİDE HAYAT DERSLERİ" adı altında çalışmalara başlamıştır. Bu çalışmaların 6 senesi eski Halkevinde yapılmıştır. Dersler halen devam etmektedir.

BEN DEVRİMCİYİM:

"Devrimcilik yalnız bir yönlü olmaz. Bunun için A'sından Z' sine kadar devrimci olmak gerekir. Osmanlıcadan nefret ediyorum. Lanet olsun Osmanlıcaya... Ohh! ne güzel benim öz dilim. Ne olur bana yardım edin, şu lanet Osmanlıcadan kurtulayım!" diye çırpınıp duruyor.

Söylediklerinin anlaşılıp anlaşılmadığını kontrol için de ne söyledim diye sık sık tekrar ettiriyor. Karşılıklı konuşmalar, tartışmalar arasında mantıksız konuşmalardan, anlayış gösterenden ve iyi bir fikir ortaya atanlardan 25 kuruşu aşmamak şartı ile ceza ve mükafat olarak para kesiliyor. Toplanan bu paralar fakir öğrenci ve ailelerine yardım olarak veriliyor.

TÜRKİYE'NİN ÜÇ ALLAHİ VAR:

Derslerin birisinde söz gelişi "Türkiye'nin üç Allah'ı var!" dedim; beni dinsizlikle, masonlukla suçlamaya kalktılar. Şüpheye düştüler. O acizler ki Tanrının bir olduğundan habersizdiler. Evet yine söylüyorum, Türkiye'nin üç Allah'ı var:

Birincisi Hüseyin Cahit Yalçın, ikincisi İnönü, üçüncüsü Atatürk... Bunların memlekete hizmetlerini kim inkar

edebilir?.. Ama bu çorak, verimsiz toprakta, bu ahlaksız toplumda Atatürk, İnönü ne yapsınlar? Kimin...nu yesinler.

Söylediklerimin anlaşılması için kafa yormak gerek... Dıştan bakıp da işin içine giremeyenler beni Tanrısızlıkla da suçlar, Masonlukla da, başka şekilde de suçlamaya kalkabilirler...

DELİ DİYEBİLİRSİNİZ FAKAT:

- Bana deli diyebilirsiniz, çıldırma diyebilirsiniz, fakat komünist asla... İddialarım meydanda olduğuna göre, sorumluluk taşır. Ben bunun altından kalkarım. Memleketi için 9.5 sene savaşmış, onun uğrunda gözünü budaktan esirgememiş, memleketi için çıkacak herhangi bir tehlikede de hala başta gidecek olan ben, nasıl komünist olabilirim?

Kale güzel bir fikir ortaya attığında galeyana gelen öğrenciler ellerine sarılıyor, defalarca öpüp başlarına koyuyorlar.

Bu arada sık sık "Allah" çekiyor. Dokunulan her memleket yarası sonunda "Başımızın derdine bakalım, oturup ağlayalım!" diye içten feryadı basıyor.

Daha çok galeyana gelince, göğüslerine iki elini vurarak, bağırarak "esss, esss" diye bir kaç defa söyledikten sonra bir parçanın okunmasına geçiliyor. Bu sırada bütün öğrenciler aynı tempo, aynı ses üzerinden gerçekten hoş bir musiki topluluğu meydana getiriyorlar.

Sık sık komünist zanlısı olmaktan yakınan Kale: "Bana komünist, dinsiz deyenler gelsinler evimde; Allah nedir, din nedir öğrensinler!" diye açık oturuma davet ediyor.

İnönü'ye temas eden Kale "Zavallı İnönü, cenaze yattı... Gel de kaldır. Borç gırtlakta, nasıl kaldırsın. Ölür diye korkuyorum.Yerini dolduracak yok, Bu çıplak memlekette, köylüsü ayağında donla gezen memlekette, karıma on bin liralık kürk manto almaktan haya ederim. Biz kimse manto alamaz diyemeyiz, haram da diyemeyiz.

Ben Allah dedim, sen komünistsin dediler. Niye Allah demeyeyim. Ben Ondan öğrendiğimi ne anamdan, ne babamdan, ne gazeteciden, ne şundan, ne bundan öğrendim. Niye Allah demeyeyim. Harpten mi kaçtım, memleket uğrunda fedakarlıktan mı? Dükkan mı soydum?

Adam mı öldürdüm? Ne yaptım ki bana komünist diyorlar... Niçin sosyal adalet olmasın? Sosyal adalete karşı olanlar zalimdir. Çıkarıcılar, memleketini düşünmeyenlerdir...”

Bunları bir tarafa bırakalım. Kalenderiz, mangırsızız, amma okumak öğrenmek zorundayız. İşimiz çok. Uyumaktan, yatmaktan memleketeye hayır gelmez. Çalışmalıyız, çalışalım. Ağlanacak durumdayız.

Kale kendince güzel bir açıklama yapınca ben filozof değil miyim diye etrafına sormaktan da geri durmuyor. Bu arada yanındakilere bağırıp çağırıyor...

“İsteyen gidebilir. Kimseyi buraya davet etmedim. Amma isteyen de kalabilir... Tartışmalar sırasında isterseniz küfredin, yalnız nedenini açıklayın yeter.

Aklınıza gelen her türlü soruyu sormakta serbestsiniz. İster olumlu olsun ister olumsuz...”

- Ya suç olursa... diye sorunca

- Bana ne soran düşünsün... Ben kendisine sor demedim ki diye kendini savunuyor.

+

14 Şubat 1962 Sabah Gazetesi:

TÜRKİYE'DE İKİ SOYGUNCU VAR:

Kravatlı, kravatsız... Kravatlısı soygunculuğun alâsını yapar.

Akşama derse gittim:

Akşam saat 8.30 da Dr. Emin Kılıç Kale'nin evine bir öğrenci ile birlikte dersi izlemeye gittim.

İçeri girince kutu gibi muntazam bir oda ve bol ışıkla karşılaştım. Sandalyelere oturmuş temiz, düzgün kılıklı kişilerin kendi kendilerine birer musiki aleti ile uğraştıklarını gördüm. Bir tanesinin sakalı bir karış, oldukça da genç. Nedenini sorunca anlatıldı: “Konservatuarda öğrenci imiş. Modellik yapacaktı. Sömestrden sonra. Bunun için sakalını uzatmış.

Burası Büyük bir kitaplık:

Odaya bir göz attım, Atatürk'ün küçük bir büstü ve onun altında eski Halk evine ait çalışmalardan kalma bir kaç resim var. Bütün duvarlar musiki aletleriyle dolu. Sol da üç beş ut, yanında iki keman, karşılıklı duvarlara asılı büyük zilli def,

bir dolabın içinde çeşitli büyüklükte neyler doldurulmuş. E. Kılıç'ın öğrencilik senelerine ait resimler. Ortada büyükçe bir masa; üzerinde başta Kuran-ı kerim olmak üzere çeşitli dinlere ait kitaplarla, öbür köşede İngilizce, Türkçe çeşitli sözlükler...

Dolaplardan hangisini açsanız kitaplarla dolu. Çoğu İngilizce, başka bir dolapta yalnız musikiye ait nota ve bilgi kitapları... Zengin bir kitaplık sözün kısası. Kullanılan araçlar: def, ney, keman vesaire saz

Kale biraz sonra geldi. Öğrencilere ve dinleyicilere bir soruları olup olmadığını sordu. Soruları olanlara cevaplarını verdi,

Soru: Ölüm nedir?

Cevap: Dangalaksın, dangalaksın. Yaşayabilmem için ne yapayım demiyor sun da ölümü düşünüyorsun. Ölümü yalnız sağlar düşünür, acılarını onlar duyar, Ne yapacaksın ölümü?..

Soru: Felsefe nedir?

Cevap: Felsefe, varlıkların var oldukları gibi incelenmesi ilmidir. Mevlana der ki: "Her ne ki insanı ilgilendirmez, insan onunla ilgilenir. Her ne ki insanı ilgilendirir, insan onunla ilgilenmez. Biz işte böyleyiz.

Soru: Soygunculuk nedir?

Cevap: Türkiye'de iki türlü soyguncu var: Kravatlı, kravatsız. Kravatsızsı dağda yol keser, adam soyar... Yakalanır deliğe tıklır. Kravatlısı soygunculuğun en alasını yapar, rahat rahat oturur gezer.

Soru : Peygamberler konusunda ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Peygamberler toplumun en mütekamil insanlarıdır. Hazreti Muhammet sizin efendiniz değilse benim efendimdir. Onu sevdiğim kadar hiçbir kimseyi sevemem. Her davranışında bir mükemmeliyet vardır. Bilhassa kadınlara karşı çok hürmetkar davranmış. Peygamberin de bir insan olduğunu, hatalar yapabileceğini açıklamış olan ilk peygamberdir.

Soru: Doğumu nasıl önlemeli?

Cevap: Doğumu önlemek için sigara içenleri evlenmekten men edin. İşte doğum kendiliğinden önlendi. Bunun yanında içki içenlere, yalan söyleyenlere daha dokunmadık, onları

da katacak olursanız evlenecek kaç kişi kalır ki...

Sorular arasında ve bittikten sonra zaman zaman klasik Türk musikisi parçaları okunarak gerek öğrencilerin, gerekse dinleyicilerin ilgi ile olayları takip etmeleri sağlanıyor. Parçalar okunurken dört beş musiki aracının birden çalınması, kitle halinde 30 kişinin okuması, kişiyi birden başka bir aleme sürüklüyor. Gerçekten çok iyi hazırlanmış öğrenciler. Bütün parçalar notasına göre okundu. Usul hep birlikte vuruldu.

Emin Kılıç Kale'nin "Musikide Hayat Dersleri"ne devam edebilmek için neler gerek? Derslere girmek için bir para alınmaz. Kadın erkek ayırımı gözetilmez. İsteyen kişiler ister âlim, ister öğretmen, ister müdür, ister milletvekili olsun herkes gelebilir.

İsteyen dinleyici olarak kalır, isteyen de sigara içmemeyi, içki kullanmamayı ve yalan söylememeyi kabullenerek derslere bilfiil katılabilir. Yeni öğrenciye bir usta öğrenci verilir. Bu öğrenci tarafından hem Hamparsun denilen Türk musikisinde kullanılan notalar, aynı zamanda diğer notalar öğretilir. Acemi öğrencinin yetiştiğine kanaat getiren eski öğrenci hazır olduklarını bildirir. Kale imtihan eder, yetişmişse bir musiki defteri aldırır, baş tarafına o gün için içine doğan Öğütleri yazar. Aynı zamanda vereceği ilk iki parçasının nota ve metnini de kendi eliyle deftere geçirir. Bundan sonra öğrenci o yazılış şeklini kopya etmeye çalışacaktır.

Dinleyici olarak gelenlere niçin geldin, niçin gelmedin diye sorulmaz. Dinleyici kafasına takılan her soruyu/ serbestçe sorabilir. İstenilen zamanda dersin ortasında, arada kalkıp gidebilir. Kimse niçin gidiyorsun diye soramaz;

Dersler saat 20.30'da başlar normal olarak 23.00'da biter. Uzun sözün kısası Emin Kılıç Kale'nin davranış ve fikirleri üzerinde yorumlar yapmaktansa sizleri kendisi ile baş başa bırakalım daha iyi... İşte sorularımız ve cevapları:

+

15 Şubat 1962: Sabah Gazetesi:

Dr. Emin Kılıç Kale yazıyor: "Hayatta yalnız kendi felsefemin bendesi oldum, başka bir şeyin değil "

Mülâkat name-i Emin Kılıç: Bay Dr. Emin Kılıç Kale'den mülâkat isteyen bir vatandaşın önce aşağıdaki şartları

kabulü gerekir:

1. Emin Kılıç, her şeyden önce, hiçbir (felsefe ekolü) ile ilgisi olmayan tamamen orijinal bir filozof olduğundan kendisi ile yapılacak herhangi bir mülakat tabii ki felsefesinin çerçevesi içinde olacaktır.

2. Mülakata girişecek zata, felsefesinin ana hatlarından bazılarını önceden not ettirir.

3. Mülakat çok dikkatle tespit edilmeli. Zira neşrinden evvel tarafından kontrolü şarttır. Bu hususta söz verilecektir. Söz yerine getirilmezse, mülakat yapan muhabir, Emin Kılıç tarafından, (Söze önem vermeyen) bir vatandaş olarak tavsif edilir.

4. Emin Kılıç Kale'nin sözleri harfi harfine tespit edilerek basıldıktan sonra öbür tarafı kolaydır. Yani, mülakatı yapan muhabir, mülakatı gazetesinde istediği şekilde inceleyebilir; lehinde veya aleyhinde fikirler yürütebilir; tefsirlere girişebilir... ilahir. Fakat bütün bunlara Emin Kılıç tarafından karşılık verilmez.

Felsefesinin ana hatları:

Hayatım 48 senelik muhkem ve tam sistemli bir felsefeye dayanır. Şimdi 65 yaşında olduğuma göre 17 yaşından itibaren felsefemin bendesiyim demektir. Gerçekten hayatta yalnız felsefemin bendesi oldum... Başka hiç bir şeyin bendesi olmadım.

Bu felsefe tamamen orijinaldir. Yani yerli malıdır. Yani kendi öz malımdır. 27 senelik uzun tahsil hayatım (Bunun 7 senesi Amerikan kolej ve Üniversitesinde geçmiştir) bu felsefeme ancak cila vazifesi görmüştür ve iyi ol muştur.

Mülakata girişmeden önce felsefemin ana hatlarını vermek yerinde olur. Felsefemin Ana hatları şunlardır:

(1) Felsefemi bizzat yaşarım. Fakat herhangi bir iddiadan tamamen uzaklardayım. Yani mesela, felsefem iyidir dahi demem.

(2) Bu felsefeden yalnız sorana bahsederim. Yani, sorulmadan felsefemden bahsetmeğe, felsefem hakkında yazmama imkan yoktur. (Anlaşıyor ki ben kitap yazmam.)

(3) Bana tevcih edilecek hiç bir soru yoktur ki cevap vermeyeyim. Muhakkak verilir. Fakat öbür tarafını düşünmem. Yani verdiğim cevaplar karşıyı tatmin eder veya

etmez. Beğenilir veya beğenilmez. Umurumda değildir.

(4) Felsefemden bahsederken, yani cevaplar verirken; dinlerden, şark ve garp felsefesinden, tarikatlardan cemiyetlerden, toptan “izm” lerden ve nihayet şahıslardan... ilahir, bahsederim. Fakat bu bahsediş öyle bir bahsediştir ki bunların felsefemde rolü, yüksek biyoloji laboratuarlarımda kobayların fen adamlarına temin ettikleri role benzer. Mesela, İnönü’yü yükseltirim, yükseltirim, yükseltirim. Mesela Ali Fuat Başgil’i alçaltırım, alçaltırım, alçaltırım. Dikkat edelim: Burada maksadım İnönü’yü medih (övmek) değildir ve olamaz. Burada yine maksadım Ali Fuat Başgil’i tahkir değildir ve olamaz. Ya ne yapıyorum? İnönü’nün yarattığı rolü tasvir ediyorum. Aynı veçhiyle Ali Fuat Başgil’in yaptığı rolü tasvir ediyorum. Bu analize göre İnönü bana teşekkür etmemelidir; aynı vecihle Ali Fuat Başgil de bana kızmamalıdır.

(5) Temeli 1945’te Halkevinde atılan (0 mukaddes evi kapatanların elleri kırılınsın) “Musikide Hayat Dersleri” adı altında yürüttüğüm derslerin 17’nci senesine girmiş bulunuyoruz. Bu dersler felsefemin çerçevesi içinde olmuş yani isteyenlere verilmiştir.

Bu 17 senelik süre boyunca “NÂME” adı altında bazı konuları kaleme aldım. Son namenin sayısı 66 dır. Bu nameler incelenirse felsefemin temellerinden beşincisi de kendisini göstermiş olur.

(15.1.1962 de bir dedi-kodu çıktı. Gaziantep tabiri ile buna verilecek en iyi isim “hakiyedir. Bizim öğrenciler düşünmüşler bir gazeteci gelse de Hoca’dan bu “hakiye” ye dair mülakat alsın demişler. Maksatları mülakattan faydalanmak. Beklemişler gelen giden yok. Hiç olmazsa mülakatı biz yapalım demişler. Bir kaç gün evvel geldiler. Benden “hakiye” hakkında düşüncemi sordular. Cevabı verdim. O cevap bir name oldu. Yani 66 numaralı name. Bu nameyi size takdim ediyorum.

“Musikide Hayat Dersleri” Hocası

Dr. Emin Kılıç Kale.

31.1.1962

+

16 Şubat 1962 Gaziantep Sabah Gazetesi: Mangırsızlık, Din, Tanrı ve...

Soru 1: İnançlarınız, dünya görüşleriniz nelerdir?

Cevap: Psikoloji bakımından inanç ikiye ayrılır:

(1) Terbiyeye bağlı inanç, bu değer taşımaz.

(2) Felsefeye bağlı inanç. Bu değer taşır. İnanç diye buna derler. (Şu ne güzel misaldir: Nice Halk Partisi prensiplerine inanan Halk partililer, sıkıştıkça, fedakarlık anları yaklaştıkça, birer birer Halk Partisi'ni terk ettiler. Bu nasıl bir inançtır, yahu!..)

Buna göre, inancımı sormak demek felsefemi sormak olur. Felsefemin ana hatlarını ise bundan önce açıklamıştım. Dünya görüşüme gelince: Söylemeye hacet yoktur ki bir filozof olarak, dünya görüşüm felsefem açısından olur.

Soru 2: Din, Tanrı görüşleriniz nelerdir?

Cevap: Din de ikiye ayrılır:

(1) Din, iyi manada terbiye eder, bu üzerinde durmayı değmez. Terbiyeden ne çıkar (kediye terbiye etmişler. Eve gelen konuklara tepsi içinde muntazaman kahve ikram edermiş "Konuklar bu hali hayretle takip ederler. Bir gün konuklardan birisi, terbiyeli kedi kahveleri ikram ederken, cebinden çıkardığı bir fındık faresini bırakıvermiş. Kedi tepsi ve fincanları bir tarafa atarak fareye koşmuş..) İşte terbiyenin mahiyeti...

Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin Hz. Muhammed'in torunlarıdır. Hazreti Ali ise peygamberin damadı idi...

İslam dininde ise ahlakın değeri en başta gelir. Hazreti Muhammed'in, ahlakı itmam için geldiği birçok ayetlerle tasrih edilmiştir.

Böyle olduğu halde Hazreti Hasan para karşılığında karısı tarafından zehirlendi.

Hazreti Hüseyin hırs yüzünden katledildi.

Hazreti Ali ise şahsi menfaatler yüzünden evlatlığı tarafından hançerlendi.

İşte terbiyenin mahiyeti... Ve daha neler de neler...

(2) Din koca bir ilimdir. Uzun süre öğrenimi gerekir. Bundan ötürü erbabı arasında din denmez ilmi din denir.

Bu böyle olduğuna göre, basit bir öğrenim olan lise

öğrenimine 11-12 sene verilsin de, ilmi din için böyle bir şey düşünülmesin bile. Sorarım size insaf ve mantık bunun neresinde? Zira ilmi din öyle biri ilimdir ki onunla yeteri kadar nurlanmayan herhangi bir ilim adamının mensup olduğu herhangi bir ilimde kendine ve hemcinsine faydalı olmasına imkan ve ihtimal yoktur.

Bir işaret: Bir taraftan feza çağının yaratılması için milyarlar sarf edilmekte. Diğer taraftan insanlık perişan; hatta bilmem ne kadar sene sonra genel açlık söz konusu imiş; şu tablo bir fecaat değil midir? Şüphesiz fecaattir. Fecaatin tek nedeni: yukarıda dediğim gibi ilim adamlarının ilmi dinden nasiplerinin olmamasıdır.

Tanrı konusuna gelince: Bu da ikiye ayrılır:

(1) Dini terbiye olarak alana göre Tanrı.

(2) Dini bir ilim olarak alana göre Tanrı.

Dikkat edelim, hiç bu iki tarafın Tanrı görüşü bir olabilir mi?

Buna göre, benim Tanrı görüşüm şüphesiz ki vardır. Fakat ilmi din açısından...

Soru 3: İlmi din açısından Tanrı görüşünüz nedir?

Cevap: 17 seneden beri devan ettiğimiz “Musikide Hayat Dersleri” olduğuna göre, bu dersler arasında ilmi din bakımından Tanrıya da yer verilmiştir.

Bu konuya ciddi ilgisi olan bir vatandaş dersimize gelmeli, ilmi din öğrenimine koyulmalı...

Soru 4: Öğrencileriniz ve siz niçin meşin şapka giyiyorsunuz?

Cevap: Öğrenciler deyimi yerinde değildir. Çünkü bu güzel şapkayı ben ve maalesef ancak üç öğrencim giymektedir.

Esefe sebep öğrencilerimin çok mangırsız oluşu. Meşin şapka alacak kudrette olmamaları. Gönül ister ki bunlar biran önce mangırlaşsınlar her biri bu güzel şapkadan birer tane edinsin. Hatta ikişer tane edinsin. Biri yazlık; ‘biri içi fanılalı kışlık...

Biz temennimizle baş başa kalalım. Gelelim meşin şapka kullanmanın nedenine. Şuracıkta iki tane söyleyeyim yeter:

(1) Çok ekonomiktir. Yedi senedir kullanıyorum mübarek gittikçe güzelleşiyor. Senede bir defa temizlemek ve bir defa

boyamak yetiyor.

Biz kalenderler için ekonomi ekonomidir. İsrafa hiç tahammülümüz yoktur. Çünkü haramdan tarif edilemeyecek derecede korkarız. (Kalender: 0 kimseye derler ki felsefi ülküsü uğruna sineye çekeceği bir çok şeyler arasında bir tanesi de mangırsızlıktır.)

(2) Çok sıhhidir. Fanılası kışın başı çok sıcak tutar. Yaza mahsus olan fanılasız ise başa safa verir, çünkü serin tutar.

İnsaf edelim: Amerika'da öğrenimler görmüş bir dahiliye mütehasısı doktor olarak hıfzıssıhhaya saygı gösterirsem takdir mi edilmeliyim, yoksa tenkit mi?

x

17 Şubat 1962 Gaziantep Sabah Gazetesi:

Felsefem Dünya Çapındadır:

Soru 5: Fikirleriniz hakkında yorumlar yapanlara karşı niçin cevap vermek istemiyorsunuz?

Cevap: Bu sorunuz sakattır. Gaziantep'e geleli 21 sene oldu. Bu sürenin 17 senesi içinde "Musikide Hayat Dersleri" yüzünden, beni tanımayan da kalmadı. Ne hazindir bay Burhan: İlk defa sen geldin de fikrimi sordun. Bu acıklı durum karşısında sorduğun sual havada kaldı. Merhamet et bay Burhan, haksız mıyım?

Soru 6: Mülakat namenizin aynen yayınlanmasını istemekle neyi kastediyorsunuz? Bu biraz da gazetecinin görevine müdahale etmek olmaz mı?

Cevap: Tam aksine bay Burhan; mülakat nameyi ileri sürmekle başta mülakat kavramının haysiyetini koruyorum. Ondan sonra gazetenin haysiyetini koruyorum; Ondan sonra mülakat yapanın haysiyetini koruyorum, ondan sonra da kendi haysiyetimi korumuş oluyorum.

Soru 7: Öğrencilerinizden birisinin komünist zanlısı olarak yargılanmak istenmesine karşılık niçin onlara karşı öğrencinizi korumadınız?

Cevap: Bu işin bir "hakiye" olduğunu daha önceden işaret etmiştim. "Hakiye"nin nesi korunacak? Korunmaya kalkılırsa o iş "Hakiye"likten çıkar.

Bununla beraber şuna da dikkat edelim: Felsefemde saldırmaya yer verilmediği gibi savunmaya da yer yoktur. Burada savunmağa yer verilmemesi tuhaf gelebilir. Halbuki

hiçbir tuhafılık yoktur. Psikoloji ilmine dayanarak söyleriz ki savunma hissi temelini iddiadan alır. Felsefemin iddia ile hiç bir ilişkisi olmadığı yukarıda açıklanmıştı.

Hatıra şu gelebilir: Zanlı öğrenci emniyete gitti, sorguya çekildi. O da cevap verdi. İhtimal cevabı müdafiiydi. Şimdi zanlı öğrenciyi kendini savundu mu diyeceğiz? Hayır hayır savunmadı. Öğrendiği felsefeye saygısızlık göstermedi. Ya ne yaptı? Sorulara cevap verdi. Felsefemizde ise bunun yeri vardır. Sonra zanlı öğrenciyi bay yargıca götürmüşler, orada da aynı iş olmuş; yani, öğrenci soru ile karşılaşmış, cevabını da vermiştir.

Benim düşünce tarzıma göre, bu bir savunma değil soruya cevaptır. Felsefem yerli yerinde durmaktadır...

Soru 8: Kurmuş olduğunuz felsefe okulu ile memlekete neler kazandırmak amacındasınız?

Cevap: Aferin sana ey Bay Burhan... Niçin aferin verdim biliyor musunuz? Sayende güzel felsefemin bir yönünü açıklama fırsatı düştü. Haberin olsun ki, bunu okuyanların ve beni bilenlerin hepsinin haberi olsun ki, felsefem memleket çapında değil dünya çapındadır! Başlangıcından beri dünya çapındadır; Halen ve feza çağında da dünya çapındadır.

Bu böyle olunca, amaç kalmaz, ya ne kalır? Bu çaptaki bir felsefeyi sormak soruşturmak problemi kalır? Öyle ise, ne mutlu onlara ki (memleketin içinden, memleketin dışından) sordular, soruşturdular ,

Soru 9: Varoluşçuluk nedir? (Egzistansiyalizm)

Cevap: Ey yarenimin oğlu Bay Burhan: Cevap nameyi niçin unuttur görünürsün, orada bütün "izm"ler cüce ve perakende kalır, demedik mi? Gel bunu da o cücelerin yanına yatıralım! Şunu da söylemiş olayım: Bil ki, bütün "izm"ler, bütün tarikatlar, bütün cemiyetler (Masonluk, Vehabilik dahil) hiç olmazsa, insanlıktaki asırlar boyu, her şeye rağmen devam eden perişanlığı duyan kişilerin asil bir reaksiyonudur. Bu nokta önemlidir. Bay Burhan ileride üzerinde durmalıyız. Çünkü psikoloji bakımından, perişanlığı duyan ilerici, duymayan gerici sayılır...

Burhan Cahit Güneç.

17 Şubat 1962 Gaziantep Sabah Gazetesi:

+

Hocamızın; Burhan Cahit Güneç'le yapmış olduğu bu röportajda:

“Türkiye'nin üç Allah'ı var. Birincisi Hüseyin Cahit Yalçın, ikincisi İnönü, üçüncüsü Atatürk...” ve arkasından “Devrimcilik yalnız bir yönlü olmaz; bunun için A'sından Z' sine kadar devrimci olmak gerekir. “demesi ve:

“Osmanlıcadan nefret ediyorum. Lanet olsun Osmanlıcaya...”

“Ohh! ne güzel benim öz dilim. Ne olur bana yardım edin, şu lanet Osmanlıcadan kurtulayım!” diye çırpınıp durması başta Zekeriya Beyaz, Necdet Sevinç olmak üzere Gaziantep'teki bütün Nurcuları çıldırtmaya yetmişti..

Gaziantep gibi yerde bu sözler söylenmemeli idi.

Eğer bu sözleri biz öğrencilerden biri söylemiş olsa idi onun başına gelecek vardı...

Ne alçaklığı, ne eşekliği kalırdı...

Hocamız bu röportajı ile kendisini sevmeyenlerin eline tutamak vermişti.

Bu röportaj üzerine hem kendisi hem de benim hakkında Gaziantep Yeni ülkü gazetesi saldırıya geçti.

Burhan Cahit Güneç'in röportaj yaptığını duyan Yeni Ülkü gazetesindeki yazarlar...

Hocamızın röportajının yayınlanmasından bir gün önce okuyucularını hazırlamaya başladılar...

Röportajdan az sonra da saldırıya başladılar. İşte yapılan saldırılar:

5.“PERDE ARALANIYOR

Emin Kılıç Kale talebelerinin mühim ifşaatı pek yakında gazetemizde...”

(Yeni Ülkü Gazetesi 14.2.1962)

Emin Kılıç Kale talebeleri dedikleri de Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç ve diğerleri...

Hocamızın Gaziantep Sabah gazetesinde Burhan Cahit Güneç'le yaptığı röportaj devam ederken Yeni ülkü gazetesi saldırıya geçmişti bile.

İşte bunlardan birkaçı:

KAÇ TANE!

Emin Kılıç Kale'ye göre Türkiye'nin Allah'ı üç imiş.

İster misiniz bir Amerikalı kalksın gelmiş geçmiş bütün cumhurbaşkanlarının sıralasın şu kadar, bir başkası Çin'in, Japonya'nın, Allah'ı var desin...

Ve, ister misiniz ki şehrin valisi, belediye reisi, o şehrin Allah'ı olsun.

Ya bir mahallenin muhtarı,

Ya her aile reisi?

Ya her aile reisi? Namzedi...

Hey, dur bakalım. İnönü'nün kölesi olabilirsin ama onun Türkiye'nin üç Allah'ı olduğunu iddia edemezsin...

Türkiye'ye hizmet etmiş nice adsız, sansız insanlar vardır. Bu gidişle kul, mumla arasan bulunmaz meta haline gelecek ve (Haşa sümme haşa) BÜTÜN DÜNYA SAKINLERİ Allah veya Peygamber olduklarını iddia edecekler.

Müritlerine "Dangalak!" derken kendini hiç düşünmedin mi?

GÖKHAN. Yeni Ülkü gazetesi. 16.2.1962

+

Görüyorsunuz ne kadar ipe sapa gelmez saçma sapan bir yazı....

Ne var ki gazete; bu tür yazıları haftalarca yayınladı. Röportaj üzerine yapılan bu saldırılardan da beni sorumlu tuttu Hoca'nın öğrencileri...

İşte bir tane daha:

+

PROFESÖR ve TALEBELERİ

Profesörleridir bir doktor
Mantıksız işleri pek çoktur
Banlarda aklın yeri yoktur

Vardır bir sıfatı hepsinin
Adı profesördür kendinin
Büyük düşmanıdırlar dinin
Hakikat bu, inan bu Emin

Kasketleri kitap ciltleri
Meşindendir bütün şeyleri
Bir çeşit yerler yemekleri
Caddelerin dik direkleri

Candır ileri gelenleri
Müzik bunların perdeleri
Vardır üstadın besteleri
Şifa üstadın silleleri
Mustafa Eralp, 16.2.1962

+

Aşağıdaki yazıda Hocamızın yaptı röportaja değiniliyor:

ALÇALTIRMIŞ (!)

Sabah gazetesinin “bir perde kalkıyor” diye ilan ettiği malûm perdesi kalkıyor ya; İşte o perdenin arkasından bir çok zırvalar yumurtlayan meşhur ve malum Doktor Kılıç Kale, Ord. Profesör Sayın Ali Fuat Başgil için “Ben onu alçaltırım” diyor. Ve bu alçaltırım kelimesini: Tıpkı, can çekişen mahlûkların son nefeslerinde çıkardıkları hırıltılar gibi: “Alçaltırım, alçaltırım, alçaltırım...” diye üç defa tekrarlıyor.

Biraz sakin olalım üstat(!)

Bütün âlemin çok iyi bilerek hürmet ettiği muhterem Başgil’i alçaltabilmeniz için; Evvela siz zat-ı malum’alilerinizin yükselmesi lazım gelmez mi?..

Sonra...

Bir O... otunun, battal bir çınarı gölgeleyip alçalttığı nerede görülmüştür?.

Olacak şey mi bu nerede görülmüştür?

Mum güneşi karalasin. Paslı küflü bir bakır, bir altını alçaltsın, Bu olacak şey midir şu yirminci asırda. “Üç Rabbim var” diyerek, diyerek ilk çağ’a taş çıkarsın!...

Sinan Bahçeci, 18.2.1962

+

PERDE ARALANIYOR!...

Türkiye’nin Üç Allah’ı olduğunu söyleyen Dr. Emin Kılıç

Kale “DANGALAKNAMESİ’ne bizzat kendi “Can”ları cevap veriyor.

Bu ibret ve Dehşet verici ifşaat serisi pek yakında gazetemizde...

Yeni Ülkü, 18.2.1962

Hakaret namelerin tarihlerine göz atarsanız hep Hocamızın yaptığı röportajın tarihleri ile uyuyor. Bu röportaj Gaziantep’li muhafazakâr kesimi çılgına döndürmüştü. İşte bunlardan biri daha:

BAŞYAZI:

KÖRRROL!..

Gözleri silme kör biri çıkar da:

- Ben güneşin varlığına inanmıyor, güneş ışığını kabul etmiyorum derse basiret sahipleri ona gavri ihtiyari:

- Bir defa daha körrol demezler mi?..

Derler ya..

Pekî neden derler? Bir defa kör olmuş birine ikinci bir defa körrol demekten maksat nedir?

Maksat: sen fiziki bakımdan kör olmuşsun, bari ruhi bakımdan da körrol da gülünç olmaktan kurtul demektir. Evet Şair İzzet Molla der ki: Bir göz kim olmaya ibret nazarında, sahibinin düşmanıdır baş üzerinde..

Neymiş efendim: bu adam Allanın varlığını ve Peygamber’in “Hakkaniyetini kabul etmiyormuş ve etmeyebilir imiş. Ne istiyorlarmış kendisinden?..

Haklı değil mi? Böylesi bir zındıktan kimin ne istemeye hakkı olabilir? Böylesi bir bikarardan böylesi bir biçareden, böylesi muallaktaki bir adamdan ne istene, ne beklenebilir? Hiç bir şey...

Fakat ona denir ki: mademki sen böyle bir zavallısın ve zavallı olduğunu dilinle ikrar, kalbinle tasdik ediyorsun. O halde bu kof beyinle yalancı pehlivanlar gibi ortalıklarda dolaşmamalısın... Musikişinaslık perdesi altında genç dimağları zehirlememelisin. Salim fikirlerde istifham uyandıracak şekilde sahte pozlar takınmamalısın. Sen bu

zavallılığınla kendine zavallıca bir hayat tarzı seçmelisin. Sen ölümlerden ölüm beğenmelisin. Beğenmelisin ki: kimseye zararın olmasın.

Sonra böylesi mahlukatlardan bu millet, bu vatanın müspet yolla bir şeyler beklediğini kim iddia ediyor ki?.. Bu memleket tımarhane midir ki delilerden menfaat beklesin?

Aslında böylesi bir müdafaanın, adalet huzurunda “Ben deliyim, beni tımarhaneye gönderin” diye işi mugalataya boğmaya çalışan azılı caninin saçmalarından hiç bir farkı yoktur. Çünkü her iki biçare de işledikleri denîce (Alçakça demek istiyor...) suçu ölçüsüz bir açz içinde itiraf ediyorlar demektir.

Bir sarhoş çıksın, ortalığı velveleye yersin, biz bu suçunu onun sarhoşluğuna bağışlayalım. Bir açık göz çıksın, bir sürü (izm) leri kuyruğuna takarak şurada burada soytarılık etmek suretiyle güldürücülük maskesi altında salim fikirleri bulandırсын. Biz bu yaptıklarını onun cingöz oluşuna hamledelem. Bir pos bedenli çıksın, bu masum milletin mukadderatına küfretsin, üstelik de “Benden ne istiyorlar” diye soğan keserek; milleti kendine acındırmaya çalışsın. Biz buna da seyirci kalalım, ha?... Yağma yok!...

Anlaroğlu. F. A. 20.2.1962. Yeni Ülkü Gazetesi.

Bu yazıların art arda yayınlanması üzerine Hocaya:

“Bunları mahkemeye verelim,

Hakaret etmelerini önleyelim!” dedim.

Hoca bana darıldı. Ne alçaklığımı koydu ne de eşekliğimi.

“Bunlar kim ki? Bunlar ölü... Sen ölüleri diri yerine (adam yerine) koyuyorsun.

Adam yerine koyarak bu ölüleri diri sayarak muhatap alıyorsun...” dedi.

Ne var ki, bu hakaretçiler, tepki görmedikleri için şirretliklerini artırıyorlardıve benim yaşamımı karartmanın temellerini atıyorlardı...

FEZA'YA ATARLAR

Bir adam meczup bir akıl hastası olur. Tımar haneye atarlar.

“Türkiye'nin Üç Allah'ı olduğunu” söyleyen Dr. Emin Kılıç Kale nasıl bir meczuptur ki, tımarhaneye atalım?

Bizce tımarhane bir akıl mektebidir. Böylelerini oraya atmak suç olur.

Bir türlü akıllanmak bilmeyen feza devri delilerini nereye atarlar biliyor musunuz?

Eğilin, kulağınıza söyleyelim:

- Fezaya... (!)

Çimdik, 21.2.1962 YENİ ÜLKÜ GAZETESİ.

Aynı tarihli gazetede bir tane daha:

AYNARUZ MU?..

Milliyetçi Fransızlar çürük domatesle kovaladıkları Paris'li Jan Pol Sartre'nin kurduğu mezhebin adı EGZİSTANSİA'LİZM, yani mevcudiyetçiliktir. Gaziantep'li MEŞİN ŞAPKALILAR'ın kurduğu mezhebin adı nedir?..

Jan Pol Sartre'cılar, sadece elle tutulur, gözle görülür varlıklara inanır ve sadece gönlerini gün etmek için yaşarlar.

Gaziantep'li MEŞİN ŞAPKALILAR neye inanır ve niçin yaşarlar?..

Jan Pol Sartre'cılar ASI GENÇLİK adı altında kız - erkek karmakarışık çılgınlıklar yapar ve tabii tesirlerden korunmak için MEŞİN CEKET giyerler.

Hemcinsleriyle çalışan Gaziantep'li MEŞİN ŞAPKALILAR niçin MEŞİN “ŞAPKA giyerler?..

Egsiztansiyalizmim, iç yüzü dünyaca bilenen batıl bir mezheptir.

Acaba mevzii kalmış Gaziantep'li MEŞİN ŞAPKALILAR'ın ve mezheplerinin esrarı nedir?...”

Yoksa AYNARUZ MU?...

SIRDERZADE, 21.2.1962 YENİ ÜLKÜ GAZETESİ

+

Bir kere daha Hoca'yı uyardım darılmasını göze alarak bunlar hakkında dava açalım diye.

Ne var ki bu kez de: "Değmez!" dedi yine...

İnsanoğlunun böyle savunma mekanizmaları da vardır. Sorumluluktan kaçmak için "değmez!" sözünü kullanır.

Gaziantep'te işçilere toplu sözleşme uyarınca meşin ceket, meşin şapka veriyorlardı.

Bilindiği gibi sendika ve sendikalı işçi dendiği zaman hemen akla komünistler geliyordu.

Bizlerden üç kişinin meşin şapka giymesini de komünistliğimize yorumluyorlardı.

Bu nedenle de moda uyararak saldırıya geçiyorlardı.

Yani böylece CHP'li olmamız, İnönü'yü savunmamız, meşin şapka giymemiz komünistliğimize yeterli kanıt oluyordu.

Milliyetçi ve mukaddesatçıları kızdıran Hocamızın röportajında "Türkiye'nin üç Allah'ı var" demesi idi.

Ve o zamanlar milliyetçi ve mukaddesatçıların Cumhurbaşkanı adayı Prof. Dr.. Ali Fuat Başgil için, RÖPORTAJDA, "alçaltırım, alçaltırım..." sözünün geçmesi idi.

Milliyetçi ve mukaddesatçıları kaldıramayacağı diğer sözleri söylemesiydi...

Hocamız hakkında bu tür ipe sapa gelmez, saçma sapan, edebî niteliği olmayan, ağır hakaretler ve seviyesiz küfürler içeren yazılardan daha çok var.

Ne var ki bunların hepsini buraya aktarmakta yok yarar.

Merak edenler

Gider, Gaziantep Yeni Ülkü gazetesi'nin 1962 yılı 2. ve 3. aydaki arşivini tarar.

Ancak şurasını önemle belirtiyim ki Hocamız bunlara yanıt vermediği gibi dava açmayı bile doğru bulmadı.

"Yazsın dursunlar! Onlar benim nazarımda ölüdürler!" derdi...

Aleyhimize yapılan bu hakaret ve iftira yazıları üzerine CHP Gaziantep İl Yöneticilerinden Av. Refik Daniş haber gönderdi.

“Eğer isterseniz bu yayınları durdurabiliriz ve de bunları hem tazminata hem de para cezasına mahkûm edebiliriz. Ancak bunun için bize vekâlet vermeniz gerekir!” dedi.

Av. Refik Daniş'ın bu isteği üzerine kendisine aşağıdaki mektup gitti:

+

Sayın Avukat

7.3.1962

Bay Refik Daniş Kardeşimize,

1- Gericı dediğimiz şu çağ dışı güruhun hakkımda çıkardıkları çok rezilâne dedikodular münasebetiyle göstermiş olduğunuz asil ve devrimci ilgiden dolayı teşekkürlerimi takdim görevimdir.

2- Bu gericı vatandaşlar o kadar zavallı bir haldedirler ki onlara: bir nevi (ruhî hasta) nazarıyla bakmakta psikoloji bakımından isabet vardır...

3- Bunlara karşı dava açmayı ve bu hususta zatıalınızı yormayı adeta bir zulüm olarak görüyorum. Yani bu güruh cezaya dahi lâıyk değildir (27 Mayıs ihtilâlinin, bir nevi Centilmen İhtilâl oluşunu, eğer yanılmıyorsam, “bu düşünce tarzına bağlamak” yerinde olur!..) Buna göre zinde kuvvetlere çok önemli ve karışık ödevler düşmektedir...

Zatıâlinizi ilgilendirir diye, dört name takdim ettim. Bunlardan Vali Beyefendiye ve bazı partili arkadaşlarımızı da takdim edilmiştir...

Selâm ve muhabbetlerimle,

Dr. Emin Kılıç Kale, 7.3.1962

+

Av. Refik Daniş'in bu ilgisi Hoca'yı memnun etmişti.

Ne var ki iftiracılara dava açması için vekalet vermemişti.

Ama iftiracılar yayınlarını pervasızca sürdürüyorlardı ki buna Gaziantep Cumhuriyet Savcılığını bile dayanamadı.

Yapılan yayınları durdurmakla kalmadı,

Gazete hakkında dava bile açtı.

Biz bunu, Yeni Ülkü'de çıkan aşağıdaki haberdan öğrendik.

Aşağıdaki haber Yeni Ülkü gazetesinde çıkınca sevindik:

“EMİN KILIÇ KALE HAKKINDAKİ İFŞAATI DURDURDUK.

Görülen lüzum üzerine ifşaatımıza bir müddet ara verdiğimizizi sayın okuyucularımıza bildiririz.

Yeni Ülkü, 3.3.1962.”

Muhakkak savcılık görülmekte olan bir dava bulunurken davanın konusu ile ilgili olarak yayında bulunmayı ceza yasasına aykırı bulmuş olacak ki hakkımızda yayınlanan yazıları durdurmuş.

Bu yayınları yasaklamayı kafası almayan Yeni Ülkü yazarı manzum olarak soruyor:

“ESİNTİ:

NE DEMEK

-Ülkü'den bir soru-

Göz yüzün üzerine, kaş gözün üzerine,
Bağı dermekte gaye, hep üzüm üzerine,
Bes şunu anlamadık, bilen varsa söylesin:

Ne demek bu “görülen bir lüzum üzerine!..

BAHÇECİ, 4.3.1962 YENİ ÜLKÜ GAZETESİ

+

Savcılığın bu yasaklaması üzerine aleyhimizdeki yayınlar bıçak gibi kesilip atıldı.

Artık aleyhimizde bir tek sözcük olsun yayınlamayıyorlardı.

Aradan dört ay geçmişti ki Gaziantep Sabah gazetesinde bir haber.

İşte haber, bakın neler olmuş neler...

**“BİRGÜNDE 8 BASIN DAVASINA BAKILDI
SAVCI, YENİ ÜLKÜ SAHİP - SORUMLU MÜDÜR VE
YAZARLARININ CEZALANDIRILMASINI İSTEDİ.**

Dr. Emin Kılıç Kale'nin davası;

Bir süre önce Gazetemizde kendisi ile yaptığımız röportajdan ötürü, Dr. Emin Kılıç Kale hakkında Yeni Ükü gazetesinde yazılan "ifşaat" sebebi ile mahkemeye verilen Fehmi Anlar, Kemal Kalkan, İbrahim Küçükdağ, Nejdet Sevinç ve Bekir Kaynak'ın duruşmaları dün Toplu Basın mahkemesinde yapılmıştır.

Duruşmada savcı iddiasını okumuş ve sanıkların suçlarının sabit görüldüğünü bu sebeple cezalandırılmaları gerektiği söylemiş ve Basın Kanununun 16. maddesi delâletiyle 30. maddenin 4. bendi ile cezalandırılmalarını istemiştir.

Bu maddeye göre verilmesi istenen ceza 1 ay dan 6 aya kadar hapis, 1000 liradan 10.000 liraya kadar ağır para cezasıdır.

Duruşma, karar için ileri bir güne bırakılmıştır."

Gaziantep Basın Savcılığı'nın dava açması üzerine Yeni Ükü gazetesi yazarları ve bizim ajan provokatörlerin sesleri kesildi.

6. HOCA'NIN GÖZALTINA ALINMASI OLAYI ve SONUÇLARI:

TAKİPSİZLİK KARARI

T. C.

Gaziantep

Cumhuriyet Savcılığı

Sayı: 1963/ Hz. 293. Kar. 205

Davacı: K. H.

Sanık:

1. **Emin Kılıç Kale**. Mustafa oğlu 1897 D.lu Tepebaşı Mah..Emir sok. No:4/2 de oturur.

2. **Ekrem Güzelhan**, Memik oğlu 1935 D.lu Yaprak Mah. Kaleoğlu çıkmazı No: 4 te oturur.

3. **Mehmet Ali Kocalar**. M.Sait oğlu Çakmak Mah. Yeni sok.35 no da oturur.

4. **Kerem Özgündüz**, İbrahim oğlu 1943 d.lu Yeşilova Mah. Ceydeli sok. bila sayılı evde oturur.

5. Nihat Doğrar, Mehmet oğlu 1931 D.lu Çakmak inan. yeri sok. No 72'de oturur.

Suç: Komünistlik propagandası yapmak.

Suç tarihi: 16.1.1963 -17.1.1963

Komünistlik propagandası yapmaktan sanıklar; yukarıda hüviyetleri yazılı Emin Kılıç Kale, Ekrem Güzelhan, Ali Erkocaoğlu, Kerim Özgündüz ve Nihat Doğrar haklarında tanzim kılman tahkikat evrakları incelendi:

Maznunların komünistlik propagandası yaptıkları hususunda ve amme davası davası ikamesine kafi delil elde edilememiş olduğundan sanıklar hakkında amme namına takibat icrasına mahal olmadığına, emanette kayıtlı (63/43) kitap ve sairenin sahiplerine iadesine CMU.nun 163 ve müteakip maddeleri gereğince itirazı kabil olmak üzere karar verildi.17.1.1963

C. Savcısı id. Mahmut Demirbağ - 12685

+

Sayın Öğreticimin gözaltına alınması olayında bir etken de yukarıda adı geçenlerdir.

Bunların 4'ü de Hocanın öğrencisidir.

4'dü de ilkokul öğrenimlidir.

Kaleoğlu çıkmazında Ekrem Güzelhan'ın dükkânında kilim işlerlerken bunlar,

Kendi aralarında Hoca'dan duydukları hakkında fikir alışverişi yaparlar.

Çalıştıkları dükkânın hemen karşısındaki evde de kiracı olarak bir polis oturmaktadır.

Polis bunların, kilim işlerlerken aralarında konuştuklarını duymaktadır.

Bakıyor ki; dinden, imandan, tasavvuftan, siyasetten rahatça konuşuyorlar;

Hoca'yi da referans göstererek akıllarına geleni söyleyip duruyorlar...

Polis gidiyor; durumu, Siyasî Şubeye bildiriyor.

Siyasi Şube zaten Dr. Emin Kılıç Kale'yi Zekeriya Beyaz,

Necdet Sevinç ve diğer ajanlarıyla izliyor.

Bir yıl önce ki benim olayı da biliyor.

“Tamam, şimdi Emin Kılıç Kale’yi kıstırdık!” diyor.

Sonuçta görüldüğü gibi Sayın Öğreticim ve 4 öğrencisi hakkında,

Suçta yeter kanıt olmadığı gerekçesi Takipsizlik Kararı veriliyor.

Biliyorum bu anlattıklarım kimilerini rahatsız edecektir.

Onlara göre, Hocamızın başına ne gelmişse benim yüzümden gelmiştir.

Önce bir Hayri Balta olayı var.

Sonra olayın röportaj safhası var.

Derslere konuk olarak gelenlerle tartışması var.

Hocanın cadde ortasında Bayar ve Menderes’e atıp tutması var.

Yukarıda görüldüğü gibi dört öğrencinin kendi aralarında konuşurken Hoca’nın sözlerini aktarması var.

Sayın Öğreticim öğrencileri tarafından beşer üstü görülmüştür.

Dincilerin peygamberlerini eleştiremediği gibi

Bizimkiler de Hocalarını eleştirilemez bilmiştir...

Sayın öğreticim;

“Ben de bir insanım; olumsuz yönlerimi görüp de eleştirmezseniz eşşekoğlu eşşeksiniz!” demiştir.

Öğrencileri onu övme konusunda birbirleri ile yarışa girmiştir...

Her hareketlerinde “Hoca böyle yapardı...”

Her sözlerinde ise “Hoca şöyle derdi...”

Deyince, tartışma kesilirdi.

Oysa ben kafama yatmayanı söylemezdim.

Bu nedenle sağlığında, yüzüne karşı, kendisini eleştirirdim.

Ne var ki onun seve seve katlandığı eleştirilerime geride kalanlar;

Ham oldukları için, katlanamıyorlar.

Bunlardan ham olanların bu yazdıklarım için bana kızacağıını adım gibi biliyorum.

Bunlardan birinin bana çıkışmasını aşağıda sergiliyorum.

Sayın Öğreticim topluma ve tarihe mal olmuş kişidir.

Sayın Öğreticim hakkında Gaziantep kamuoyu yanlış bilgilendirilmiştir.

Bu yanlış bilgi düzeltilmelidir.

Sayın Öğreticim Gaziantep kamuoyunda,

Bütün gerçekliğiyle bilinmelidir.

Biz öğrencileri bu görevi yerine getirmelidir.

Eğer anlattıklarımda yalanım, yanlışım varsa,

Eğer gerçeğe saygısızlık etmişsem bildirilmelidir.

Yalanım, yanlışım bana bildirildiğinde hatamı kabul edeceğim...

Öyle ki özür dileyip; yalanımı ve yanlışımı düzeltereğim.

Allah (Aklım, sağduyum, vicdanım, gerçek saygım...) beni yalan söylemekten, gerçekleri saptırmaktan, Sayın Öğreticim hakkında yalan yanlış yazmaktan esirgesin...

Amiinn!..

+

27 Mayıs Devrimi ile halkta bir uyanış başladı.

Nazım Hikmet'in şiirleri,

Felsefe'nin Başlangıç İlkeleri, (George Politzer'in) ile bilimsel sosyalizmi açıklayan sol kitaplar özgürce yayınlandı...

Bu kitaplar toplum tarafından büyük bir açlıkla karşılandı.

Tasavvuf felsefesi beni doyumuyordu.

Marksist ve materyalist felsefe beni uyarıyordu.

Çizgim açıkça belli oluyordu.
Toplumsal çelişki gittikçe hızlanıyordu.

Aşağılananlar, işçiler, köylüler, sömürülenler: **“Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!”** diyordu.
“Emek en yüce değerdir” deniyordu.

Bu arada, yukarıdan beri anlattığım gibi, Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç’in Gaziantep Emniyeti Siyasi Şube ile işbirliği sonucu 1962 yılında önce ben, 1963 yılında da Sayın Öğreticim komünistlik propagandası yaptığımız gerekçesi ile gözaltına alındık.

Ben, Asliye Hukuk Mahkemesinin, Gaziantep Sorgu Hâkimliğinin kararını onaması üzerine; Sayın Öğreticim de savcılığın takipsizlik kararı üzerine aklandık.

Bu olay, Sayın Öğreticimi büyük bir hayal kırıklığına uğrattı.

Sanıyordu ki verdiği dersler, yetiştirdiği öğrenciler ve de sözleri İnönü tarafından izleniyordu.

İkimizin birden polisçe göz altına alınması olayı önemli bir sonuç yarattı:

Sayın Öğreticimi ve Öğrencilerini bireyciliğe, beni de toplumluluğa attı.

Basında ve halk arasında hakkımda yapılan olumsuz propagandalar beni “Zilli Kurt” konumuna düşürdü.

Sokakta beni gören; sanki yılan çıyan görmüştü.

Bu röportaj üzerine Gaziantep’teki yerel sağcı basını;
Yukarıda görüldüğü gibi Sayın Öğreticime saldırıya geçti...

Sayın Öğreticim de; bunun üzerine **Göğe Çekildi.**

Ben ise ödün vermeyerek bildiğim yolda tek başıma gidiyordum.

Fırsat buldukça gazetelere yazı veriyordum.

Gazetelere yazı vermem bizim toplulukça büyük bir suç sayıldı.

Gazetelere yazı vermem yasaklandı.
Oysa yazmak, benim için, yaşamaktı.

Yazmaya Sayın Öğreticimin izni ile başlamıştım.
İlk yazılarımı kendisinin koyduğu takma adlarla yazmıştım.

Aynı anda iki yerel gazeteye takma adlarla yazı veriyordum,
Yazıları gazetelere vermeden önce Sayın Öğreticime okuyordum.

Aşağıdaki satırlar bana Sayın Öğreticim tarafından dikte ettirilmiştir:

7. DİKTE ETTİRİLEN SATIRLAR

29.11.1960: Aşağıdaki satırlar bana Hoca tarafından dikte ettirilmiştir:

“... Şimdiki anlatacağım ise ikinci derecede ve o nispette önemlidir. Şimdilik bir sır gibi bildiriyorum size.”

Şimdi benim ağızımdan konuşuyor:

“...Bana bir hal oldu. Bilindiği üzere aylığım yetersizdir. Birkaç kuruş daha elime geçer mi acaba diye gazetelere yazı vermeye başladım.

Şimdilik deneme devresindeyim. İlerde yazılarım beğenilirse elime para geçer umudundayım.

Elbette ilhamı, Hoca'dan aldığımı söylemeye gerek yok sanıyorum.

Şimdi gazetede yayınlanan yazılarımdan ilk iki tanesini size gönderiyorum. Sizlerin görevi, tanıdıklarınızın dikkatlerini bu imzalar üzerine çekmeli ve tanıdıklarınıza şöyle demelisiniz:

Gaziantep'te; falan falan gazetelerdeki şu imza sahibinin yazıları güzel çıkıyor.

Gaziantep'te yayınlanan bu gazeteler şunlardır:

İşık gazetesinde, **Düşündükçe** köşe başlığı altında

Sözer Düşündürücü adı ile...

Yenigün gazetesinde, **Forumda** köşe başlığı altında **Aydın Düşünen** adı ile...

Gaziyurt gazetesinde, **Çağımızda** köşe başlığı altında **Türker Devrimci** adı ile 29.11.1960

NOT:

Dikte ettirilen bu satırlar yazıya dökülerek bütün öğrencilere verildiği gibi Ankara oturmakta olan Prof. Akgün Aydeniz ile Polat Kale'ye gönderilmiştir. 29.11.1960

Açıklama:

Çok az bir süre bu yazılarım çıktı. Sonra Hocamız: "Bu yazılar parasız yazılmaz, sana ücret vermeliler!" dedi.

Gazetelerden bir bölümü "Paramız yok! Ödeme yapamayız!" dedi. Birinin de verdiği ücreti Hocamız az buldu. Böylece yazı göndermeye son verdik.

Bir yıl kadar yazı göndermedim. Ne var ki bana yazma virüsü bulaşmıştı. Yazmadan duramıyordum.

O zamanlar devrimci mücadele kızıışmıştı. Ben de, "BEN DE VARIM" diye devrimci mücadeleyi yazılarımla katkıda bulunmaya başladım.

Hocam, önceleri seslenmedi ise de 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinden sonra yazılarım yüzünden başlarına bir iş geleceği korkusuyla beni kovdular.

Adımı da toplumculuk suçmuş gibi "TOPLUMCU" koydular.

Benimle konuşanları da "aforoz" edeceklerini, bir genelge ile Gaziantep'in ileri gelenlerine duyurdular.

Gazetelerden kimi, ücret vermeyi kabul ettilerse de Sayın Öğreticim önerilen ücreti az buldu.

Az para ile gazetelere yazı vermek ona göre bir zûldü.

Ne var ki bende yazma hastalığı vardı,
Yazmak beni rahatlatırdı.

Kendisine ilk karşı gelişim; bu yazma düşkünlüğüm nedeniyle başladı.

Fakat sülûke aykırı olmasına karşın; her nedense bana karışmadı.

Gaziantep Sabah gazetesinde yazdığım yazılar Gaziantep'in egemenlerine batıyordu.

Artık onlar da Sayın Öğreticime baskı yapıyordu.

Ben varlıklı bir aile çocuğu olduğum halde yer alıyordum yoksulların yanında.

Aleyhimde yazanlar ise yoksul aile çocukları oldukları halde, saldırıyorlardı bana.

Bunların etkisinde kalan Sayın Öğreticim ve benim yüzümden başlarına bir şey geleceği korkusuna düşen öğrencileri, Hocayı sıkıştırmaya başladı.

Sanki ayıpmış gibi adımları toplumcu koymuşlardı.

"Köylüsü donla gezen bir ülkede taksiye binmeye utanırım" diyenler

Büyük bir suç işliyormuşum gibi beni ayıplamaya başlamıştı....

Sayın Öğreticimi sıkıştıranların başında Dr. Hüseyin İçten geliyordu.

Ben o zamanlar Hocanın yazmanı idim.

O da yazman olarak benim yerime geçmek istiyordu.

Hocamızın bütün konuşmalarını teypten yazıya geçiriyordu.

Yazmanlık beni hakkım diyordu.

Bunun için de Hoca nezdinde beni gözden düşürmek için elinden geleni yapıyordu.

Dr. Hüseyin İçten'in beni gözden düşürmek için yaptığı girişimler meyvesini veriyordu.

Bu arada Sayın Öğreticim de;

"Beş parmağın beşi bir olur mu!" diye sömürüyü ve eşitsizliği meşru görmeye başlamıştı.

Zaman zaman rastladığım materyalist söylemlerin yerini "Diyen sensin!" sözleri almıştı.

Sayın Öğreticim, MÜBAREK Muskası'na kendi elleri ile şöyle yazmıştı:

“3. Her şeyin (maddî - manevî, gözüken - gözükmeyen) yaratıcı insandır.”

(Musikide Hayat Dersleri Sözlüğü veya LÜGATÇE-İ EMİN KILIÇ KALE. s. 7)

Bu sözler “solipsizmin” bir dışı vurumu idi.

Solipsizm ise idealist, ruhçu ve gerici felsefenin en baş edilmeziydi...

Sayın Öğreticim de Tanrı'nın enerji olduğuna ve de gizli bir kanunun dünyayı yönettiğine söylemeye başlamıştı...

Dahası artık derslerimizde Vatan Marşı söylenmiyordu, Hatırlattığım da ise; “Oradaki düşman kendi nefsendir!” diyerek geçiştiriliyordu...

Sayın Öğretim ve öğrencileri:

“Sana değmeyen yılan bin yaşasın!” diyordu...

“Yak çubuğunu keyfini ara...”

“Baldırı çıplak bir adamsın, sana mı kaldı Türkiye'yi kurtarmak!”

“Önce kendini kurtar! Toplumdan sana ne!”

“Gemisini kurtaran kaptandır!..” diyerek beni suçluyordu.

Anladım ki, “Beni yoktan var eden Sayın Öğreticim, beni yeniden yok edecekti.”

Bu da beni; toplumsal etkinliklerden uzak, miskin, sorumsuz, biri haline getirecekti.

Ben buna katlanamazdım.

Biliyordum, çizilen sınırlar içinde kalmazsam, topluluktan atılacaktım.

Topluluktan atılmanın da tasavvufî bir sonucu vardı:

Topluluktan atılana “Seyyah” adı konurdu.

Öğrenciler, seyyah olmamak için sadakat yolunda yarışırđı.

Çünkü Sayın Öğreticim,

Seyyah olanların aleyhinde çok ağır sözcükler kullanırdı.

Ben vefasızlık yapmamak için dayanıyordum,
Kendimi savunurken de kırıcı oluyordum.
Sonunda, ahlaksız olduğum için değil de,
Materyalist ve toplumcu (komünist) olduğum için
kovuldum...

Sayın Öğreticim:

“Hayri Balta’nın bizimle ilgisi kalmamıştır!” diye
genelge gönderdi Gaziantep seçkinlerine...

Benimle konuşanı da aforoz edeceğini bildirdi
öğrencilerine...

Şu gün bile öğrencileri benimle konuşmazlar..
Çünkü konuşurlarsa Hocalarını tepelemiş olurlar..
Bunlar: “Bana sebepsiz yere düşmanlık yaparlar” (İncil)

Başta Sayın Öğreticim olmak üzere bütün öğrenciler;
Yerel gazetelerin aleyhimize yayında bulunmasının
nedeni olarak beni bilirler.

Oysa asıl neden Sayın Öğreticimin Sabah gazetesinde
Burhan Cahit Gönenc’le yaptığı röportajdır...

Sayın Öğretim, Burhan Cahit Gönenc’le yaptığı bir
röportajda:

“Ben devrimciyim.

Türkiye’nin üç Allah’ı var.

Atatürk, İnönü, Hüseyin Cahit Yalçın...” demişti.

Bu da kendisinin dışlanmasına yetmişti.

Ne var ki Hoca da, Öğrencileri de bu sonuçtan beni
sorumlu bilmişti....

Bu sözleri milliyetçi ve mukaddesatçıların tepkisini
çekmişti.

Aslında **“Türkiye’nin üç büyüğü var!”** demek istiyordu.

Yani Hocamız bu sözleri mecaz anlamda söylemişti.

Bir de Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale meşin şapka
giyerdi;

“Temizlemesi kolay, hiç eskimez ömür boyu gider!”
derdi.

Ben ve iki üç öğrenci daha Hoca'ya özenerek meşin şapka giymiştik.

Kirlendiği zaman kolonya ile temizlerdik.

O günlerde Gaziantep Belediyesi işçilere sosyal yardım olarak meşin ceket ve şapka veriyordu.

Bizim de işçiler gibi meşin şapka takarak sokaklarda gezmemiz komünist sayılmamıza yetiyordu.

O zamanlar Necdet Sevinç, Zekeriya Beyaz'ın yamağı idi.

Aralarından su sızmazdı; içtikleri su bile aynı yere giderdi.

Zekeriya Beyazlar, kararlaştırmışlar: "Emin Kılıç'ın ders vermesini önleyelim

Gaziantep'i komünistlerden ve dinsizlerden temizleyelim!.."

Oysa Sayın Öğreticimin komünistlikle zerre kadar ilgisi yoktu.

Kendisine özge bir dünya görüşü ve din anlayışı vardı
Kimseye de dünya görüşünü, din anlayışını dayatmazdı.
Kendisi de kimsenin dinine imanına karışmazdı.

Ne var ki dünya görüşü ve din anlayışı halkın değer yargısına ters idi...

Röportajda "Türkiye'nin üç Allah'ı var!" demesi dinsizliğine yetti.

Ve yine röportajda;

"Devrimciyim...

Köylüsü donla gezen bir memlekette taksiye binmeye utanırım..." demesi,

Ve meşin şapka giymesi de komünist sayılmasına yetmişti...

Olayın aslı bu olmasına karşın Hoca ve öğrencileri başlarına geleni benden biliyorlardı.

Bu yüzden de beni aralarından uzaklaştırmak istiyorlardı...

Beni kovduktan sonra artık dört gözle beklemeye başlamışlardı.

Sanıyorlardı ki: Tutuklanıp içeri atılacaktım,,
Beş kuruşa muhtaç olup ellerine bakacaktım.

İşte bunu belgeleyen konuşmaları:

Cumhur Yaşar: “O kadını bırakacak. O kadın, kendisine olmadık işler yapacak!”

Hüseyin Patpat: “Daha gelecek var başına!”

Nejat Yetkin: “Şimdi yalnız kalacak... Yapmayacağı kalmayacak!”

Dindar Filozof: “Şimdi o sendikaya üye olacak. Falan, falan... Yüzüne gözüne bulaştıracak...”

(Sayın Öğreticimin 1.11.1972 tarihli ders notlarından...)

Bu konuşmaları yapanlar benim Öğreticim ve öğrencileri idi...

Görüldüğü gibi akıllarından geçenler hiç de hoş değildi.

Bunlar, ne boş hayaller...

Bunlar; başıma bir iş gelmesini yıllarca beklediler...

Umduklarının hiçbir gerçekleşmedi.

Kendilerine göre:

Ben “Ölüyüm”; kendileri “Diri!”

İsabetli görüşlerinden ötürü bunları tebrik etmeli....

Bu dirilerden biri de Dr. Hüseyin İçden;

Bunlardan çok daha önceden...

Bana olan kinini,

Yüzüme tükürerek giderdi.

Çalıştığım işyerine (CHP İl Merkezi) gelen,

Dr. Hüseyin İçden

“Tuu! Senin yüzüne...” diye yüzüme tükürdü...

Sonra da dedi: “İşte layığını buldun...”

Hocaya intisabımdan önce böyle bir olayla karşılaşsaydım.

Muhakkak o tükürüğün acısını çıkarırdım.

Hiç sesimi çıkarmadım.

Bütün bunlara karşın ben doğru bildiğim yolda yürüdüm. 38 yaşında ortaokulu, 42 yaşında Liseyi, 48 yaşında Hukuk Fakültesini bitirdim.

49 yaşında avukat oldum.

Kendilerine uysa idim,

İlkokul mezunu olarak kalacaktım...

Ayakta, mutfakta ve yatakta okuyarak kendimi olgunlaştırdım.

Olmadı, olgunlaştıktan sonra, yüzümü kızartacak hiçbir davranışım.

Elbette, süttten çıkmış ak kaşık değilim.

Kimi zaman yapmamam gerekeni yapmışım.

Bunlardan insanlar değil de ben zarar gördüm.

Kabahatimden büyük oldu özrüm.

Sayın Öğreticim sayesinde öyle durumu gelmişim ki, Yaptığım en küçük bir yanlış bile rahatsız etmekte beni.

Yeniden doğduktan sonra, kendimce:

“İki günüm bir olmamıştır.” düne göre...

Sonuçta şu olmuştur:

“Yapıcıların reddettiği taş, köşenin başı olmuştur!”

(Tevrat)...

Sayın Öğreticim; Göğe Çekilmeden (Küsmeden) önce böyle değildi.

Halkımızın sorunları ile yakından ilgilenirdi.

Hepimiz apolitik değil, iyiden iyiye olmuştuk politize.

Öyle ki sayın Öğreticim Karagöz caddesinde

Zamanın Cumhurbaşkanı Bayar'a,
Başbakanı Adnan Menderes'e,
Atıp tutardı kendinden geçmişçesine...

Bunu da sık sık övüne övüne söylerdi bize,
"Bayar ve Menderes hakkında şöyle diyerek bağırdım!"
diye...

Halkın yoksulluğunun, yoksunluğunun, bilgisizliğinin
sorumlusu olarak kendimizi görürdük.
Görüldüğü gibi eşitlikçi idik, halkçı idik, toplumcu idik...
İşte biz böyle yetiştik, böyle dirildik...

Bu arada Gaziantep valisi Salih Tanyeri;
Gaziantep Gazilerinden Ali Nadi Ünler'i
Gaziantep Halkevi'nin Başkanlığına getirdi.
Sayın Öğreticimize de Gaziantep Halkevi'nde görev
verdi.

Bana da "Halkevi Tiyatro Kolu Başkanı'sın!" denildi...

Artık hafta sonu öğleden sonra Halkevinde
toplanıyorduk...

Arkamızı sağlama almıştık, rahatlamıştık.
Müzik ve söyleşilerimizi Halkevi'nde halka açık
yapıyorduk.

Başlangıçta söyleşiler daha önemli idi.
Göğe çekildikten sonra kalmamıştı söyleşilerin önemi...
Söyleşiler söz konusu olduğunda,
Konuşmak isteyen olursa,
"Müzik, müzik!" diye susturularak hemen müziğe geçilirdi.

Sırası gelmişken şunu da belirtiyim ki,
Sayın Öğreticimin en büyük isteği:
Yazdıklarının, tarafımdan, kitap haline getirilmesi idi.
Bu işi de en iyi benim yapacağımı bilirdi.
Öyle ki beni kovduğu halde
Yazdığı mektuplardan birinde:

"4. 'Musikide Hayat Dersleri'ne ait bütün yazılar ve

benzerleri, sen arzu ettiğin sürece, sende kalabilir.” dedi.

(Bak. 1.11.1972 tarihli Hayri Balta'ya mektubu.)

Bundan amacı bütün yazılarının tarafımdan kitap haline getirileceği düşüncesiydi...

8. ÖĞRENCİ ARKADAŞLARA SÖZLÜ SALDIRI

Cumhuriyet Savcılığına,

Gaziantep

21.3.1962

DAVACI: 1. Talip Güzelhan

2. Kerim Özgündüz

Yaprak Mah. Su kenarı Sok. Kaleoğlu Çık. No. 4

Gaziantep

SANIK: 1. F. U. Ve Kalfası,

Keçehane Yokuşu. No. 72'de marangoz 2. Kilimci

Mustafa ve arkadaşları...

Yaprak Mah. Yaprak Sok. No. 24 Kilimci kalfa

OLAY AÇIKLAMASI:

Yukarıda açık adresleri yazılı sanıklardan F. U. Ve F. U.'nun kalfası Kilimci Kalfası ve Kilimci Mustafa ve yanlarındaki beş on kişiyi Pazar günü saat 16 sıralarında Yazlık Baydar Sinemasının arkasındaki bostanda Ulus gazetesi okurken aşağıdaki şekilde hakaret etmişlerdir:

1. Şu anasını avradını sinkaf ettiğimi meşin şapkalıları şurada öldüresin, şuraya da gömesin... Gömesin de Antep temizlenmiş olsun.

2. Meşin şapka giyenlerin anasını avradını sinkaf...

3. Maşallah Allah şu otları ne güzel yaratmış...

4. Bu anasını avradını sinkaf hepsi komünist!

5. Ulus gazetesi ve Yön dergisi okumak için önce eşek olmak gerek...

6. Bunları okuyacağınıza Peri dergisi okusanız daha iyidir...

7. A.'dan çıktılar şimdi Allahlık iddia ediyorlar.

Bu ve buna benzer sözlerle bize hakaret ettikten sonra

elli metre kadar gittiler. Kendi aralarında fiskos yaptıktan sonra geri döndüler ve bizi ortalarına aldılar. Okuduğumuz Ulus gazetesini birlikte okurcasına aynı sözleri tekrarladılar.

Bizden bir kelime olsun ses çıkmayınca çekilip gittiler.

Bizimle kavga yollarını arayan bu adamlar eğer kendirline bir kelime ile olsun karşılık verseydik bizi döverek yaralamaları işten bile değildi. Böyle bir olay bizim karşılık vermemiz üzerine önlendi.

Yukarıda adı geçenler ve arkadaşlarının yaptıkları bu gibi hakaretler yalnız o güne münhasır olmayıp her gördükleri yerde bizlere, Devrimci Düşünür Dr. Emin kılıç Kale düşüncesinde olmamız nedeniyle yukarda belirttiğimiz şekilde hakaret etmekte ve kavga yolları aramaktadır.

İSTEK:

Sanıklar hakkında yasal işlem yapılarak hareketlerine uyar şekilde cezalandırılmasını talep ederiz.

Saygılarımızla,

Talip Güzelhan / Kerim Özgündüz

9. ADALET BAKANINA DİLEKÇE

Sayın Sahir Kurutluoğlu

Adalet Bakanı

Ankara

16.6.1962

Şu buhranlı durumda sizlerin değerli zamanınızı almak istemezdim. Ama siz de bir baba iseniz evlat acısının ne ağır ve iç sızlatıcı bir acı olduğunu bilirsiniz.

Oğlum Ekrem Güzelhan, Samsun Savcılığında tutuklanarak bir aydan beri Samsun cezaevinde yatmakta eşi ve çocuğuna duyduğu özlem içinde gurbet acısı çekmektedir. Oğlum Ekrem Güzelhan, Samsun tarafına ekmek parasını çıkarmak için gitmişti. Yoksul olan oğlum iş için gittiği Samsun'da "Komünistlik propagandası yapmak" suçu ile göz altına alınarak aylardan beri gurbet ellerde tutuklu bulunmaktadır...

Komünistlik kim, benim oğlum kim? Oğlumun görmüş olduğu öğrenim ilkokuldur. Biraz Doğrucu Davut sayılır. Yaşı otuzu geçmiştir. İki Demokrat Partili ile tartışsa sözünü

sakınmaz. Onların memlekete yaptığı kötülükler konusunda ağzına geleni söyler. Koyu CHP'li, ateşli bir 27 Mayısçıdır. Özgür düşünce sahibidir. Hurafeden, batıl inançlardan kurtulmuştur. Kendine göre düşünceleri ve inançları vardır; anlaşılması güç bir tiptir, ancak komünist değildir...

Oğlumun Samsun Cezaevinden göndermiş olduğu ilişik mektup incelendiğinde oğlumun öğrenim seviyesi görüleceği gibi bir iftira karşısında olduğu da anlaşılacaktır. Oğlumun kendi el yazısı ile gönderdiği mektubundan aldığım şu satırlara göre oğlumun tutuklu bulundurulmasını gerektirecek bir durum olmadığı görülecektir. Eğer aksi bir durum olsaydı bu mektubu size yazmaktan ar ederdim.

İşte oğlumun ilişik mektubundan alınan satılar:

“... kalmış olduğum otel tam manasıyla demokrat Parti oteli. Her sözün başında “Rahmetli Menderes’in gününde şöyle idi, rahmetle Menderes’in gününde böyle idi... Tabii İnönü’nün anasına avradına her zaman sövüyorlar. Bizim kendi fikirlerine iştirak etmediğimizi görünce bize Halkçı damgasını bastılar. Malum intikam duygusu ile çeşitli yalanlar uydurarak polise ihbar etmişler. Nihayet otelde polisler beni tutukladı. Odamı aradılar bir şey yok. Karakola gidip vaziyeti anlatınca bütün polisler bana hürmetkar davrandılar. Ertesi gün mahkemede Savcı çok sert bir tavır takınarak beni tutuklattırmak için ısrar etti. Fakat hakim çok modern bir hakim. Beni derhal serbest bıraktı. Ben tekrar otele geldim. O gün yattım. Ertesi gün bilet aldım. Antep’e gideceğim. Otobüsün kalkmasına daha iki saat var. Baktım sivil komiser geldi. Bana tutuklandığımı söyledi. Ben dün serbest bırakıldım dedimse de bana “Savcı şiddetli şekilde ısrar ederek bir üst mahkeme olan Asliye Ceza Mahkemesine gıyabında tevkif müzekkeresi kestirmiş.” dedi. Bunun üzerine cezaevine girdim. Daha mahkemeye falan çıkmadım. Yazmış olduğum dilekçelere verilen cevapta: henüz “Sabıka kaydın gelmedi!” deniyor. Ben de bekliyorum. Şimdi siz oradan biran önce sabıka kaydımı göndermeye çalışın. İş ona kaldı...”

Sayın Bakanım, Adalet Bakanı olarak çok iyi bilirsiniz ki, bir insan hiçbir mahkeme kararı olmadan şüphe ve zan üzerine tutuklanamaz. Oğlumun en çok yirmi dört saat içinde

hakim huzuruna çıkması gerekirdi.

Oğlumun durumu ile yakından ilgilenmenizi; beni, elimin yetmediği, gözümün görmediği bir yerde tutuklu bulunan evladımın açısından kurtarmanızı saygılarımla arz ederim.

Bu iş üzerinde çok hassasiyetle duracağınızdan ve ivedilikle bu işi halledeceğinizden eminim...

Tanrı İnönü'nün yardımcı olsun...

Sonsuz saygı ve sevgilerimle...

Babası

Memik Güzelhan

Adres:

Memik Güzelhan

Tabakhane Sukenarı

Hasan Balta Sok. No. 1,

Gaziantep

10. BABASINDAN OĞLUNA MEKTUP

Sevgili Oğlum Ekrem,

15.7.1962

Önce gözlerinden öperim. Mektupların seyrek de olsa gelmeye başladı. Günlerimiz seni beklemekle geçiyor. Böyle demekle acımızın bizleri yıprattığını sanma. Bizler küçüklüğümüzden beri zorluklarla uğraşmışızdır. Her ne kadar başına gelen bu kazadan üzülyorsak da Yunus Emre'nin: "Derviş bağı taş gerek" sözüne uyarak İbrahim Hakkı Erzurumlu Hazretlerinin "Neylese güzel eyler!" sözü gereğince kendimizi avutuyoruz.

Eşin, çocukların sağlık üzeredirler. Oğlun tutulmuş olduğu kızamık hastalığını atlattı. Şimdi eski sağlığını kazanmak üzere. Yine yaramaz, yine canlı, yine gülbüz... Tam senin küçüklüğün gibi.

Oğlum, başına gelen bu kazanın anlayışsız, ilkel kimselerin uydurmasından başka bir şey olmadığına inanıyorum. Hani bilirsin komşumuzun oğlu Hayri Balta'yı da anlayışsız, ilkel, kişiler, tertip kurarak, komünistlik propagandası yapıyor diye yakalattırmışlardı. Altı ay on altı günlük bir kovuşturma ve soruşturmadan sonra Gaziantep Sorgu Yargıçlığının vermiş olduğu karar, eski demokratlarla,

uydurmasyon ve sözde milliyetçilerin söz söyler hallerini koymadı.

Unutmamışsındır, Hayri Balta hakkında gericiler neler neler yazmışlardı gazetelerinde. Komşumuzun oğlu hakkında verilen kararda: “Sanık Hayri Balta’nın Atatürk ilkelerine bağlı aydın bir kimse olduğu... Muhbirlerin ve tertipçilerinin takip ve tecziyesinin gerektiği ve Hayri Balta’nın banda alınan konuşmasında: **“Bugünkü durumumuzu Atatürk ve İnönü’ye borçluyuz... İnsan sorumluluk duymalı... kanunlara ve ailesine itaat etmeli... Allah varsa var; yoksa yok... Biz insanız sorumluluk duyacağız... Memleketin seçimle ve demokrasi ile idaresi lazımdır. Komünizm otoriterdir beni korkutuyor...”** dediğinden bahisle takipsizlik kararı verilmiştir.

Bu kararın olduğu gibi gazetelerde yayınlanması üzerine gerçek ortaya çıkmıştır. Bunları söylemekten amacım senin de böylesine bir karar alacağından hiç kuşukum yoktur. Senin de durumun bu olaya benzemektedir...

Oğlum, “Hakkımdaki karar bir üst mahkemenin vereceği karara kaldı” diyorsun. Bunu biraz daha açarak bizi meraktan kurtarman gerektiğini, duruşma veya mahkeme durumunu açıkça bildirmeni rica ederim.

Mektubunda diyorsun ki: “Nuri buradaki mallarımızı sağın solun elinden alarak çürümekten, heder olmaktan kurtarsın!”

Oğlum, Nuri bizlere uğramaz oldu. Biz de yanına gittiğimizde surat asmaktadır. Bu adamdan hayır yok!. Böyle bir adam trene atlayıp Samsun’a gidip de oradaki mallarımızla uğraşmasına imkan yok. İyisi mi sen dışarı çıkınca sağda solda bulunan mallarımızı kendi elinle satar savarsın. Biraz daha sabret ne yapalım. İnsanoğlunun başına her şey gelir. Sakın üzülme...

Kayınbaban ve hane halkının durumunda bir değişiklik yok. Hepsi sağlık üzeredirler. Senin duruşmalarının sonucunu beklemekteler bizler gibi...

Burası bıraktığın gibi. Söyleyecek bir şeyim de yok. Kardeşin, eşin ve çocuklar çok şükür hepimiz sağlıklıyız. Hiçbir derdimiz yok.

Sevgiler, Memik Güzelhan

11. SAVCILIĞA DİLEKÇE

Cumhuriyet Savcılığına

Samsun

22.7.1962

Kurban bayramından önce alış veriş yapmak üzere kentimizden ayrılan eşim Gaziantep'li Ekrem Güzelhan, 13.5.1962 günü lise öğrencisi Nurcu bir gencin verdiği düzmece ifadelerle hakkında kavuşturma yapıp ilk duruşmada yargıç tarafından serbest bırakıldığı halde gıyabında kesilen bir tevkif müzekkeresi üzerine tutuklanarak tam 69 gündür elimizin yetmediği gözümüzün görmediği Samsun kapalı Cezaevi kapalı koğuşunda alıkonulmaktadır...

69 gündür nezaretiniz altında tutulan eşim hakkında yapılan kovuşturmanın şimdiye dek bitirilmemiş olması bana ve kucağımdaki çocuğumla karnımdaki çocuğa çok pahalya mal olmaktadır. İlişkide gönderdiğim yoksulluk bildiriminde de anlaşılacağı üzere bir yerden gelir olanağımız yoktur. Kapalı bir çevrenin çocuğu olduğumdan dar zamanlarda para kazanacak şekilde yetiştirilmemiştir...

Kocamın, 69 gün içinde bir kere olsun yargıç huzuruna çıkarılmayarak, şüphe ve zan üzerine, tarafınızdan alıkonulması şu genç yaşında beni, kucağımdaki yavrumla birlikte kayınbabamla ve kayınbiraderim eline bakar duruma getirdi. Gözlerim kapıda kaldı. Her kapı çalınışında umut içinde kapıya koşmaktayım. Çocuklarımın babasının gelmiş olduğuna sevinerek kapıyı açmaktayım; fakat karşımda, kocam yerine postacıyı veya başkalarını görmekteyim.

Bu ayrılık, umutsuzluk içinde ve yokluk içinde duyduğum acılardan dolayı döktüğüm gözyaşları gece gündüz kucağımda meme emen yavrumun yüzünü ıslatmaktadır. Bu acı ve ağıtılı süt yarın gözünü kırpmadan göğsünü, sağdan veya soldan gelecek olan düşman kurşunlarına siper ederek yurdunu savunacak yavrumu cılız ve güçsüz düşürmektedir.

Tüm bunların günahı; konuşmalarının suç olduğunu bile bilmeyen, 27 Mayıs sabahı radyonun bildirilerini sevinç gözyaşları ile dinleyen kocamın mı? Yoksa ilk duruşmada yargıç bıraktığı halde 69 gündür alıkoyduran senin mi?

Yoksa eşimin yolunu gözlemekten başka bir suçu olmayan benim mi?...

Sayın Savcı, bir ekmek parası için gurbet ellere çıkan eşimi daha fazla alıkoymamanızı, biran önce duruşmaya çıkarmanızı ve kefalete rapten de olsa duruşmalarının gayri mevkuf olarak yapılması yoluna gidilmesini; zira kocam yaz günleri çalışarak kış zahiresini temin etmezse, kışın bırakılsa da kış günü aç kalacağımızı bilgilerinize arz eder bu acımıza bir son vermenizi saygılarımla rica ederim.

Ekrem Güzelhan eşi

Raife Güzelhan

Adres;

Raife Güzelhan,

Tabakhane, Sukenarı, Hasan Balta Sokağı

Kaleoğlu Çıkmazı / Gaziantep

12. YOKSULLUK BİLDİRİMİ

Adı soy adı: Ekrem Güzelhan

Babasının adı: Memik Güzelhan

Doğum yeri ve yılı: Gaziantep 1933

İşi: Seyyar satıcı

Yukarıda kimliği belirtilen mahallemiz sakinlerinden Ekrem Güzelhan; önce kilimci, sonra deri işçiliği yaparken geçim zorluğu çektiğinden seyyar satıcılığa başlamıştır.

Kendisi evli ve bir çocukludur. Yaşlı babası ile bir kardeşinden başka kimsesi yoktur.

Kardeşi, kendi yuvasını zorlukla geçindirmektedir. Bir ev kadını olan eşi geçimini sağlayacak öğretim ve eğitimden yoksundur. Kocasının eline bakar. Kendi kendisinin geçimini sağlayacak durumda değildir.

Ailecek hiç bir yerden geliri ve kazancı yoktur. Bu ailenin geçimi Ekrem Güzelhan'ın kazancı üstünedir.

Ayrıca yoksul olup emeği karşılığı geçinen Ekrem Güzelhan, mahallemiz halkının sevgi ve güvenini kazanmış, namuslu ve dürüst bir kişidir,

İşbu belge eşinin isteği üzerine kendisine verilmiştir.

22.7.1962

Gaziantep Yaprak Mah. Muhtarı Hanifi Ersürmeli Üye
Üye

13. ÖĞRETMEN YALÇIN EFE'YE YANIT

-İTİLMİŞ BİR ADAM-

21 Mart 2001

Sayın Hayri Balta,

Yazılarınız toplumumuz için çok çarpıcı bir ışıktır. Toplumumuzda çağı anlayıp yaşayanlar pek azdır. Büyük çoğunluk belki elli, belki yüz yıl geriyi yaşamaktadır. Bu elbette bizi üzmemektedir. Verdiğiniz bilgiler keşke toplumumuzca okunsa.

Allah, Tanrı ve Yaratan... Biz bunları aynı olarak biliriz; ama siz ayırıyorsunuz. Ayırmaktaki amacınızı anlayamadım. Zaten bir yığın kargaşa yaşanıyor. O halde buna neden gerek duyulmuştur? Bunu siz bilirsiniz. Bizi de bilgilendirseniz seviniriz. Bir de Allah, Tanrı, Yaratan diye ayırmanızın konuya bir katkısını göremedim.

Saygılar sunuyorum.

Yalçın Efe, 21 Mart 2001

+

21 Mart 2001

Değerli Dostum,

e-mailinizi alır almaz yazıyorum: Sorunu beğendim. Öğrenmenin ilk koşulu sormaktır. Ancak, soru sormak da bilgilenmeyi, ilgilenmeyi gerektirir. Atalarımız bu gerçeği şöyle dile getirmiştir: "Bilmez ki sora. Sormaz ki bile!"

Sen bir öğretmensin. İnsana bilmediğini öğretensin. Çünkü sen ham bir madde olan insanı bilgilendirmekle (eğitimle-öğretimle) ona bir biçim veriyorsun ki; onu, yaratmış oluyorsun. Dolayısı ile sen yaratansın.

İnsanı yaratan insandır. İnsandan başka yaratan arama. Bir de koşullar ve olaylar vardır; ama, en önemli etken insan-ı kâmindir unutma. Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale; bu gerçeği, derslerinde, şöyle dile getirmiştir: "İnsan-ı kâminden başka Tanrı arama!"...

Beni yaratan Dr. Emin Kılıç Kale'dir. Ölü (ham) idim, diriltti

(Pişirdi, kendime getirdi. Olgunlaştırdı, yetiştirdi.) Mevlana bu oluşumu şöyle dile getirir: “Hamdım, piştim, oldum!”.

Mevlana’yı; hamken, (ölü iken) pişirip olduran (diriltten) da Şems’tir. Mevlana, Şems’le karşılaşmasından önce şeriat-tarikat aşamasında (mertebesinde) idi. Şems’le karşılaşmasından sonra gerçeğe (hakikat mertebesine) ulaştı. Şeriat ve tarikat mertebesini aştı.

Ne var ki, beni diriltten Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale beni diriltti; ama kendisi, ölmeden önce, öldü. Bir aydın olarak sorumluluğunu yerine getirmekten kaçtı. Hakkında yapılan bir soruşturma üzerine yaranmak istediği yöneticilere küstü... Adını da “göğe çekilme” koydu...

12 Mart ve 12 Eylül zulmüne alkış tuttu. Yani yeniden yere indi. Sıkıyönetim komutanlarıyla yazışmaya başladı. Onlara destek çıktığını bildirdi.

Yargısız infaza kurban giden, gözaltında yiten, işkencede biten, her köşe başında kurşun yiyen ilerici gençler kendisini hiç mi hiç ilgilendirmede... Talanı, yalanı görmezden geldi. Celal Bayar’a, Menderes’e caddelerde atıp tutacak denli politika ile iç içe olan adam gitti yerine politikayla ilgilenmeyen ve de üç maymunu oynayan bir adam geldi.

Camilere, şeriatçılara kafa tutan, ben ilericiyim diyen adam yerine; solcuları, toplumcuları aşağılayan bir adam geldi. Oysa her dersinde ve her konuşmasında kendisi: “Köylüsü donla gezen bir ülkede taksiye binmeye utanırım!” derdi. Eğer ben toplumcu olmuş isem; bu, bu sözlerinin üzerimdeki etkisinin yüzündendir. Ne acı ki sonradan bireycilikte karar kıldı...

Beni de toplumcu olduğum gerekçesiyle kovdu. İlericileri, toplumcuları aşağılayıp, beni kovarken “yer yüzünde” idi; ama iş yargısız infazcılara, işkencecilere, soygunculara, sömürücülere, talancılara tepki göstermeye gelince “göğe çekildi”.

Umutsuzluk bir onulmaz hastalıktır. Umutsuzluk hastalığına kapıldılar tümünden... Toplumdan umutlarını keserek umutsuzluğa düştüler.

Ne var ki, toplum olduğu sürece sorun olur. Sorun olduğu sürece de çözüm olur. Sayın Öğreticimin bu davranışı; bir aydın olarak, doğrudan doğruya, sorumluluktan kaçma idi.

Oysa kendisi: “Sorumluluktan kaçan; ya alçak, ya eşek!” derdi...

Aynı soruşturmaya ben de uğradım. Ama ben kaçmadım. “Atatürkçü ve aydın bir kişi” **(Benim Atatürkçü ve aydın biri kişi olduğuma ilişkin mahkeme kararı ile sabittir...)** olarak sorumluluğumu yerine getirmeyi sürdürdüm. Ezilenlerin yanında oldum.

Kendileri ise: **“Ezilenden sana ne? Sen kendini kurtar. Sen kendinden sorumlusun. Sen mi kaldın, toplumu kurtaracak” “demeye başladılar. Oysa biraz yukarıda açıkladığım gibi: “Köylüsün donla gezen bir ülkede taksiye binmeye utanırım!”** diyordu...

Sonradan da bireyciliğe yönelerek toplumsal sorumluluktan kaçmaya başladılar: **“Sen kimsin ki? Niçin gazetelere yazı gönderiyorsun? Niçin senden istemeyenlere veriyorsun? Sen yazı yazarak istemeyene veriyorsun. İstemeyene vermek doğru değildir!”** demeye başladılar ve beni de kendilerine benzetmeye çalıştılar...

Bende suç olarak, bula bula, gazetelere yazı göndermemi buldular. Bunu başıma kalktılar. Tek suçum bu idi: Gazetelere yazı göndermek... Bu nedenle “Ölü Yazman” diyerek beni aşağıladılar. Bu nedenle de beni aralarından kovdular. Oysa gazetelere göndereceğim yazıları ilkin Sayın Öğreticime okurdum. Beğenir, göndermeme izin verirdi. Öyle ki ilk takma adlarımı da kendisi koymuştu...

Bana iki ad takmıştı. Biri: Aydın Düşünen, diğer ise: Sözer Düşündürücü idi...

Toplumsal çelişkiler hızlanınca, bir de arka arkaya, önce ben, sonra da kendileri tutuklanınca; sandılar ki, bu işler benim gazetelere yazmam nedeni ile başlarına geldi ve benim yüzümden yeniden soruşturmaya uğrayacaklarını sandılar. Benim yüzümden başlarına bir iş geleceği korkusuyla kıvranıp durdular. Böylece tam bir medenî cesaret yoksunluğu gösterdiler. İçlerinde ileri gelenlerinden biri yüzüme bile tükürdü. Bir “ölü”den başka ne beklenebilir ki?.. Anılar bölümüne bakınız!...

İyi ki kovmuşlar. “Aleyhimde dedikodu yapmışlar; ama manevi himmette bulunmuşlar.” Çünkü beni kovmakla ben “ölümsüzlüğe” kavuştum. Kendileri ise öldü!.. Ben aydınlığa

ulaştım; kedileri ise karanlıkta kaldı. Hâlâ ve hâlâ da karanlıkta bocalayıp duruyorlar ve de acınacak durumdalar... (Bütün bunları Sitemdeki ANILAR adlı bölümde anlatıyorum.)

Her ilmin ve bilimin kendine özgü kavramları, terimleri vardır. Ben, dinsel konularda düşünce ve görüşlerimi dinsel deyimler, kavramlar, terimlerle dile getiriyorum.

Az yukarda “Ölü” ve “Diri” terimlerini kullandım. Elbette ölmek ve dirilmek dinsel terimlerdir. Ölme ve dirilme terimlerinin ne demek istediği kolayca anlaşılır. Bu nedenle bu dinsel terimleri bilmek gerekir.

Din adamlarının büyük bir çoğunluğu bu terimlerle ne anlatılmak istendiğini bilmedikleri için din konusunda halka yanlış bilgi vermektedirler.

Kutsal kitaplardaki anlatımların büyük bir bölümü değişmeceli ve simgesel anlatımlardır. Bir din adamı kutsal kitaplardaki değişmeceli ve simgesel anlatımlarla ne anlatılmaya çalışıldığını bilmezse, insanlığa yarar yerine zarar getirir. Nitekim de öyle olmaktadır. Bunların başında da: Yaşar Nuri Öztürk ile Zekeriya Beyaz gelmektedir.

Sözde bunlar aydın din adamıdır. Oysa Cüppeli Ahmet'ten, Müslim Gündüz'den daha çok zarar vermektedirler bunlar topluma... Onların ne mal olduğu yüzlerinden gözlerinden belli; ama bunların yüzünde ise ilericilik, aydın din adamlığı maskesi var...

İncil'de: İsa'nın “Ölüyü diriltmesini”, Kuranda ise: “Allah'ın ölüyü diriltmeye kadir olduğu” tümcesini (ayetini) gerçek anlamda değil, mecaz anlamda almamız. Yoksa değil bir İsa; bin İsa gelse ölüyü diriltemez. Yoksa değil bir Allah; bin Allah gelse, bir ölüyü diriltemez. Bunlar hep mecaz anlatımlardır...

Gelelim yaratma konusuna. Yaratacağın kişi arayış içinde olmalı. Konu ile ilgilenerik soru sormalı. Öğrenmek, bilmek isteğiyle yanıp tutuşmalı...

Bu özellik de kişinin yapısında olur... Yapısında bu özellik olmayan kişiyi ne yapsan adam edemezsin, geliştiremezsin, yetiştiremezsin, olgunlaştıramazsın... Hem yapısı elverişli olacak, hem de kendisi arayış içinde olacak ve konuya ilgi duyacak...

Arayış içinde olmazsa ne yapsan boşuna... Bu gerçek

şöyle dile getirilmiştir Kuran'da:

“Kör ile gören, karanlıklarla ile ışık ve gölgelikle sıcaklık bir değildir. Dirilerle ölümler bir değildir. Doğrusu Allah dilediği kimseye işittirir. Ey Muhammed! Sen, kabirlerde olanlara işittiremezsin.” (K. 35/19-23 ve bu konuda yüze yakın tümce...)

Bu tümcedeki “Dirilerle ölümler” ile “kabirlerde olanlara” sözcüklerine dikkat. Bunlar hep değişmeceli anlatımlardır. “Ölümlerden, dirilerden ve kabirlerde olanlarla” amaçlananlar cüdamlardır. Dinsel anlamda; yaşayan her insan diri değildir. Yeniden doğmadıkça, yani dinsel koşullanmalardan kurtulup akıl yoluna girmedikçe ölü sayılır, kabirde sayılır ve bunlara gerçeği anlatmak deveye hendek atlatmak gibidir.

Yine **“Allah dilemezse hiç bir şey olmaz!” (K. 76/30, 31 ve bu konuda yüze yakın tümce (ayet...) vardır...)**

Bu gerçek şöyle de dile getirilir: **“Cüdam adam gerek, adam ede cüdamı. Cüdam adam olmayınca; adam, adam edemez cüdamı...” Cüdam, gelişmemiş, ham insan anlamına gelir...**

Bu konuları anlayabilmek için dinsel konuları ve kavramları iyi bilmek gerekir.

Benim Kuran'dan anladığımı kim anlar? Anlamadıkları için bana dinsiz deyip işin içinden çıktılar...

Din bir ilimdir (Bilim değil). En başta ahlaktır; dendir, edeptir, erdemdir... İnsanın eğitilmesi ilmidir. Ham, gelişmemiş insanın; gelişmesi, olgunlaşması, yeniden doğması, insan olması ilmidir. Bu da öğrenme ve bizleri olumsuz davranışlara sürükleyen duygularımıza gem vurmakla (nefs'e hakimiyetle) olur..

Burada önemli bir yanlış anlamaya dikkatini çekmek isterim. İslam'da “nefsi öldürmekten söz edilir. Oysa ne yaparsanız yapın nefis ölmez. Nefis ruhun bir köşesinde insanı pusuya düşürmek için bekler durur. Yeri gelince insanı kaldırır yere vurur. Önemli olan nefsi öldürmek değil; bilmektir.. Bu nedenle **“Nefsini bilen Rabbini bilir!”** denir.

Ne var ki bu ilim tapınmaya (ibadet) dönüşmüştür. Yatıp kalkmaya, oruç tutmaya, hacca gitmeye, salâvat getirmeye dönüşmüştür. Bu dönüşüm Musa ile başlamış, Muhammet'le en ileri aşamaya varmıştır. Bu dönüşüm ise

bu yola gidenleri kan dökücü yapmaktadır. Bu nedenle bu yola gidenler: Allah, Peygamber, din için; acımadan, çekinmeden, tekbir getirerek cana kıymaktan zerre kadar çekinmez. Kahramanmaraş, Malatya, Çorum katliamlarını yapanlarla, Sivas Madımda aydınları tekbir getire getire yakanlara Müslüman değildir, diyebilir misiniz?

Tevrat'taki ve Kuran'daki şiddet tümcelerine (**âyetlerine**) bakınız. Cezayir'de, İran'da, Afganistan'da, Pakistan'da ölen de öldüren de Müslüman... Bir de yurdumuzdaki Hizbullah Müslümanlarına Müslüman değil diyebilir misiniz?.. Hangi dünya görüşüdür bunları böyle kan dökücü yapan? Şeriat zihniyetidir bunları bu denli kan dökücü yapan...

Yine bu din ilmini; Peygamberler, bilgisizlere vererek ayağa düşürmüşlerdir. Tıp öğrenimi gören biri, hukuk öğrenimi gören biri, kimya öğrenimi gören biri yıllarca derslere gidip öğrenmek zorundadır. Böyle bir öğrenim gören kişi ile bu konularla ilgilenmeyen herhangi bir kişi bir olabilir mi?

İşte din de; tıp gibi, hukuk gibi, kimya gibi bir ilimdi... Ne oldu? Siyasal rant amacıyla kolayca mezun olunan bir ilim oldu. Yeter ki salavat getir, tekbir getir, camiye git,. Havraya git, Kiliseye git yat kalk tapın... Al sana bir dindar...

Böylece din tabusal bir inanca dönüştü. Aklın, düşünmenin, mantığın önemini sildi attı... Bu dünyayı Cennet yapmak varken Cehenneme dönüştürdü. Cennet ise, ölünce gidilecek bir yer sanıldı...

İnsan böylece kendi kendine yabancılaştırıldı... Kendisi gibi düşünmeyenleri kolayca öldürebilecek bir canavara dönüştürüldü...

Tarihi dikkatle inceleyiniz bütün dincilerin, Müslüman, Hıristiyan, Yahudi ayrımı yok, nasıl kan dökücü olduklarını göreceksiniz...

Üç peygamber gelip gitmiştir belli başlı... Üçünü de gönderen aynı varlıktır deniyor? Bu nasıl aynı varlık olabilir? Birini gönderiyor; sünnet yapınız diyor; dinlenme gününüz de Cumartesi olsun diyor.

İkincisi geliyor; **“Sünnetli olup olmamanın önemi yoktur” (İncil, Galatyalılara; 6/15)** dinlenme gününüz de Pazar olsun diyor.

Üçüncüsü geliyor: **“Sünnet olmalısınız, dinlenme gününüz de Cuma olacak!”** diyor.

Bunların üçü de Allah tarafından gönderildiklerini söylüyorlar. Bütün söylediklerinin Allah tarafından kendilerine bildirildiğini söylüyorlar.

Peki, bu Nasıl Allah'tır ki her peygamberine değişik yasalar koyduruyor? Gönderdiği üç peygamber sünnet kuralında, dinlenme günlerinde dahası binlerce kuralda uyum sağlamazlarsa arkalarına düşen insanlar da elbette birbirlerini kırıp geçireceklerdir.

Bundan şu sonuç çıkmıyor mu? İnsanların Allah için, din için, kitap için birbirlerine kıymasının kaynağı: Allah, din, kitap olmuyor mu? Peki, biz insanlar bu saplantılardan ne zaman kurtulacağız? Bu saplantılardan kurtularak birbirimize sevecence yaklaşmayı ne zaman başarabileceğiz...

Mısırlılar, din ilminde çok ileri gitmişlerdi. Şu çelişkiye bak ki: Tek Tanrı kavramına ulaşanların başında Ateon adlı bir Firavun gelir. Ama Mısırlılar bu ilmi ayağa düşürmemişlerdir. Ayak takımına, bilgisizlere, ilgisizlere bu ilmi sunmamışlardır. Tapınaklardaki rahipler bunu yalnızca kendilerine özgülemişler ve kendilerinden başkasına açıklamamıştır...

Bu rahipler; halkın danışmanı idi, eğitmeni idi, yol göstericisi idi... Kendilerine özgüledikleri bu bilgileri halka vermezlerdi; ama **kötüye de kullanmazlardı...**

Musa, din ilmini Mısır'dan almıştır. İsa da Musa'dan. Muhammet de her ikisinin çömezlerinden.

Bu din ilmi; İsa'da en yüksek aşamaya gelmişken, Muhammet'le yeniden Musa'ya dönüş başlamıştır. Öyle ki İbrahim dinine dönülmüştür. Bu gerçek Kuranda onlarca tümce (ayet) ile dile getirilir:

“De ki: Rabbim beni dosdoğru İbrahim'in dinine iletti.” (K.6/161; 2/135; 6/161; 16/120, 123).

Oysa İsa; İbrahim dinini de, Musa dinini de aşmıştı. İsa: **“Din, insanlar içindir; insanlar din için değildir!”** demiştir. Çünkü İsa:

“İnsanoğlu, Sept gününün de Rabbidir.” (İncil, Matta, 12/8) demişti.

İbrahim'de de, Musa'da da: **“İnsanlar ept günü içindi.”** Yani insan din değil; dinler insanlar içindi.

Bütün şeriatlarda insanlar din için olmuştur. Hem de İslamiyet'te bu doruğa çıkmıştır. Gözleri, tapınmadan (ibadetten) başka hiçbir şeyi göremez olmuştur.

Aklın işlevi yadsınmıştır. "Akılla bir yere varılamaz, gerçeğe erişilemez; gerçeğe ancak imanla erişebilir!" (Mevlana ve Gazali...) denmiştir... Varsa da yoksa da tapınma (ibadet). Yurdumuzda Başbakanlık yapmış birinin 27 kere Hacca gittiği unutulmasın...

Oysa İsa, "**Ben babadayım, baba da bende!**" diyerek Tanrı'yı insana indirgemıştır. İsa bu sözleri öğrencisi Filipus'un: "**Rab, bize Baba'yı göster**" diye sorması üzerine söylemiştir. (Bk. İncil, Yuhanna, 14/8).

Ne var ki başta Hıristiyanlar olmak üzere; insanlık, İsa'nın ne demek istediğini anlayamamıştır. Hâlâ ve hâlâ yukarılarda bir yerlerde Baba (Allah) aramaktadırlar... Arayıp dursunlar. Bulurlarsa sana da, bana da haber versinler...

İsa'nın öğretisi din değildir, din felsefesidir. Ahlaktır, dendir, edeptir, erdemdir... Tutum ve davranış bilimidir. İnsanı; insandan gelebilecek kötülüklerden koruma öğretisidir.

Ne var ki bu felsefeyi, den, edep, erdem ve ahlak öğretisini İsa'dan sonraki papazlar dine dönüştürmüşlerdir.

Bütün batınî (ezoterik-içsel) tarikatların kaynağı İsa'nın felsefesine dayanır. Bu batınî söylemler Kuran'da da vardır ve bütün İslam tasavvufçularının dayanağı bu batınî anlamdaki tümcelerdir.

Din felsefesinde Tanrı'nın yeri insandadır. İnsanın aklındadır, sağduyusundadır, vicdanındadır...

Kaldı ki Tanrı da aklın simgesidir. İnsanlar birbirini uğurlarken: "Allah yardımcın olsun!" diye uğurlar. Böylece: "Aklını kullan! Akıl, en büyük yol göstericidir!" demiş oluyor ki; bunu, ne söyleyen bilir, ne de dinleyen...

Bu konuda açıklayıcı bir örnek vermek istiyorum: İslam da; "Kuran yolundan (Hak nizamı) gidenlere Allah'ın yardımcı olacağı" söylenir. Gelin böyle olup olmadığını deneyelim...

Bugün yurdumuzda Bir adam dinsel inancı nedeniyle: "... **dik başlılık etmesinden kuşkulandığı karısını dövebilir**" (K. 4/34). Bunun Allah'ın emri olduğuna inanılır. Ama kadın; Cumhuriyet Savcısına giderek: "Kocasının kendisini

dövdüğünü bildirirse...” erkek ceza almaktan kurtulamaz. Yargıç isterse cezayı ertelemes ve kendisini içeri tıkar... Gerekirse ayak bileklerine de elektrikli kelepçe takar.

Adam inandığı Allah'ın kitabına uydu, ceza gördü ve hapse girdi... Hani, Allah adamı korurdu... Ama bu adam, benim dediğim gibi Allah'ın aklın simgesi olduğunu bilseydi ve aklını kullansaydı yürürlükteki hukuk nedeniyle ceza göreceğini hatırlar ve karısını dövmekten çekinirdi.

Kimileri bu tümceleri (**âyetleri**) Allahlarına yakıştıramamış olacak ki, elbirliğiyle, “HAFİFCE” yi eklemişlerdir. Ne var ki hafifçe de dövseler ceza almaktan kurtulamazlar.

Hem “hafifçe” dövmek nasıl olurmuş bir türlü anlayamıyorum. Adam karısını dövmeye görsün... Yaratana sığınıp vuruyor... İşte bu nedenle: Unutma, en büyük kurtarıcı akıldır, diyorum. Aklını kullanmayan insanı Allah dedikleri sanal varlık koruyamaz. Aklını kullanmayan insan; ne kendisini kurtarabilir, ne de kurtarıcı olabilir...

Din felsefesinde; İnsan-ı kâmil, yani olgun, yetişmiş, gerçeğe erişmiş insan vardır. İnsan-ı kâmil, Tanrı'nın temsilcisidir. İnsan-ı kâmil, sıradan insanların üstünde olduğundan yüceltilerek Tanrı denir; İsa'ya dendiği gibi...

Bütün olumlu tutum ve davranışlar, yüce değerler, genel doğrular, etik ahlâk (Bütün insanlığın olumladığı davranış yöntemi) yüce sayılır...

Tanrının, yukarılarda, yükseklerde, gökte aranmasının kaynağı budur. Dinciler ellerini açıp dua ederlerken neyi yüceltip yukarıda tuttuklarının bilincinde değillerdir.

Tanrı: El üstünde tutulan; bütün olumlu tutum ve davranışlar, yüce değerler, genel doğrular, etik ahlâktır, dendir, erdemdir. Bütün bunlar Tanrı ile simgelenerek dile getirilir. Ne var ki bunu kimseler bilmez, kime söylesem de ne demek istediğimi anlamaz...

Erişmiş olabilmek için: İnsanın kendi gelişmemiş içgüdülerinden kurtulması, kendisini kötülüğe sürükleyen duygularına hâkim olması; bilgide, dürüstlükte, güzellikte, iyilikte kendini yetiştirerek örnek bir insan olması gerektir.

İşte bu duruma gelen insana din ilminde “İnsan-ı kâmil” adı verilir. İnsan-ı kâmilin din ilmindeki sıfatı Tanrı'dır. Bu nedenle bu olgun ve üstün insanların söyledikleri

sözlere de Tanrı sözü (Tanrı kelâmı) denir. Kutsal kitaplara Tanrı sözü (Tanrı kelâmı) denmesinin kaynağı budur...

Yoksa Allah aciz mi ki kitap yazıp göndersin, hem de dilbilgisi ve imlâ kurallarından habersiz olsun, hem de tutarsız tümceler kursun, hem de dikişsiz konuşmalar yapsın.

Hem her şeyi yapmaya yetenekli (kâdir) olan Allah, mesajını iletmek için peygamber gibi araçlara niçin gereksinim duysun... Hem de en son gönderdiği Peygamber ve kitap 1400 yıllık olsun... Bütün bu düşünce ve inanışlar Allah'ın aczini göstermez mi?

Allah aciz mi ki, bizimle ilişki kurmak için Peygambere ve kitaba gereksinim duysun... Allah, doğrudan bizimle ilişki kuramaz mı ki bir aracıya gereksinim duysun?.. Asıl önemlisi 1400 yıldan bu yana insanlar birbirlerini öldürürken sesi soluğu çıkmasın... Böle bir Allah anlayışı bilgisizliğin sonucudur... Allah konusunda bilgisizlik bu kadar olur... Allah'tan habersizlik bu denli olur!.. Allah'a saygısızlık bu kadar olur... Bizim dünya görüşümüz böyle bir nitelemeyi Allah denilen yüce varlığa yakıştırmaz.

Sırası gelmişken bir konuya daha açıklık getirmek istiyorum. Müslümanların küçüğünden büyüğüne bir söylemleri var: **“En son, en mükemmel kitap bir harfi bile değişmemiş olan Kuran!..”** derler...

Bir kere en son din değil, İbrahim dinine dönüştür. Yani en eski dinlerden biridir... Okuyalım:

“...De ki: Rabbim beni dosdoğru İbrahim'in dinine iletti.” (K. 6/161) ve yine:

“Dosdoğru İbrahim'in dinine uyanlardan daha güzel kim vardır?” (K. 4/125).

Kaldı ki İslamiyet'ten sonra da birçok din ortaya çıkmıştır. Bu dinleri görmek isteyenler **“DÜNYA DİNLERİ SÖZLÜĞÜ”** İnsanlığa Yön Veren Tüm Din ve İnanç Akımları. Nokta Kitap Yayınları'na bakılırsa görülür.

En mükemmel din olmasına gelince bu nasıl mükemmellik:

Karıyı dövme onda,

Kölelik, cariyelik onda,

Huri-Gılman onda,

Kadını tarla olarak görüp dilediğin gibi girmek onda,

Geçici nikah (Muta nikahı) onda,
Güzelliği hoşuna giden bir kadın için mevcut eşlerden
birini boşayarak yenisini almak onda...

Hulle yapmak onda,

Zina yapanları taşlayarak öldürmek onda,

Mirasta kadına yarım, erkeğe tam pay onda,

Tanılıkta iki kadının bir erkeğin yerini tutması onda,

Erkeği kadından üstün görmek onda,

Farklı inançtakileri aşığılama onda,

İmana davet; imana gelmediği takdirde öldürmek onda...

Bütün bunlar günümüz hukukuna, İnsan Hakları Evrensel
Bildirisine uymayan kurallardır. **İnsanların koyduğu** bu
kurallar kutsal kitaplardaki kurallardan daha insancıl ve
daha akılcıdır...

Nasıl olur da insanların koyduğu kurallar Allah'ın koyduğu
kurallardan daha iyi ve gerçekçi olur. Bu durum düşündürücü
değil mi? Gerçekten merak ediyorum, bu insanlar ne zaman
düşünerek gerçeği araştırarak?

Sözde kendilerinin kitapları değişmemiş. Sanki değişen
kitaplarda bu sayılanlar varmış da onlar bunu değiştirmişler,
bunlar ise korumuşlar...

Demek ki onlar; zina yapanları öldüren tümceleri
(ayetleri), Hülle yapmayı, geçici nikahı (Muta nikahı) gibi
akla ve insan haklarına uymayan kuralları değiştirmişler.
Bu durumda değiştirenler; eğer değiştirmişlerse, çok güzel
yapmışlar... Aferin kendilerine...

Burada bir soru gelmekte akla: Hem Allah kendi
gönderdiği Tevrat, Zebur İncil gibi kitaplar değiştirilirken
eli armut mu topluyormuş. Niçin karışmamış kitapları
değiştirilirken. Günümüzdeki devletlerden herhangi biri; değil
yasaının değiştirilmesi, uygulanmaması durumunda bile
uygulanmayanları cezalandırmakta bir saniye gecikmiyor...
Allah niçin sessiz kalmış kitapları değiştirilirken... Görülüyor
ki burada da büyük aldatmalar, büyük yalanlar, büyük
saptırmalar söz konusu. Sözde bunlar Allah'ı, dini koruyorlar.

Bunlar, dinlerini de tutarlı bir şekilde savunamıyorlar.
Bugüne değin ne İlhan Arsel'in, ne Turan Dursun'un,
ne Erdoğan Aydın'ın, ne de Arif Tekin'in yazdıklarına bir
reddiye yazamadılar. Öylece bakıp duruyorlar; yalnızca

tehdit ediyorlar, ellerine fırsat geçince de öldürüyorlar Turan Dursun'u öldürdükleri gibi...

Dinde; doğruları ve gerçekleri açıklayanları hemen ortadan kaldıralım, diyorlar, başka bir şey gelmiyor akıllarına. Tarih boyunca; akli savunmaları, gerçekleri açıklayanları, dine yeni yorumlar getirenleri ortadan kaldırmaktan başka bir iş yapmamışlardır... Din bu mu? Zorla din kabul ettirilir mi? Zorla kabul ettirilen bir din ne değin yaşar?..

Ne var ki Tanrı, benim anlattığım şekilde anlaşılırsa değerini (itibarını), büyüsünü, gizini yitirir sanıyorlar. Allah'ın insanlar üzerindeki korkutucu etkisi kalkar sanıyorlar. Hiç kimse Allah korkusu duymaz, diyorlar. Allah korkusu duymuşlar da ne olmuş? Din adına; savaş, ganimet, yağma, talan, cana kıyım, cinayet, işkence, suikast, tecavüz gırla... Bütün dünyada hapishaneleri dolduranların büyük çoğunluğu inançlı kimseler...

Bu nedenle insanlar dile getirdiğim bu Tanrı anlayışını kabullenmeye bir türlü yanaşmıyorlar. Yalanı, yanlış pompalayıp duruyorlar. Bunların en rafine olmuşu da Yaşar Nuri Öztürk ile Zekeriya Beyaz'dır...

İsa'ya göre gerçeği arayan insan; çalışıp çabalarsa insan-ı kâmil olabilir. Bunu da şu sözleri ile anlatmaya çalışır:

“Kendisini kabul edenlerin tümüne, O'na inananların tümüne, Tanrı'nın çocukları olma yetkisi yerdı.” (İncil, Yuhanna, 1/12).

Demek istiyor ki: “Ben Tanrının oğlu; yani, İnsan-ı Kâmil olduğum gibi; çalışırsanız, sizler de Tanrı'nın oğlu olabilirsiniz.”

Bunlar hep mecaz anlatımlardır. Yukarılarda bir yerlerde; yani göklerde bir yerde Allah yok ki oğlu olsun! Anlayan varsa beri gelsin... Sana da, bana da haber versin...

Allah, Tanrı ve Yaratan bir değildir. Bir kere Allah Arapça, Tanrı ise Türkçe bir sözcüktür.

Allah denince: Anlaşılamaz, sırrına erişilmez, ne yaptığı ve ne yapacağı bilinemez, yaptığıının hesabı sorulamaz (lâyüssel) bir sanal (hayali) varlık akla gelir. Bu sanal varlık ne yaparsa doğrudur, yerindedir. Dilediğini zengin, dilediğini yoksul eder. Yine dilediğini hidayete erdirir doğru yola erdirir;

dilediğini de kötü yola erdirir ve sonra da kötü yola soktuğu kulunu Cehenneme atar, yakar...

Bu söylem, Erzurumlu İbrahim Hakkı tarafından şöyle dile getirilir:

“Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler.

Vallahi güzel eyler, billahi güzel eyler..”

Bu; “Aklını çalıştırma, işin aslını araştırma, başına ne gelirse şükrederek kabullen!” demektir.

Allah sanaldır; hayalidir ve zanna dayanır... Bu gerçek Kuran’da şöyle açıklanır: “Eğer yeryüzündekilerin çoğuna seni Allah yolundan sapırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduruyorlar...” (K. 6/116.10/36,66.53/28)

Allah, Tanrı, Yaratan kavramlarını ayırmayı sürdürelim. Allah kavramı ilâhtan gelir. İlâh ise tapılacak varlıktır. Kureyşli Putperestlerin inandığı Allah’la Müslümanların inandığı Allah aynıdır.

Bu dediklerimin kaynağı Kurandır. İsteyene gösterebiliriz. İslam peygamberi, Kureyşlilerin; putları Allah’a ortak koşmasını en büyük günah (şirk) sayarak yasaklamıştır ve bu da gösteriyor ki Allah anlayışının kaynağı 5-6 bin yıllıktır.

Biz ise yeni bir Allah anlayışına varmışız ve buna da Tanrı demişiz. Bizim Tanrı anlayışımız ile ruhçuların (idealistlerin) Tanrı anlayışı ayrıdır. Mevlâna ne demişti: **“Dün söylenen dünle geçti cancağızım. Bugün için yeni şeyler söylemek lazım...”**

Tanrı kavramına gelince Tanrı düşünseldir ve deneyle varlığı anlaşılır. Olumlu ilkeler ve kuralların tümünü kapsar. Tanrı: Sorumluluğunu idrak eden ve doğru ile eğrinin, güzel ile çirkinin, yalan ile doğrunun, batıl ile gerçeğin, hurafe ile bilimin, iyi ile kötünün ayrımında olan insanlar için söz konusudur; yanı “diri”ler için söz konusudur. Ölüler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hayvanların Tanrısal sorumluluğu olmadığı gibi...

Bu tanıma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bunların hepsi değişmeceli anlatımlardır.

Türklerde, Allah yerine Türkçe olan Tanrı kavramı yeğlenmiştir. Tanrı kavramını anlaşılır kılmak için de Allah

kavramından ayırmak gereği duyulmuştur.

Çünkü anlaşılan bir kavram insana yararlı olur. Bu bir anlayış sorunudur.

Tanrı kavramı bilinerek uygulanmaya çalışıldığı takdirde insana yararlı olur.

Bilinen bir kavram gereğince hareket edilince; huzura erişilir, uyulmazsa huzursuzlukla karşılaşılır ki bu denenerek anlaşılabilir.

Hem Arap kültür emperyalizminin (Din, dil, gelenek, görenek...) etkisinden kurtulmanın başında Arapçayı, Farsçayı dışlayıp Türkçemize sarılmak gerekir. Tanrının kaynağı insandır. Toplumsal ve doğal koşullardır. Toplumun onayladığı tutum ve davranışlar iyi; onaylamadığı tutum ve davranışlar kötüdür ve bu iyi kavramlar topluluğu Tanrı sözcüğü ile dile getirilir... Bu gerçek Kuran'da şöyle açıklanır: **“O ilk ve sondur. Zâhir (görünen) ve Bâtındır (görünmeyen). O, her şeyi hakkıyla bilendir.” (K. 57/3)**

Burada görünen dünyadır. İşte buna, Allah yerine, Yaratan diyorum.

Görünmeyen ise toplumun onayladığı tutum ve davranışlar. Salih amel, olumlu kavramlar, yüce duygular, üstün değerlerdir ki buna da görünmeyen Tanrı diyorum.

Tanrı kavramına ulaşanlarda “Günah ve sevap” kavramları yoktur. İyi ve kötü kavramları vardır. İnsan, ya iyi yapar; ya da kötü...

İnsan; iyi yolda olursa huzur ve güven bulur ki buna, din ilminde, Tanrı yolu-Cennet denir; kötü yolda olursa, huzursuzluk ve güvensizlik duyar ki buna da din ilminde, şeytanın yolu Cehennem denir...

Bu kavramları bu şekilde anlatmazlar insanlara. İnsanı korkutarak kendi yollarına döndürmeye çalışırlar ki böylece insanlığa zarar verirler. Pasifce ederler. Zaten amaçları da budur onların. İnsanları pasifce ederek tepkisiz kılmak. Başına ne gelirse gelsin katlandırmak, şükür ettirmek... Hakkını aramasını önlemek...

İnsan, iyi yola giderse karşılığını kendinde; vicdan huzuru olarak, toplumdan da onay alarak bulur ve bu Cennetle simgelenir. Kötü yola giderse karşılığını; vicdan huzursuzluğu olarak bulur ve toplumca da cezalandırılır ki

bu da Cehennem azabıyla simgelenir...

Amacım bu işte: Yaratan ve Tanrı kavramına açıklık getirerek, dinsel terim ve kavramları anlaşılır kılmak. Anlamsızlıktan kurtarıp anlamlı kılmak...

Böyle bir ayırım niçin kargaşa yaratsın? Anlaşılmazdan, anlaşılana, bilinmezden, bilinene, korkulandan sevilene varılırsa kötü mü olur? Bilmem anlatabildim mi?

Ne var ki insanlık Allah diye, Tanrı diye, Yaratan diye tutturmuş gidiyor. Bu kavramlara bambaşka, akla, ahlaka, bilime aykırı, yanlış bir yorumlarla yaklaşıyor.

Yaratan'a gelince maddeye dayanır bilimseldir. Yaratan maddedir. Maddenin dışında Yaratan diye bir şey yoktur.

Eğer, dedikleri gibi yaratan varsa, yaratanı yaratan da var demektir ki bu bir kısır döngüdür, içinden çıkılmaz... "Yaratanı kim yaratmıştır öyle ise?" sorusu arkadan gelir ve birbirini izleyip gider...

Zaten ruhçular bir yaratan olduğunu ileri sürdükleri için çıkmaza girerler. Böyle bir sorudan rahatsız oldukları için zor kullanarak insanı susturmaya çalışırlar... Oysa atalarımız bu soruya yerinde bir yanıt vererek kestirip atmıştır: "Yoktan ne tahsil olur ki?.."

Bilim de bu soruya şöyle yanıtlamıştır: "**Hiçbir madde yoktan var olamaz. Var olan da yok olamaz.**"

Gerçekten de maddenin dışında bir yaratan olmadığı gibi, yaratılan bir şey de yoktur. Bütün varlıklar, canlı-cansız, var olanın görüntüye çıkışıdır. Görünmeyenden (âmâdan) görüntüye (zuhura) gelişidir. Özdekten (maddeye) gelip özdeğe gidişidir. Görünmeyenin görünüre çıkması ve görüntüsünü değiştirmesidir. İnsan bu görüntüye gelişi ve görüntünün değişmesini; kavrayışının (ihatasının) azlığından, Evren'den ayrı bir yaratan var sanıyor...

Tutturmuşlar: "Nerden geldik nereye gidiyoruz?" diye. Oysa ne gelen var ne de giden... Özdek (madde) olarak var. Varlığı **özdeğin içinde. Özdek, besin şeklinde babaya-anaya geçiyor. Babada atمیğa (meniye) dönüşüyor. Babadan, anaya atılıyor... Ananın karnında, besleniyor, büyüyor, görünüşe çıkıyor. Tıpkı tohumun toprağa düşüşü, sonra görünüşe çıkışı gibi... Sonra da büyümesini tamamlayıp işlevini yitiriyor. Yaşlanıp**

ölüyor, toprağa konuyor, toprak oluyor... Sonuç: Maddeden geldi maddeye gitti.

Nereden geldi ise yine oraya gidiyor. Özdeki (madde idi) yine özdek oluyor. Çürüyor, toprak oluyor... Niteliği değişiyor... Yok olmuyor; maddeden geldi, maddeye gitti... Görünmez idi, görünür oldu, sonra yine görünmez oldu... Anlayacağınız topraktan geldi, toprağa gitti...

Varlığı var, ama bizim görüş alanımızın dışında... Nereden geldi ise oraya gitti. Ama yok olmadı. Aslına döndü. Aslına döndüğü yerde artık neyin ham maddesi oluyor, bunu bilemeyiz, bu bilgimizin dışında... Bunu da bilemediğimiz için şöyle ile ifade ediyoruz: "Allah bilir!" Bilmediğimizi söylemek işimize gelmiyor, bilgiçlik taslayarak "Allah!" deyip işin dışından çıkıyoruz.

Bu "Allah" kavramı yaşamda bizim savunma aracımızdır. Kimi zaman sadaka isteyen dilenciye başımızdan savmak için iyi bir kalkan olur... "Allah! Versin!" dediğimiz zaman dilencinin dizlerinin bağı çözülüyor, bütün sınırları felç oluyor. Söyleyecek sözü kalmıyor... "Ben senden istiyorum; vereceksen sen ver!" diyemiyor...

Politikacılar da oy toplamak için sık sık "Allah" kavramına başvurur. Allah diye politika yapan partinin oyları birden bire artar. Sorumsuzluklarımızı perdelemek için de başvurduğumuz bir kavramdır bu Allah kavramı... Kendi kusurumuzdan oluşan başarısızlıkları takdir-i ilâhi diyerek savuşturmaya çalışırız. Başımıza gelen olumsuzlukların nereden kaynaklığını araştırmak yerine Allah'ın takdiri böyle imiş diyerek kendimizi avuturuz.

İnandırıcılık sağlamak için de sık sık başvurduğumuz kavramdır bu "Allah" kavramı.. "Allah adına yemin kassem ederim ki!" diyen adama inanmazsan; adamın sana çıkışma hakkı doğar. "Allah adına yemin kassem etim!" niçin inanmıyorsun diye...

İşin burasında aklıma takılan bir soruya değinmek gereğini duyuyorum. İnsanların yemin etmesinin nedenlerini buluyorum da Allah'ın, değişmeyen tek ve son kitabında sık sık yemin etmesine bir türlü aklım ermiyor...

Her şeye gücü yeten Allah'ın inandırıcılık sağlamak niçin yemin eder? Böylesine yemin eden bir insanla bugüne değin

karşılaşmadım. Hiç Allah yemin eder mi?

Nedenini araştıramazsın, çünkü o layüsseldir... Çünkü dokunulmazdır... Kendisinden yaptıklarının nedeni, niçini sorulamaz. Böyle bir düşünce akli çöp sepetine atmak anlamına gelir... Ama, "Akli olmayanın dini yok!" diyenler de kendileri... Çık çıkabilirsen işin içinden...

Bir de ruhun ölümsüzlüğünden söz edilir. "Ölen bedendir. Ruh ölmez!" denir. Söz de insan ölünce, ruh bedenden ayrılıyormuş, öteki dünyaya geçiyormuş...

İnsanın ölümü kabul etmemesinin bir sonucudur bu... Yok olup gitmeyi bir türlü kabullenemiyorlar. Gerçekçi olamıyorlar.. Ruhun gittiği bir yer var sanıyorlar. Buna da "öte dünya" dünya diyorlar.

Bunda da yanılıyorlar. Öte dünya diye, öldükten sonra gideceğimiz yer yoktur. Öte dünya biz yaşarken vardır. Yani yarın, bizim için bilinmeyen, ötede ki bir dünyadır. Bir dakika sonrası, bir saat sonrası, bir hafta, bir ay, bir yıl sonrası bizim için öteki bir dünyadır.

Olumlu, olumsuz bir eylemde sonra; bu davranışımızın sonuçları ile, bir dakika, bir saat, bir gün, bir yıl; ya da, daha sonra karşılaşırız ki öte dünya (ahret) budur...

İki âlem dedikleri budur. Bir bugün içinde olduğumuz âlem; bir de yaşarken önümüzdeki zaman içinde yaşayacağımız **âlem**... Bir de tasavvufi anlamı vardır. Bir hayal âlemi, bir de gerçek âlem. Öldükten sonra Cennet'e, ya da Cehenneme gideceğine inanan, kendi dışında maddenin dışında bir Tanrı arayan hayal âleminde yaşıyor demektir. Cenneti de, Cehennem'i de, Tanrı'yı kendi benliğinde arayan ve madde dünyasına inanan insan gerçek âlemde yaşıyor demektir.

Buradan şu sonuç çıkıyor. Bugününü iyi yapan insan geleceğini kurtarmış olur. Bugün olumsuz bir davranışta bulunan bir insan gelecekte bu olumsuzluğunun sonuçları ile karşılaşacaktır... Elbette bu anlattıklarım "diri" olanlar için söz konusudur. Çünkü Allah, "**Ölülerin değil, dirilerin Allah'ıdır...**" (İncil. Matta. 22.32. Markos. 12/27. Luka. 20/38)

Diri olan, olumsuz bir davranışı nedeniyle hesap vermese de bunun sonuçları ile vicdanında karşılaşır ki bu da cehennem ateşinde yanmakla ifade edilir. Yoksa öldükten

sonra gidilecek bir cennet ya da cehennem yoktur... Hepsi bu dünyada aranmalıdır... Halka doğrular söylenmelidir. Halk aldatılmalıdır...

Bu açıklamaya karşın hemen soruyu yapıştiriyorlar: "Ya bunca kötülük yapanların cezasını kim verecek?" Sanıyorlar ki, kötülük yapanlar bu dünyada ceza görmezse öbür dünyada Allah tarafından cezalandırılacak. Bu da büyük bir yanılgı... Bir kere suç işleyenlerin öbür dünyada cezalandırıldığını kim görmüş? Eğer Suçlular öbür dünyada ceza görmüş olsaydı cehennemdekilerin feryadı figanından yeryüzünde rahatça oturulamazdı.

Asıl bilgisizliği söyleyeyim. Hiçbir din bilgini bunu bilmiyor. Biliyorsa bile dile getirmiyor. Bir kere "**Allah ölülerin değil, dirilerin Allah'tır**" (İncil. Matta. 22.32. Markos. 12/27. Luka. 20/38)

Diri ve ölü terimlerini bilmeyenler din konusunda boşa kürek çekiyorlar demektir. Şimdi kısaca tanımlayayım:

Diri: Yaptığı kötülükten rahatsızlık duyan, bir daha yapmamaya karar veren ve yapmayan kişidir.

Ölü ise; yaptığı kötülükten rahatsız olmayan, kötülüğe bağışıklık kazanan kişidir...

Ölülerin Tanrı'ya (kendine, aklına, sağduyusuna, vicdanına ve topluma...) karşı sorumluluğu yoktur. Ancak dirilerin Tanrı'ya (kendine, vicdanına, topluma...) karşı sorumluluğu vardır.

Her ilmin kendine göre kavramları, deyimleri, terimleri vardır. Dinsel kavramları, deyimleri, terimleri bilenler ne demek istediğini anlar, bilmeyenler ise saçmaladığını sanırlar ki bunu da öncelikle belirtmeliyim...

Ruh anlayışına gelince bu da büyük bir yanılgıdır. Ruh demek can demektir. Nefes demektir. Canlı olmak, nefes alıp vermek, insan canlı iken söz konusudur. İnsan nefes alamazsa ölür.

İnsan bedeninden ayrı ruh diye bir varlık yoktur. Can, nefes ve ruh; ikisi aynı anlama gelip beden (vücutun) çalışmasını sağlar. Bu da başta nefes alıp vermekle, besin almakla sağlanır.

Ruh dediğimiz bedenin işlevidir. Bedenin işlevi bitince bedenden ayrılan ruh diye bir şey kalmaz. Canlılık son

bulunca ruh diye bir şey de kalmaz. Bedenden ayrılarak cennete, cehenneme giden ruh diye bir varlık söz konusu değildir. Bedenden ayrılan aldığımız solunumdur (nefistir) buna can (ruh) denir. Son nefesini veren kişi için başucundakiler: **“En sonunda son nefesini verdi, ruhunu Allah’a teslim etti!”** diye sonucu bildirirler.

İnsan; insanın dışında, gerek sağken ve gerek fiziksel olarak öldükten sonra ruh diye bir varlık aramamalıdır.. Ruh diye somut bir varlık yoktur. Ancak düşüncelerimizde, anılarımızda yaşayan hayaller vardır ki biz buna, hayalimizdeki görüntüye (imaja) ruh diyoruz.

Ruh olgusu insanın yaşamı çok sevmesinden kaynaklanmaktadır. Ruhun varlığına inanç, görünmeyen dünyadan görünür duruma gelen insanın, görünmeyen âleme cansız bir madde olarak gidip çürümesi, sonunda yok olmasını bir türlü kabul edememesindedir. Bu nedenle insanlar yaşama umutlarını korumak dürtüsüyle öte dünyada da var olmayı düşünmüşlerdir.

Hani şöyle bir fıkrâ vardır. Şems’in özlemi ile yanıp tutuşan Mevlana’ya birisi:

“Gözün aydın Şems geliyor...” deyince;

Mevlana, sarığını çıkarıp adama armağan etmiş. Bunu gören birisi:

“İnanma ya Mevlana, yalan söylüyor o...” demiş.

Mevlana da:

“Ben o armağanı onun yalanına verdim. Doğru söylemiş olsa idi, ona, canımı da verirdim!” demiş ya...

İnsana; yalan olduğunu bilse de, inanmasa da, hayal da olsa bile yaşamak umudu tatlı geliyor. Eğer insanlar gerçekten öbür dünyada bir yaşam olduğuna inansaydı, kendileri de öldüklerinde kendilerinden daha önce ölenlere kavuşacaklarına inanmış olsalardı, ölenlerinin arkasından öylesine ağlayıp dövünmezlerdi...

İşte bunun gibi onların (dincilerin, ruhçuların) yalanı bizim doğrularımızdan daha tatlı geliyor insana... Bizlerin gerçekçiliği umutsuzluktur. Onların yalanı ise umuttur.

Umut, umutsuzluktan iyi olduğuna göre bizim söylemlerimiz bir karamsarlık yaratıyor gelişmemiş ve gerçekçi olmayan insanlarda... Bunun içindir ki yalan

söyleyerek insanları umuda kodlayanlar bizden daha yakın geliyor ölmeyi bir türlü kabul edemeyen insanlara... Yalan olduğunu, yanlış olduğunu bile bile bedenlen değil de ruhen de olsa yaşama umudunu yitirmek istemiyor. Yanılgıyı, yanılgı olduğunu senden, benden daha iyi bildikleri halde yine de kabul ediyorlar. Bu yanılgıların, yanılgı olduğunun bile bile kabullenmesi insanın yok olup gitmeyi bir türlü kabullenememesindedir...

İnsanoğlunun büyük yanılgılarından biri de ruhun yalnızca kendilerinde olduğunu sanmalarıdır. Bu da büyük bir yanılgıdır. Yalnız insanın ruhu vardır diyerek kendilerine pay çıkarıyorlar. Oysa hayvanla insan arasında oluşum bakımından bir ayrım yoktur. Eğer insanın ruhu varsa hayvanın da ruhu vardır. Öyle ise hayvanın, örneğin öldükten sonra solucanın, ruhu nereye gidecektir.

Kaldı ki kutsal kitaplar bu soruya güzel bir yanıt vermişlerdir. Bakalım:

“Adam oğullarının başına gelen hayvanların da başına geliyor. Bu (insan) nasıl ölüyorsa öteki de (hayvan da) öyle ölüyor. Hepsinin bir soluğu (nefes-canı-ruhu) var ve adamın hayvana üstünlüğü yoktur. HEPSİ TOPRAKTANDIR ve HEPSİ YİNE TOPRAĞA DÖNÜYÖRLER. HEPSİ AYNI YERE GİDİYÖRLER” (İncil, Vaiz, 3/19-20).

Ne var ki Kitapları böyle dediği halde Hıristiyanlar bile ruhların cennete gideceği yalanıyla insanları kandırmak için birbirleriyle yarışıyorlar.

Bütün ruhçular (şeriatçılar) insanın yaşamındaki yoksulluğu gidermek, ona iş bulmak, onun mal ve can güvenliğini sağlamak yerine ruhunu kurtarma yarışına giriyorlar.

Varlıklılar, yöneticiler; mallarını bölüşecekleri yerde dinlerini bölüşmeye çalışarak insanları bir güzel aldatıyorlar...

Şimdi gelelim Allah kavramının oluşumuna: Allah kavramını da insanlar bulmuştur. Bakıyorlar ki büyük bir oluş ve oluşum var. Ne o menekşedeki, güldeki, nergisteki, zambaktaki renk olgusu. Ne o köpekte sevgi dolu yaklaşım...

Ne o gökyüzündeki güneş, ay, yıldız kümeleri... Bir sonsuz görüntü uzay boşluğu... Başı yok, sonu yok.. Mikro

âlem, makro âlem...

Hayran kalıyorlar. Kendi küçük akılları ile yargıya varıyorlar. Masayı yapan biri olduğuna göre bu dünyayı da yapan biri vardır mantığı ile hareket ederek: "Bunları yaratan biri var. O da olsa olsa Allah'tır!" deyip işin içinden çıkmaya çalışıyorlar. Bu ise insanoğlunun zannından başka bir şey değildir. Bu olguyu Kuran şöyle dile getirir:

"... Onlar sadece zan ve tahminde bulunuyorlar." (K. 2/78. 6/116, 148. 10/36, 66. 53/28)

Bu zanlarından dolayıdır ki "O halde Allah'ı kim yaratmıştır öyleyse?" sorusu karşısında ise takılıp kalıyorlar... Dünya kurulalı beri o Allah dedikleri varlık ortaya çıkıp da işte ben buradayım dememiştir. Söyledikleri yalnızca şu: "O, yoktan var etmiştir; Peygamber göndermiş, kitap indirmiştir!.."

Burada da büyük yanılgılar var. En son gönderdiği Peygamber ve kitap 1400 yıl önce... Allah aciz mi ki 2011 yılında yaşanan insanlara, en son olarak, 650 yıllarında gönderdiği kitapla yol gösterebilir? Bu yargı Allah'ın yetersizliğini (acizini) gösterir. Allah (Doğa) yetersiz (aciz) değildir.

Oysa çevremizde gördüğümüz her doğru, dürüst, aydın insan geçmişteki peygamberler gibi gerçekleri bildirmektedir.

Her bilge (hikmetli) kişinin yazdığı kitap yararlanılması gereken bir kutsal kitaptır. İnsanlığa yararlı olan her iyi kitap bir kutsallık taşır.

Bu nedenle tek kitaba bağlanıp kalınmamalıdır. Tek kitaba bağlanıp kalan insanlardan; ister Yahudi, ister Hıristiyan, ister Müslüman ya da başka inançtakiler den olsun, bunlardan korkulmalıdır. İnsan her doğruluğun, her dürüstlüğün, her güzelliğin, her olumluluğun, her yüce insansal değerlerin ayırımına varıp ondan bir pay kapmalıdır.

Bal arısı her çiçeği koklayarak bal yapmasını biliyor da; insanlar niçin her güzellikten, her iyilikten, her dürüstlükten, her doğruluktan, her olumluluktan bir pay kapmasını bilmesin...

İnsanlar bunu yapmadıkları içindir ki Tanrı'dan uzak düşmüşlerdir. Allah adına, din adına, kitap adına birbirlerini öldürüp durmuşlardır. Böyle Allahçılık mı olur, böyle dincilik mi olur, böyle insanlık mı olur?...

Dünyayı yaratan bir Allah var demekle işin içinden çıkılmaz. Değil mi ki yoktan var eden bir varlık arıyorsun; öyleyse o varlığı yaratan varlık kim?

Bu soruya ve soruna yeterli çözüm ve yanıt getiremedikleri için insan aklına kısa devre yaptırıyorlar. Akli kısa devre yapmayanlar, kalp gözü açık olanlar dünyanın oluşumuna bakarak yaratıcının büyüklüğünü görmüyorlarsa duyarsızdır, ölüdür...

Gerçekte dincilerin Allah dediği Doğa'nın, Evren'in ta kendisidir. Ne var ki bu gerçeği kabullenememektedirler. Çünkü bunu böyle kabul ettikleri takdirde Allah'ın gizeminin ortadan kalkacağını sanıyorlar. Allah'ın gizeminin, bilinmemesinde olduğunu sanıyorlar.

Tanrı'yı; (gerçekleri, üstün değerleri, güzellik, dostluk, sevgi, paylaşımcılık gibi olumlu kavramları...) arayacakları yerde peygamberim diye ortaya çıkanların sözlerine bağlanıp kalıyorlar... Onların söyledikleri sözlerin toplamı olan kitapları gerçekten Allah'ın gönderdiğini sanıyorlar. Oysa bütün bu dinsel terim ve deyimlerin din edebiyat ve felsefesinde bambaşka anlamları vardır. Vahiy dedikleri doğru dürüst insanların insanlık yararına söyledikleri sözlerdir.

Bunlar, vahyi yalnızca Peygamberlere hasretmekle, büyük olarak niteledikleri Allah'ı küçülttüklerinin ayırımında değiller. Çünkü o denli büyük bir Allah'ın yarattığı insanlarla iletişim kurmak için 1400 yıl önce gelen bir insanı görevlendirmesinin bir yetersizlik (acizlik) olduğunu bilmiyorlar. Oysa Yaratan, yarattığı bütün varlıklarla iletişim halindedir. Sonra Allah ile yarattığı arasına kimse giremez diyorlar. Öyleyse Yaratan ile insanlar niçin kitap, Peygamber sokuyorlar.

İnsanlar, beş bin yılı aşan efsanelerden ve mitolojilerden oluşan dinlere inanmakla bilime aykırı bir yola giriyorlar. Aklın işlevini yitirmesine neden oluyorlar. Aklın işlevini yitirmesine en güzel ve somut örnek: Evrenin yoktan var olduğu inancıdır. Yoktan bir şey olmaz. Bilim bu konuda kesin bir yargıya varmıştır. "Hiçbir madde yoktan var olmaz; var olan da yok olmaz..." (Maddenin sakınımı kanunu, Lavezion)

Evrenin yaratılmamış olduğunu, ezelden beri var

olduğunu kabul etmek; yoktan var edildiğini kabul etmekten daha akıllıcadır ve daha mantıklıdır. Ne var ki insanlar bu gerçeği kabul etmeye bir türlü yanaşmamaktadırlar.

Bilgisiz insanın, korku içindeki insanın, en büyük icadı Allah'tır. Allah yaratarak ve O'na sığınarak yalancı (kâzip) bir güvence ve huzur sağlıyorlar kendileri için. Bu nedenle diyorum ki: İnsanlığın ilk buluşu Allah'tır... Evrendeki bu oluşum, bir Allah'ın, bin Allah'ın yapamayacağı denli büyüktür (muazzamdır). Doğa'daki, Evrendeki bu oluşum; öyle bir Allah'ın, iki Allah'ın, bin Allah'ın yapacağı bir iş değildir. Sözün burasında bir önemli noktaya daha değinmek istiyorum. "Yaşamın sonunda kıyamet vardır, yok oluş vardır!.." diyorlar. Bu da kendi içinde bir tutarsızlıktır. Sonunda kıyamet varsa, yeniden başa dönecekse Allah dedikleri bu yaratma işine niçin girişmiştir. Değil mi ki başı yokluk, sonu yokluk...

Allah'ın teklifi de bir dinsel edebiyat söylemidir. Bunun mana aleminde bir yeri vardır. Bu Allah kavramının yüceliğini anlatır.

Allah'ın teklifi şu demektir: Doğru olan, iyi olan, güzel olan, üstün olan, yüce olan bir tane olur. İki tane doğru, iki tane iyi, iki tane güzel, iki tane üstün, iki tane yüce olmaz. İkisinden biri diğerine göre daha iyi, daha yücedir.

Bu arada iyi ile kötü ikileminde; iyi olana bağlanmak tevhid ilkesi gereğidir. Böylece insan iyi kötü ikileminden kurtularak; iyiye yönelmekle tevhid ilkesine sarılmış olur...

Biliyorum kimse bu anlamı vermez. Saçmaladığımı sanır... Varsın, sansın, ben söyleyeyim de...

Allah kavramını biraz daha açalım: Allah: Somut değil, soyuttur. Somut olsaydı görülürdü. Soyut olduğu içindir ki Kuran'da:

"İnsanın kalbi ile kendisi arasına girer" (K. 8/24) deniliyor.

Soyut olduğu içindir ki:

"İnsana şah damarından daha yakındır" (K. 50/16) deniliyor.

Gerçekten de Allah; madde olarak yoktur mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simge

olarak vardır. Kişi (zat) olarak yoktur sıfat olarak vardır.

Bu soyut varlığın (Allah'ın) kaynağı: Bilgisizliktir, korkudur. Falih Rıfki Atay bu konuda şöyle demiştir: "Anlamadıklarımızın, bilmediklerimizin, korktuklarımızın tümüne birden Allah denir. Algılama ve anlayışımız (idrak, ihata gücümüz...) artıkça, bilgilendikçe, korkularımızın nedenini anladıkça; Allah gider, yerine insan gelir..."

Buraya kadar amacımı anlattım sanıyorum. Amacım: arayanı, ilgileneni, soranı bilgilendirmek, karanlıktan kurtarmaktır...

Amacım: Benimle ilgileneni yeniden doğuşa erdirmektir... Tabuların zincirlerinden insanı kurtararak özgürleştirmek ve gerçeklere erdirmektir.

Gerçeklerin bilinmesi insanı güçlü yapar. İnsanın doğal ve toplumsal olaylar karşısında dayanma gücünü artırır. Değil mi ki böyle bir dünya görüşümüz var. Anayasamız da bize "düşüncelerimizi, görüşlerimizi tek başına ya da toplu halde anlatma hakkı vermiş" biz bu hakkımızı kullanacağız. İşine gelen alır, işine gelmeyen de Sitemize (www.tabularatalanayanalanabalta.com) girme zahmetine katlanmayarak bizden uzaklaşır.

Bizim şeriatçılar gibi kimseye düşünce ve inançlarımızı zorla kabul ettirme gibi bir amacımız yoktur. Doğa biz Aydınlatmacıları; insanlığa karşı gerçekleri anlatmakla yükümlü kılmıştır. Bizler bu yükümlülüğe sadık insanlarız... Bu bizim boynumuza yazılmış bir borçtur. Ne pahasına olursa olsun borcumuzu ödemeye çalışırız.

Doğadan, toplumdan karşılıksız aldık, doğaya, topluma karşılıksız veririz. Hem de cebimizden masrafa girmeyi göze alarak... İşine gelen alır yararlanır, işine gelmeyen almaz, darılır... Biz bunu göze almışız... Bu nedenle bu kadar kalabalık arasında tek başına kalmışız... Toplumun dışına itilerek İTİLMİŞ BİR ADAM olmuşuz...

Bizim nazarımızda Allah, Tanrı, Yaratan anlayışı farklıdır. Her birine başka anlamlar vermişizdir. Bu görüşlerimizi de, tabuları yıkmak için, her şeyi göze alarak açıkça söylüyoruz ve yazıyoruz.

Tabular değiştirilemez. Bunun için tabular yıkılmalıdır. Bugün değilse bile yarın yıkılacaktır... Çünkü Neyzen Tefrik

söylemiştir:

**“Ne şeriat, ne tarikat, ne töre,
Süremez hükmünü yaşadıkça bu küre...”**

Onlara göre Allah; bilinmeyen, görünmeyen, kendisinden çok korkulan, azabı çok şiddetli, yaptığından hesap sorulamayan, dokunulmaz (lâyüssel) sanal bir varlıktır.

Böyle bir Allah'ın İnsana hiç bir yararı olmaz. İnsana yalnızca yalancı bir umut verir. Yalancı bir dünya verir. Yaşamın güzelliklerini yaşarken yaşamak varken; bunları, öldükten sonraki dünyaya erteler...

Bizim Yaratan'ımız Doğa ve Evren olduğu için görülür, yaşanır, sever, sevdirebilir; doğru, dürüst, iyi yaşadığımız sürece de mutluluğa erdirir...

Allah için, hiçbir yararı olmayan sanal bir varlık demiştim. Dilencilerin hepsi de: “Allah, kazadan, belâdan esirgesin, ne muradın varsa versin!” diye yalvarır. Ne var ki dilencinin bizi havale ettiği Allah'ın kendisine bile yararı yoktur. Kendisine yararı olmayan bir Allah'ın bize ne yararı olur? Eğer Allah insanın istediği muradı verecekse dilenci bizden isteyeceğine Allah'tan istesin...

İşte insanlığın büyük çoğunluğunun Allah anlayışı ile dilencinin Allah anlayışı arasında hiçbir ayırım yoktur. Allah anlayışını insana yararlı kılmak için bu anlayıştan bir an önce kurtulmak gerekir... Bizlerin yaptığı da budur.

Çünkü bize göre insan yüce bir varlıktır. Allah da, peygamberler de, kitaplar da insan içindir. Tanrı, insanın mutluluk içinde, huzur ve güven içinde tekâmül ederek refah içinde yaşaması için vardır.

İnsanlar, Allah için, peygamberler için, kitaplar için değil; Allah da, Peygamberler de, kitaplar da insan için vardır.

İsa bu gerçeği iki bin yıl önce dile getirmiştir. **“İnsanlar sept günü için değil, sept günü insanlar içindir...”** (İncil. **Markos. 2/27**) demiştir.

İsa'dan iki bin yıl sonra biz de bu gerçekleri değişik bir biçimde söylersek çok mudur? Geç bile kalmış sayılırız...

Araplar, görünür varlıktan (puttan) görünmeyen varlığa (Allah'a) ulaşmaya çalışıyorlardı. Putlar, Allah'la insan arasında aracı oluyordu. İslam Peygamberi bu putları kaldırarak yerine kendilerini koydular.

Müslümanların inandığı Allah ile müşriklerin inandığı Allah aynıdır.

İslam Peygamberi kırk yaşına değin müşriklerin inandığı gibi inanıyordu... İnanmayanlar Duhâ bölümüne (suresine) bakabilirler. Orada şöyle der:

“Seni şaşırmış bulup, doğru yola erdirmemi mi?” (K. 93/7). Aynı anlamda birkaç tane daha var...

Şimdi insanlar Allah'a ulaşmak için din adamlarının ağzına bakıyor. Putlar gitti, yerine din adamları geldi.

Putlar hiç olmazsa asalak değildi, halkın sırtından geçinmiyorlardı. Bunlar ise sözde hem ibadet ediyorlar, hem de halkın sırtından geçimlerini sağlıyorlar. Devletten maaş alıyorlar, halkın verdiği vergilerin büyük bir bölümü bunlara gidiyor.

Bunlar ibadet yapıp yaptırarak karşılığında ücret alıyorlar; bunların arkasına düşenler ise ibadetlerine karşılık bir kuruş ücret almıyorlar; geçimlerini çalışıp-kazanıp sağlıyorlar... Oysa Kuran'da:

“Sizden ücret isteyenlerin arkasına düşmeyin!” (K. 36/21) diye yazar. Bu anlamda da ona yakın tümce (âyet) var.

Bunların arkasına düşenler ise tapınmalarının karşılığını öldükten sonra öbür dünyada alacaklarını sanıyorlar... Hahamlar, papazlar, hocalar ve diğerleri... Putların yerini aldı. Bir de “Allah'la kul arasına kimse giremez!” diyorlar... “İslam'da ruhban sınıfı yoktur.” diyorlar. Ya bu 70 bin Diyanet çalışanı ne oluyor? Hocalar, imamlar, hahamlar, papazlar ne oluyor? Aklınızı peynir ekmekle yemişseniz inanırsınız...

Tanrı kavramına gelince: Tanrı kavramının kaynağı Türklerdir. Tengri'den gelir. Tengri demek, gök demektir. En yüksek mevkide olanlara Tenri'den oluşma Tanrı derler. Göktürkler en baştaki önderlerin Tanrı diyerek yüceltilerdi. Bu sözcük zamanla Tengri'den Tanrıya dönüşmüştür. Tapılacak değil; sayılacak, sevilecek, uyulacak önderden zamanla uygulanacak bir kavramlar toplamına dönüşerek, yalnız liderler değil: Olumlu nitelikler, yüce değerler, etik ahlâk, olumlu ilkeler ve kurallar da Tanrı simgesi ile anlatılır olmuştur.

Bu sırta erenlerin başında: Mevlana, Hacı Bektaş-ı Veli,

Şey Bedrettin ve Yunus Emre gelmektedir. Özetlersek Tanrı simgesi: Anlaşılabilen, bilinebilen, uygulanabilecek olan ve yerine getirildiğinde insanın başını ağrıtmayan tutum ve davranış ilkelerinin toplamı demektir...

Türkler akıllı insanlardır. Her zaman arayış içinde olmuşlardır. Dünyanın hiçbir toplumu Türkler değil; yurt (vatan) değiştirmemiştir, dil değiştirmemiştir, din değiştirmemiştir, alfabe değiştirmemiştir...

Türkler şimdi de bütün dinlerin üstünde olan dünya görüşü laikliğe geçmişlerdir ki, bu: Akla ve bilimsel verilere inanmak demektir.

Çok söylenir: “Akı olmayanın dini de yoktur.” diye. Türkler Atatürk’ün önderliğinde laikliğe tam anlamıyla uygulamasalar bile ilk adımı atan uluslardan biri olmuştur. Halkı İslam olduğu halde laikliğe yönelmiştir.

Anlayacağınız Türkler, inanç yerine akı koymuşlardır. Akılcılık da laiklik demektir. Laiklik çağdaş bir dünya görüşüdür. Hem de bütün dinlerin üstünde ve dincilerin birbirlerine saldırısını önleyen, bütün inanırlara inanışlarını özgürce yaşatan...

Laiklikte; kimse kimseye Allah’ın emridir diye kendi din anlayışını dayatamaz... Laikler buna izin vermez...

Din aynı zamanda bir Yaşam felsefesidir. Dünya görüşüdür. Yaşam yöntemidir. Yalnızca tapınma (ibadet) değildir, güzel ahlaktır. İslam Peygamberinin şöyle söylediği unutulmamalıdır: “Ben güzel ahlâkı tamamlamaya geldim...”

Din, sanal bir varlığa, değişmeceli bir varlığa tapınmak değildir. Mevlana bunun yetmediğini bundan yedi asır önce söylemiştir:

“Ser bezemi dübbe hava meykunet... Güya ibadeti Hüda meykunet...”

Usumda kaldığı kadarı böyle. Türkçe’si şudur: **“Başın aşağı kığın yukarı,kığın aşağı başın yukarı... sözde Allah’a ibadet edilmektedir...”** Günümüzde ise bu sözleri söylemeye kimse cesaret edememektedir...

Nereden nereye geldiğimizi artık var hesapla... Hem sanal (hayalî) varlığa tapmışsın ne çıkar? Hem tapmışsın, yatıp kalkmışsın da ne olmuş? Bundan ne çıkar ki? Bunlar: Yalancı (kâzip) bir huzur verir ancak... Yalancı huzurdan ne

çıkarmaz?

Amaç; İnsanı aldatmak değildir; önemli olan, insanı gerçeğe erdirmek, gerçek bir huzur ve güvene kavuşturarak yaratıcı kılmaktır...

İnsanın yapması gereken yapacaklarını bilinçli olarak yapmasıdır. İnançta bilinç yoktur... Bilinç, Tanrının ne demek olduğunu anlaşılmaması ile olur. Bilinmeyen, anlaşılmayan, korkulan bir kavramın insana hiçbir yararı olmaz... Tanrı denince: Genel doğruları, olumlu kavramları, üstün değerleri, yüce davranışları anlamalıyız.

İnsan, kendisine huzur ve güven veren tutum ve davranışları öğrenmeye çalışmalıdır. İnsan: Genel doğrularla, olumlu değerlerle, yüce davranışlarla yaşamını süslemelidir.. Davranışlarını akla ve bilime göre yönlendirmelidir. Böyle yaptığımız takdirde Tanrı yolunda oluruz. Yoksa yatıp kalkmakla değil...

Sen bir öğretmensin. Ham madde olan insana; bilgi-bilim yanında insan olmayı da öğretmelisin. Bu nedenle sorumluluğunu bilmelisin. Öğrencilerine bilim öğretmekle kalmayıp, giyim ve kuşamınla, tutum ve davranışınla örnek olmalısın.

Öğrencileriniz, sizdeki giyim-kuşamı, tutum ve davranışları teyp (tape) gibi almaktadır. Öncelikle sen, sen olmalısın ki onları da oldurasın?..

Anlamadıklarını ve öyle ki sana ters gelenleri bana sormaktan çekinme. Dediğim gibi sormazsan öğrenemezsin. İnsan, ne denli bilirse bilsin öğrenebileceği çok şeyler vardır. İlgilenmeyen, istemeyen kişi yeniden doğuşa eremez.

Şunu unutma ki ben:

“Gizli kalmış sırları açıklıyorum.” (İncil, Matta, 13/35)

Ve yine unutma ki:

“Gizli olup da bilinmeyecek hiçbir şey yoktur!” (İncil, Matta, 10/26).

Yaşamda karşılaştığım bütün engelleri ben bu ilkelere uyarak aştım. Yoksa postumu pul değmez ederlerdi.

Hele bir düşün: Adı Allahsız, dinsize, komüniste çıkmış... Namus tanımaz. Anası ile yatar (oysa benim anam, ben on yaşında iken ölmüştür) diye iftiralara uğramış ve bu nedenle arkasında sivil polislerin cirit attığı bir kişinin ki emeğinden

başka bir kuruş geliri olmadığı ve kiralık evlerde oturduğu ve en az 10 işyerinden kovulduğu halde, 33 yaşından sonra; Ortaokulu, Liseyi, Hukuk fakültesini bitirdi. Bu arada da dört kızını da okuttu.

Hukuk Fakültesinde okurken kurşunlandı buna karşın Hukuk Fakültesini 48 yaşında bitirdi ve 49 yaşında Avukat oldu...

Hele bir düşün... 61 yaşında da kalp krizi geçirecek yüreğinin dörtte üçünden oldu ve yatağa düştü... Kendini iyi hisseder etmez de yazmaya başladı. Yazmaya başlar başlamaz da www.tabularatalanayalanabalta.com adlı bir Site kurdu.

Nerdeymişsin 10 Kasım 2006'da bir kalp krizi daha geçirdi. Bu kez de kalbinin yüzde seksen beşi öldü. Kalp pili takıldı ve bu durumda iken bile üretmeye; yani yazmaya çalışıyor...

Bu bir üstün başarıdır; din edebiyatında keramettir, mucizedir... Ne dersen de artık...

Siz ki bu durumumuzu yakından görenlerdensiniz... Yaşamda en iyi tanığımısınız...

Siteme giren okuyucularımın sayısı bilmem dikkatini çekti mi? Bu sayı, benim için çok bile... Çünkü insanlar; yalana, yanlışa kodlanmış. Gerçekle karşılaşınca yılandan, çıyandan kaçarmış gibi kaçıyor... Bunun da başını aydın denenen kişiler çekiyor...

Artık Çetin Altan bile: "Sevgili Peygamberimiz!" demeye başladı. Eskiden yaptığı gibi yine bizi süyükten itiyor. (Gaziantep deyimi olup evleri çevreleyen yüksek duvarların en üstünden aşağıya itilmektir...)

Tıpkı bizi solcu yapıp da kendisinin yenedünya düzenini seçmesi gibi...

Sevgiler hepinize...

Şimdi kal sağlıcakla...

Av. Eren Bilge, 23.7.2011

14. YILMAZ KALE'YE MEKTUP

Sayın Yılmaz Kale,
Önce saygı, sevgi...

Size iki dosya daha gönderiyorum. Param olmadığı için bunları bastıramıyorum. Ancak fotokopisini çektirip çektirip dağıtıyorum.

+

Bizler ilk derslerimize Muallim Kazım'ın Rast Makamındaki;

**ANMEM BENİ YETİŞTİRDİ, BU İLLERE YOLLADI
AL SANCAĞI TESLİM ETTİ, ALLAH'A ISMARLADI
BOŞ OTURMA ÇALIŞ DEDİ, HİZMET EYLE VATANA
SÜTÜM SANA HELAL ETMEM, SALDIRMAZSAN
DÜŞMANA...** şarkısını okuyarak başladık. Bu bizim amentümüzdü...

Yine Sayın Öğreticim de sık sık **“Sapana el vurup da dönen bizden değil!”** derdi. Ama ikimizin de başına aynı olay gelince Sayın Öğreticim, beklemediği bir suçlamanın verdiği üzüntüyle göğsüne çekildi; yani topluma küstü. El vurduğumuz sapandan dönmek bana kaldı...

El vurduğumuz sapandan geri dönmek yerine bize yapılan haksızlığın üzerine gittim. Bu davranışım nedeniyle **“Senin gibi dangalak az bulunur!”** ve **“Ölü Yazman!”** hakaretiyle kovuldum. Bu kovulmamda Sayın Öğreticimin başına toplanan medeni cesaret yoksunu “Hamuş”ların (uykuda olanların) rolü çok olmuştu. Bu hamuşların başında da Dr. Hüseyin İçden ve Nejat Yetkin gelir...

Bu hamuşlar, Hoca'nın başına gelenlerin benim yüzümden olduğu kanısında idiler. Bu nedenle Hocamızı kışkırttılar. Oysa Sayın Öğreticimin başına gelenler 1.3.1962 tarihinde Sabah gazetesi ile yaptığı röportaj nedeniyledir.

Bu röportajda Sayın Öğreticim, Gaziantep'in kabul edemeyeceği sözler söylüyordu. Örneğin bu sözlerinden biri **“Türkiye'nin üç Allah'ı var! Biri Hüseyin Cahit Yalçın, biri İnönü biri de Atatürk!”** demesiydi.

Sayın Öğreticimin bu röportajı üzerine gerici gazeteler yayılım ateşine geçtiler. Gazeteler, derslerimize casus olarak; yani polis ajanı olarak gelen Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç'ten duyduklarını da katarak bir aya yakın her gün olmak üzere yazı yazdılar...

Ve asıl önemlisi bu yayınlar üzerine de polis Sayın Öğreticimi mahkemeye sevk edildi... Ne var ki savcılık yapılan

yayınlar iftira olduğu için Sayın Öğreticimin yargılanmasına gerek olmadığına hükmetti. Ne var ki bu olayın sorumlusu olarak beni gördüler ve beni aralarından uzaklaştırdılar. Öyle ki Gaziantep ileri gelenlerine **“Hayri Balta’nın bizimle ilgisi kalmamıştır...”** diye genelge yolladılar. Öğrencilere **“Kim benimle konuşursa aforoz edilecektir.”** denildi.

Ama Polat Kale, Polat gibi hareket etti ve babasını dinlemedi. **“Senin gibi bir adam kovulamaz!”** diyerek benimle konuşmasını sürdürdü ve dostluğumuz da kendisi ölünceye kadar sürdü ve dersleri onun hocalığında benim Yenimahalledeki avukatlık büromda yaptık.

Bu ilişkimiz üzerine; başta Hüseyin İçden olmak üzere kimi öğrenciler hop oturup hop kalktılar. Az daha babasına oğlunu da kovduracaklardı. Bunlar böyle zavallı işte... Ve bu zavallılar bana hâlâ: **“Ölü ama, buranın ölüsü!”** diyorlar.

Bunlardan birine: **“Ulan ölü oldum da ne yaptım, öğrencimin avradına mı sulandım? Rüşvet mi yedim? Yalan mı söyledim? Ölü oldum da ne yaptım?”** dedim; yanıt alamadım...

Ama ne desem boşuna... Bir kere radyoaktif ışınla ışınlanmışlar ve uyuşarak aktivitelerini yitirmişler... Beni de kendileri gibi pasifleştirerek öldüreceklerdi... Ama şunu unutmasınlar. Ben Hocamızın Göğe çekilmeden önceki temsilcisiyim. Onlar ise Göğe çekildikten sonraki temsilcileri... Yani ben: Materyalistim,; onlar ruhçu...

Şimdi de başıma Toy Torun bitti. Toy Torun bana telefon etti. **“Dedemin vasiyeti var. Dedemin kitaplarını yazamazsın, felsefesini hakkında söz edemezsin!”** demesin mi, tepem attı.

Senin dedenin vasiyetinden bana ne? Ben dedenin kitaplarını yazmıyorum ki yazdıklarım benim kendi izlenimlerim, notlarım... Hiçbir güç beni anılarımı yazmaktan ve gerçekleri söylemekten alıkoymaz!

Eğer sen gerçekten Dede’nin vasiyetini yerine getirmek istiyorsan Dr. Hüseyin İçden’in,

“Lisan-ı Elhan”,

“Lüğatçe-i Emin Kılıç Kale veya Musikide Hayat Dersleri Sözlüğü.”,

Dört Hal veya Dört Lisan” gibi dosyalarını kitap olarak

bastırıp dağıtmasını engelle...” dedikten sonra. “Yalan söylüyorsam söyle... Hakaret ediyorsam söyle..” deyince “Yok, dedi sen Dedemi övüyorsun bile!”

İşte ben yaşamım boyunca böyle ne ettiğini bilmezlerle uğraştım durdum.

Ne ise daha çok başını ağrıtmayayım. Ret etmediğin sürece 100’ü aşkın dosyalarımından fotokopi çektirip çektirip göndereceğim.

Tek bir isteğim okuyup incelemenizdir: Başta sen, sonra saygıdeğer eşin ve sonra geleceği parlak güzel kızımızın...

Şimdi kalınız sağlıcakla, saygılar sevgiler hepinize...

Av. Hayri Balta, 6.6.2003

15. EVREN KALE İLE YAZIŞMA

Sayın Hayri Balta,

Dedem hakkındaki yazılarınızı web sayfanızdan okudum.

Dr. Emin Kılıç Kale’nin varisi olmam nedeni ile yazınız hakkındaki düşüncelerimi belirtme gereği duydum.

Öncelikle Dr. Emin Kılıç Kale 25 ayrı cephede savaşmış Cumhuriyetine akli ve canı ile hizmet etmiş istiklal madalyası olan savaş kahramanıdır. Ancak dedem bu konuda tek değildir. Türk yurduna cumhuriyetine hizmette bulunmuş nice insanımız da mevcuttur. Ancak yazılarınızdan anlaşılan dedemin yaşam felsefesi sizin için önemlidir.

Ama dedemin vasiyeti; felsefesi ile ilgili yayına ve yazılı metine izin vermemektedir. Ayrıca söylediğini iddia ettiniz sözler o zaman için söylenmiş ve o an için geçerlidir kendisi hayatta olmadığı içinde iddia ettiğiniz sözleri savunduğu veya şu anki şartlarda bunları savunamayacak durumda olması da büyük sorundur. Ayrıca söylediğini iddia ettiğiniz sözleri de sizin anlamanızla da sınırlıdır. Bu nedenle dedem hakkında yazdıklarınız tekrar değerlendirmenizi rica ederim.

Saygılarımla

M. EVREN KALE, 21 4 2003

X

Sayın Evren Kale,

Önce saygı, sevgi demeliyim.

Bana mektup yazan kişinin beni diriltten Hocamın torunu

olduğunu söylemeliyim ve bu nedenle diğerlerine yazdığım gibi Allah ne veriyse, diyerek, yaratana sığınıp verip veristirmemeliyim.

Yani dikkat etmeliyim...

Hocamın torunu olduğun için seni incitmemeliyim.

Uzunca olacak ve her gün bölüm bölüm gönderilecek olan yazılarımda hiddet ve şiddet görürsen; bil ki, bu Dedendendir.

Çünkü Hayri Balta Dedenin dergâhı olan Musikide Hayat Derslerinde yetişmiştir.

Ne demek istediğimi merak ediyorsan amcan Yılmaz Kale'ye gönderdiğim SSS (Sevenler-Soranlar-Sövenler) adlı kitabımı okumanı veya Sitemin 23. sırasındaki SSS (Sevenler-Soranlar-Sövenler) bölümüne girmeni isterim.

Bunun yanında amcan Yılmaz Kale'de bulunan Zilli Kurt adlı CD'deki belgesel filmimi kendisinden alarak izlemeni de öneririm...

Öncelikle belirtmeliyim şunu.

Beğenmedim telefondaki üslubunu.

Neydi o, şöyle ederim böyle ederim...

Asarım, keserim, olmazsa dava ederim.

Neyse telefon konuşmanız üzerinde pek o kadar durmayacağım.

Ancak telefon konuşmandaki kimi sözlerini ele almak zorundayım.

Telefon konuşmamızda, sana sorunca, bana "Hocayı tanıdığını" söylemiştin.

Ben de sana yaşını sormuştum. 24 demiştin.

O zaman ben de "Demek ki Hoca öldüğünde sen 14 yaşındaymışsın" dedim.

Sen de "Evet! Hocayı tanıdım!" dedin. "Hayır, ben o yaşta değildim." demedin. Oysa demeliydin...

Sonra ben bir hesap yaptım. 2003'ten 24'ü çıkarttım. Karşıma 1979 tarihi çıkınca şaşım, kaldım.

Hocamız 30.5.1984'te yürüdüğüne göre,
Girsen girsen sen ancak girebilirsin beşine.
(1984-1979= 5)

5 yaşında bir çocukken Hocayı nasıl tanıyabilirsin.
Hali ile Hoca'yı tanıyamazdın.
İstemeyerek de olsa beni aldattın.
Dedene lâıyk bir torun gibi davranmadın.

Hocaya göre **“İçki içenin, sigara içenin, yalan söyleyenin evlenmeye hakkı yoktur.”**

Bunu not defterinin bir köşesine yazmalısın.
Bu tür yalanlara karnı toktur Hayri Balta'nın.

Neydi telefondaki davranışın. Nerede ise tepeme çıkacaktın.

Kırık bir plak gibi “Dedemin vasiyeti var; Dedemin felsefesi hakkında yazamazsın.” diye atıp tuttun...

Önce şu dayanağın vasiyetname üzerinde duralım.
Bu konuyu biraz açalım.

Bir kere vasiyetnamesi varsa Dedenin; vasiyeti ancak mirasçılarını bağlar.

Kaldı ki Baban sağken hukuken vasiyetnameye uygunluk sağlamak sana da düşmez.

Asıl önemlisi Dedenin vasiyeti;
Dedenin mirasçıları olmayanları hiç mi hiç ilgilendirmez.

Telefonda bana yaptığın gibi, Deden hakkında görüşlerini açıklayan, eleştiren bir kişiye “Dedemin vasiyetnamesi var, felsefesi ile ilgili yayına izin vermemektedir!” diye müdahale edersen senin ruhsal durumundan şüphe ederler.

Eğer seni normal kabul ederlerse hakkında “Müdahalenin men'i davası” yanında bir de tazminat davası açarlar.

Dava sonunda; yaptığın müdahale önleneceği gibi çatır çatır da tazminat ödersin.

Tazminatı ödedikten sonra müdahalenizi yinellerseniz, hakkınızda bu kez ceza davası açılır ve ceza almaktan kurtulamaz, cezaevine girersin.

Herhangi bir kişinin Deden hakkında düşünce ve görüşlerini açıklamasına karıştırsan onun anlatım özgürlüğünü engellemiş olursun.

Bu konuda ısrar edersen soluğu mahkemede alırsın.

Bu durum ise, bir kişinin anılarını ve izlenimlerini açıklamasını engellemek, Anayasamız ve Yasalarımıza göre suçtur.

Anayasamız kişinin anılarını ve izlenimlerini açıklamasını: **“Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkını sahiptir.”** (m. 26) ve yine **“Her ne sebep ve amaçla olursa olsun kimse, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz; düşünce ve kanaatleri nedeniyle kınamaz ve suçlanamaz.”** (m. 25) şeklinde korunmaktadır.

Öyle karanlığa taş, kümeye beş, diye genel bir ifade kullanılır mı?

Adam, “Dedem hakkımda yazdığın şu şu satırlar gerçeği yansıtmıyor, düzeltilmesini rica ediyorum?” demez mi?

Ben nasıl ve nerden bileyim seni rahatsız eden satırların hangisi olduğunu...

Eğer göstereceğin satırlarda gerçeğe aykırı bir söz etmişsem hem düzeltmesini hem de özür dilemesini çok iyi bilirim.

Önce sen söyle doğrusunu...

Kaldı ki benim yazılarım içinde Dedenin yazdığı 20 bin sayfalık yazılarından bir tek sözcük yoktur.

Yazdıklarım hepsi, tek hecesine kadar benim notumdur.

Sizin de belirttiğiniz gibi “benim algılama ve anlamamla

sınırlıdır.”

Yazdıklarımın hepsi sözcüğü sözcüğüne anımdır.

Dede'nin yazdıkları değildir.

Benim yorumlayarak, düzelterek, mantıkileştirerek yazdıklarımıdır.

Eğer ben Dedenin söylediklerini yazsaydım sizlerin hiçbiri sokağa bile çıkamazdınız. (İki örnek. Bk.)**Sabah Gazetesi ile yapılan RÖPORTAJ,; 12.3.1962. Bütün saldırıların bu RÖPORTAJ üzerine başladığı unutulmasın...**

1. Musikide Hayat Dersleri Sözlüğü veya LÜĞATÇE-İ EMİN KILIÇ KALE, Fotokopi Baskı. s. 9. Paragraf 3.)

Bugün bile Dedenizin 20 bin sayfalık yazılarını halk arasında okuyamazsınız.

Benim amacım Gaziantep Emniyetine ajanlık yaparak onları yanıltan Zekeriya Beyaz (şimdiki Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı) ile Necdet Sevinç'in (şimdiki Yeniçağ yazarı) söylediği gibi Hocanın söylediklerinin suç olmadığını kanıtlamaktır.

Yalanlar karşısında gerçeği açıklamaktır.

Tarihi bir olay var ortada.

Bu gerçeği koymayalım mı ortaya...

İkimiz de bu polis ajanlarının kışkırtması ile komünizm propagandası yapmak gerekçesi ile gözaltına alındık; ama aklandık.

Ne var ki adımız komünistte, dinsize çıktı.

Oysa ikimiz de ne komünisttik ne de dinsizdik.

Dedeni bilmem ama ben tam otuz yıl komünist diye izlendim.

10'a yakın iş yerinden atıldım...

Doğup büyüdüğüm memleketimden ayrılmak zorunda kaldım.

Başıma gelen pişmiş tavuğun başına gelmedi.

Başıma gelen bütün bu dayanılmaz baskılar Dedenin öğrencisi olduğum içindi.

Dedenle temas etmeden önce ben ölümler arasında bir ölü idim.

Deden sayesinde dirildim.
Göze batar bir kişiliğe erdim.

Yoksa benim esamim bile okunmazdı.
Kimseler beni hesaba almazdı.

Ne var ki gericilerin bu baskıları karşısında; Hoca beni koruyacağına, onların kucağına attı.

Toplumcu olmam nedeniyle yüzüme tüküren Dr. Hüseyin İçden'e "Aferin!" dedi, baş tacı yaptı.

İşte bu olay nedeniyle Dedenle aramızda görüş ayrılığı başladı.

O, kendisine yapılan bu haksız ve yersiz suçlama karşısında sessiz kaldı.

O, yaptığı çalışmalar nedeniyle aferin alacağını sandı.
Aferin almayıp tutuklanınca sükûtu hayale uğradı.

Bu nedenle topluma ve yöneticilere küstü.

Adını da "GÖGE ÇEKİLME" koydu.

Devrimcilikten, toplumculuktan çekilerek bireyciliğe soyundu.

Oysa başına bu olay gelmeden bir yıl önce,
Benim başıma gelen olaydan bir yıl sonra...

Sabah gazetesinde::

"Ben devrimciyim. Devrimcilik yalnız bir yönlü olmaz. Bunun için A'dan Z'ye devrimci olmak gerekir." diyordu.
(Bk. 14.2.1962. Gaziantep Sabah gazetesi...)

Hocamız sanıyordu ki Gaziantep'teki bu eylemleri Ankara'da Başbakanlık yapan İsmet İnönü'nün dikkatini çekecek ve o da kendisini milletvekili yaparak ödüllendirecek...

Baktı ki iş sandığı gibi değilmiş.

İnönü kendi derdinde imiş...

Yöneticilere küstü, bu küsmenin adını da “GÖĞE ÇEKİLME” koydu.

İsmet İnönü’ye ve CHP’lilere vefasız diyerek mesafe koydu...

Ben ise küsmedim...

Yaşantımı ve düşüncelerimi geliştirerek dünya görüşümde direndim,

Tek başıma da olsa yoluma devam ettim.

Çağın ve toplumun gerisinde kalan korkak, kişiliksiz ve pohpohçu öğrencileri kendisini kışkırttı.

“Aman Hocam, bu adam yüzünden başımıza yine iş gelecek!” deyip sırtı.

Bunun üzerine Hoca beni; “Sen toplumcusun!” diyerek kovdu ve övüne övüne, ben “BİREYÇİYİM” demeye başladı.

Oysa beni kovmadan önce “... **köylüsü donla gezen memlekette taksiye binmeye utanırım, karıma on bin liralık kürk manto almaya utanırım!**” diyordu. (Bk. Gaziantep Sabah gazetesi. 13.2.1962).

Yine beni kovmadan önce “... **niçin sosyal adalet olmasın? Sosyal adalete karşı olanlar zalimdir!**” diyordu. (Bk. Gaziantep Sabah gazetesi. 13.2.1962).

Bende azıcık devrimcilik, toplumculuk varsa Hocamızın öğretisindendi..

Çünkü bizler Hoca Göğre Çekilmeden önce her derse;

Muallim Kazım’ın rast makamındaki:

**“ANMEM BENİ YETİŞTİRDİ, BU İLLERE YOLLADI
AL SANCAĞI TESLİM ETTİ, ALLAH’A ISMARLADI
BOŞ OTURMA ÇALIŞ DEDİ, HİZMET EYLE VATANA
SÜTÜM SANA HELAL ETMEM, SALDIRMAZSAN
DÜŞMANA...”** diye motive ederdi.

Bu bizim amentümüzdü.

Düşmanımız irtica idi...

Millet çıplak gezerken karısına kürk manto alanlar idi...

Köylüsü donla gezerken taksiye binenlerdi.

Bu amaçla yerel gazetelere yazı yazdım.
Takma adımı (Mahlasımı) da Hoca'dan aldım.
Aynı anda iki gazeteye birden yazardım.
Gazeteye vermeden öne Hocamıza okurdum.

Adım: Birinde Aydın Düşünen, diğesinde Sözer
Düşündürücü idi...

Bu takma adları da bana Sayın Öğreticim vermişti...

Kendisinin de başına, bir yıl sonra, benim başıma gelen
geldi.

Hiç beklemediği bu olayla karşılaşınca ne edeceğini
bilemedi.

Baktı ki bu "devrimciyim" sözleri artık itibar görmüyor.

Bu sözleri söyleyenler komünist diye içeri atılıyor,
öldürülüyor...

Suçlanıyor, yargılanıyor, gözden düşüyor.

Bunun üzerine Sayın Öğreticimiz yüz seksen derece
dönüyor...

Burada küçük bir anı:

Duruşmadan sonra Emniyet 1. Şube Hocayı bırakmadı.

Tutturdular illâ da bir kefil, bir kefil.

Kefil olacak adam da belli değil...

Tuttuk Hüseyin Bahir Patpat'ı kefil gösterdik.

Dediler: "Hayır bu da sizdendir, güvenemeyiz, başka kefil
isterik!"

Aradık, taradık,.

Koca Gaziantep'te Hocayla kefil olacak bir adam
bulamadık.

Gittim benim sefil, yoksul ve zavallı babamı getirdim.

Babam, dedi, "Seve seve kefillik ederim!"

Bu kefalet üzerine Emniyet Hocayı bıraktı.

Ama bu Hocamız; kendisine kefil olan babam hakkında

çok ağır küfürler yaptı.

Bu da bana battı....

Hoca, bu kendisine kefil olan babam hakkında ne dedi biliyor musun?

Bekle, biraz aşağıda okursun...

Başına gelen bu olayı benden bilen Hocamız, kendisine kefil olmaya bile cesaret edemeyenlere bir genelge gönderdi.

Kendisinin toplumcu olmadığını kanıtlamak amacıyla kendisine kefil olmaya cesaret edemeyenlere yazıp dağıttığı bu genelgede:

“Fırsat düştükçe, tanıdıklara falan, Hayri Balta ile ilgimizin kesildiği söylenecek. Yani böyle haber verilecek!” dendi.

Bu genelgesi ile benim toplumcu (komünist) olduğumu; kendisinin ise toplumcu değil bireyci olduğunu duyuruyordu.

Böylece beni faşistlerin önünü sürüyordu.

Alın tepe tepe kullanın demek istiyordu.

Demek istiyordu ki “Bizim Hayri Balta ile ilgimiz bitti.

Bizim başımıza gelenler de onun yüzündendi.

Biz, onun gibi toplumcu değiliz.

Alın bunu; ne yapmak isterseniz...

Bunun üzerine Dr. Hüseyin İçden çalıştığım işyerine geldi.

Geldiğinde daha önceki işyerinden kovulmuşum.

Ortalıkta kalmış, perme perişan olmuşum.

Beni bir odaya çekti, yüzüme tükürdü ve “Oh olsun sana. Nihayet aradığını buldun!” dedi.

Bunu duyan Hocamız da kendisine aferin verdi.

Yıl 1969. Yapı İşleri Bölge Müdürlüğü’nde Personel Şefi olarak çalışırken toplumcu olduğum gerekçisiyle işten atılmışım.

Bunun üzerine önce Hükümet ve Adliye önünde

arzuhalçilik yapmıştım.

Sonunda soluğu CHP İl Merkezinde almıştım...

Ama siyasal ortam değişince,

Karakollara çekilip, eziyetler görünce

Beni bu duruma düşüren Hoca beni teselli edeceğine;

“Alçaklığımızı, itliğimizi, eşşekliğimizi bir de eşşekoğlu eşşekliğimizi söyleyip durdu yüzüme.”

Bu çektiklerimizi ve nedenlerini anlatmaya başlayınca da Hocamızın torunu telefona sarılmış:

“Dedemle ilgili olarak anılarını yazamazsınız!

Felsefesinden söz edemezsiniz!”

“Niye?”

“Çünkü Dedemin vasiyeti var. Dedem felsefesi ile ilgili yayına ve yazılı metine izin vermemektedir.”

Allah, Allah! Hani “Basın hürdür sansür edilemez.” diyordu. (Anayasa, m. 28)

Çattık belâya...

Devlet ve hükümet yetkilileri bile Basına sansür uygulamaya cesaret edemezken Hocamın torunu bana sansür uygulamaya kalkıyor...

Yazılarını gözden geçirerek düzelt diyor.

Benden başka yaşayan öğrencisi var hâlâ...

Hepsinden ötesi 20 bin sayfalık yazısı dolaşüyor öğrencileri arasında..

Kimse çıkıp da, yazdıklarım için, öyle değil de böyle demiyor.

Hayri Balta Hocamıza iftira ediyor, hakaret ediyor, doğrusu şöyle demiyor...

Haydi, çık çıkabilirsen işin içinden... Bu yaşta, kimi ağır, kimi ölümcül hem de raporlu yedi hastalıkla (Kalp yetmezliği, yüksek tansiyon, kronik böbrek yetmezliği, şeker, gut, menieri, prostat... Biraz da ağır olmayanlar; alerji gibi, gasrit gibi, reflü gibi, alerji gibileri de var...)

Ama işin aslı öyle değil. Bir kere ben Hoca'nın Felsefesi ile ilgili bir tek sözcük etmemişim.

Hocanın, Felsefesi ile ilgili açıklama aşağıda yapılacak.

O zaman Hocanın felsefesi ne imiş bizim Toy Torun anlayacak.

Görülecektir ki; anılarımı anlatmışım aldığım notlara dayanarak...

Aldığım notları, Hocamızı zor durumda bırakmayacak şekilde düzeltip yayınlıyorum.

Toy Torunun durup dururken bana çıkışmasını anlamıyorum...

Çünkü bana göre Hocamız kamuoyuna mal olmuş bir kişidir.

Kamuoyuna mal olmuş bir kişinin özelliklerini bilinmelidir.

Kamuoyuna ve tarihe mal olmuş Dindar Filozof'la ilgi tarihsel olayları ve bu olayları yaratan ajanları kamuoyu bilmelidir.

Dr. Emin Kılıç Kale ile ve Öğrencisi Av. Hayri Balta ile ilgili olanlar kamuoyunu ilgilendirir.

Kaldı ki ikimiz de çok büyük iftiraya uğramışız.

Hepsini bir yana bırak, hiç olmazsa bu iftira olayını gelecekteki araştırmacılar için açıklamalıyız...

Ama rahatsızlık felsefesini açıklamaktan falan doğmuyor.

Rahatsızlık Hocanın bilinmeyen yönleri ile açıklanmasından doğuyor.

Kaldı ki Hoca'nın felsefesini açıklayan başka bir site var.

Bu site, Hocanın felsefesi diye işe başlar.

Değil mi ki "**Dedenin vasiyeti var.**

Dedenin felsefesi diye işe başlayan" adı geçen siteye versene bir ayar.

Dedenin felsefesini anlatan bu Siteye de müdahale etsene.

Dedenin felsefesini ve yazılarını olduğu gibi veriyor bu site ki.

İşte Sitenin adresi:

www.turkmusikisi.com/musikimizinfelsefesi/

Fakat biliyorum ki bu Site'ye karışmayacaksınız.

Çünkü bu sitede Deden sadece ve sadece övüldüğü için alkışlayacaksınız...

Sizler de buna alışmışsınız.

Hocayı, eleştirilemez kılmışsınız.

İstiyorsunuz ki hep yazı gelsin, tura gelmesin.

Ama bir de yaşanmış tarihsel gerçekler var ve bunlar niçin bilinmesin.

Gaziantep kamuoyunun Hoca'yı bütün yönleriyle bilmesinde yarar var.

Bundan kimseye gelmez zarar.

Hocamız bu gibi durumlarda "Ahmo'yu ne yapacağız?" derdi.

Ben de diyorum şimdi: Ahmo'ya da yer vermeli.

Yani yaşadığımız tarihsel olayları, aşağılanmayı, kovulmayı...

Gerçekleri, yüzümüze tükürülmeleri, üzüntüleri, açlığı, yoksulluğu, sürülmeyi, darılmayı...

"Ne alçaklığımızın, ne itliğimizin, ne eşekliğimizin ne de eşekoğlu eşekliğimizin kalmamasını."

Şimdi Hocamız hakkındaki yadsınamayacak bu gerçekleri bildirmeyelim mi?

Şimdi dönelim şu vasiyet olayına.

Gerçi babanız varken dava açmak hakkınız yoksa da...

Bir an için sanalım ki sözünü ettiğiniz vasiyetnameye

dayanarak Torun bana dava açar.

O zaman Yargıç adama vasiyetnamenin geçerlilik koşulunu sorar..

Bir vasiyetin geçerli olabilmesi için üç koşul var.

Şimdi H. B. sana bunları sıralar:

- 1) Vasiyetname resmi olacak,
- 2) Vasiyetname yazılı olacak,
- 3) Vasiyetname sözlü olacak.

Bu sözlü vasiyetname noterce ya da Sulh Hukuk Yargıçlığınca onaylanacak...

Bu üç halde de vasiyetname resmî mercilerce (Sulh Hukuk Mahkemesince veya Noterlikçe) onaylanmadığı sürece geçerli olmaz.

Ayrıca onaylansa bile eğer vasiyetnamenin içeriğinde de; tarih, saat, memleket, kendi el yazısı gibi koşullar bulunmazsa, resmî mercilerce onaylansa bile vasiyetname geçerli sayılmaz..

Ölüm döşeginde sözlü vasiyetname yapılması halinde vasiyetnameyi dinleyen iki tanık en az 15 gün içinde resmî mercilere (Sulh Hukuk Yargıçlığına) onaylatmadıkça, ölüm halinde söylense bile, geçerli olmaz.

Bundan sonra tarafların vasiyetname düzenleyenin mirasçısı olup olmadığı araştırılır.

Sen, baban varken dedenin mirasçısı olmadığım için açtığın dava reddedilir.

Bir de baban yaşadığı sürece senin; diğer mirasçılar, amcaların ve Halana karşı bile vasiyetnameye uygunluk davası açamazsın.

Çünkü bu dava hakkı babana aittir, bunu ortadan kaldıramazsın.

Açtığın böyle bir dava da reddedilir.

Bu durumda hem mahkeme masraflarını hem de davalı avukatına vekâlet ücreti ödenir.

Ne olur gerçekleri dile getirdiğim için kızma bana.
Telefonda önermişim:
“Git bunları bir hukukçu ile konuş!” demiştim sana.

Sen de, “Hukukçu ile konuştum, hukukçudan olur aldım,
hakkında dava açarım!” demiştin.
Acaba gerçek mi söyledin yoksa blöf mü yaptın?

Eğer gerçekten dediğin gibi ise...
Acırım kendisini hukukçuyum diye sana sunan kişiye...

Şimdi sana Dedenin 31.2.1962 Gaziantep Sabah gazetesinden bir alıntı...

Bu alıntıdan ibret alınmalı:

“... mülakatı yapan muhabir gazetesinde söylediklerimi, felsefemi, istediği şekilde inceleyebilir. Lehinde veya aleyhinde fikirler yürütebilir, tefsirlere girişebilir, ilâhir...”

Fakat bütün bunlara Emin Kılıç tarafından karşılık verilmez...” (Gaziantep Sabah gazetesi, 31.2.1962)

Şimdi, buna ne denir?

Bu ifadeler de bir vasiyetname gibidir...

Demek ki Deden felsefesi hakkında fikir yürütülmesini istemektedir.

İşte Deden böyle bir Ermiştir...

Takdir edilecek yönleri de vardır....

Eleştirilecek yönleri de vardır.

Hayri Balta bunları açıklamakta görür yarar...

İnsanlar; isterlerse, Hoca'nın takdir edilecek özelliklerini örnek yapar.

İnsanlar, iyi ile kötü arasında bir tercih yapar.

Olumlu yönlerini alırlar; olumsuz yönlerini dışlar.

Ama “Hamuş” öğrencilerinin yaptıkları gibi Hocayı putlaştırırsak;

İnsanlardan uzakta bir yere, ulaşamayacak bir yere; korsak.

Hocayı eleştirmeye korkarsak
Tıpkı geçmişteki şeriatçıların, tarikatçıların
peygamberlerini tabulaştırdıkları gibi...

Biz de tabulaştırarak koymuş oluruz yasak.

İşte bunun için kendilerinden yararlanılacak olan insanları
ulaşamayacak bir yere konmamalı...

Ulaşılamayacak bir yere konulunca; onlar insanlar, ona
ulaşamayacaklarını...

Oysa Deden unutulacak bir adam, yararlanılmayacak bir
adam değildir.

Kendisinden yararlanılacak yönleri olan bir Velidir.

Bunun için büyük insanlar bütün gerçekliği ile ortaya
konmalıdır.

İşte Deden, sağlığında bile, **“felsefemi, istediğiniz
şekilde inceleyebilir. Lehinde veya aleyhinde fikirler
yürütebilir, tefsirlere girişebilir, ilâhir... Fakat bütün
bunlara Emin Kılıç tarafından karşılık verilmez...”** (bk.
Röportaj...) demektedir.

Dedeni bile bilmeyen sen;

Kalkar bana: “Dedemin felsefesi ile ilgili yayında ve yazılı
açıklamada bulunamazsın” dersin,

Aldanırsın işgüzarlık edersen...

Al bir örnek daha,

Daha ne desin Hayri Balta sana:

Aklın varsa karışma,

Bir kimsenin düşüncelerini açıklamasına,

Anılarını, izlenimlerini yazmasına...

**“... Namusunuz varsa; sözümün hiçbirini kabul
etmeyin**

Ve benimle savaşa girin.

**Namusunuz varsa, iyi veya kötü olarak ne varsa ele
alıp hücum edin...**

Kaçarsam beni kovalayın...

Elinizden geleni akanıza koymayın” (5-6.1.1980 tarihli derste yaptığı konuşma. s. 9).

Tarihe dikkat: Ölümünden 4 yıl önce.

Acaba senin sözünü ettiğin vasiyetnamenin tarihi ne?

Kaldı ki senin Dedenin 1.1.1971 tarihli vasiyetnamesinin bir örneği elimde.

Bir örneği de Cumhur Yaşar beyde.

Bir örneği de Gaziantep noterliğinde.

Sonradan bu vasiyetname yerine yeni bir vasiyetname düzenlemiş olduğunu da yarar var bilmende...

Hukuken geçerli bu vasiyetnamelerin hiçbirinde,

Benimle, felsefemle ilgili yazı yazamazsınız,

Eleştiri yapamazsınız diye kayıt yok hiçbirinde...

Koşullarına uygun resmî mercilerce onaylanmış bir vasiyetname olmadığı sürece,

Dedenin **“Kitaplarımı basmayın, hepsini yakın sözleri”** şimdiki mirasçıları olan babaanneni, babanı, amcalarını ve halanı bağlamaz.

Böyle yapılan bir vasiyetin hiç mi hiç hukuksal değeri olamaz..

Ancak mirasçıları bu öneriyi isterlerse ahlak açısından, murislerine duydukları saygı ve sevgi açısından yerine getirebilirler...

Ama bir başkasının anılarını, gerçekleri, anlatmasına, hakaret edilmediği, iftira atılmadığı sürece, hiçbir şekilde müdahale edemezler;

Ederlerse, suç işlemiş olurlar...

Az yukarıda Dedenin 5.1.1980 tarihli derste yaptığı konuşması anlatılmıştır.

Deden, bu tür konuşmaları çok yapmıştır.

Bu sözlerine güvenerek kendisini eleştirme gafletinde bulunmuştum.

Bu sözlerine güvenerek yaptığım eleştiri karşısında

Dede'nin şu küfürlerine muhatap oldum:

“Sen kimsin ki eşek oğlu eşek! Namusu noksan it oğlu it! Ey alçak...” (Bir mektubundan...)

Bana böyle demesinin asıl nedeni ise kendisinin bende bulunan bütün yazılarını iade etmemdi.

Çünkü Deden en çok benim tarafımdan yazılarının kitap olarak basıma hazırlanmasını isterdi.

20 bin sayfalık yazılarını kitap haline getirebilecek ve bastırabilecek kişi olarak yalnız beni görüyordu.

Bu olasılık benim ayrılmamla ortadan kalkınca deliye döndü.

Değil mi kitaplarının basılmamasını, yakılmasını istiyordu; bana niçin “Yak gitsin onları!” demedi de “Dr. Hüseyin İçden'e ver!” dedi.

Değil mi ki sen Dedenin vasiyetnamesine böylesine sadıksın.

Dedenin sende bulunan bütün yazılarını niçin yakmıyorsun?

Ölmüş bir adam hakkında konuşamazsın diye de bastırıyorsun.

“Aşık ölmüş diye salâ verirler.

Ölen hayvan imiş, aşıklar ölmez!”

Bu nedenle bizde “ölümden” söz edilmez...

Sağlında:

“Namusunuz varsa, iyi veya kötü olarak ne varsa, ele alıp hücum edin bana!..” diyen bir kişi ölümsüzdür.

Kaldı ki bizde ölüm yoktur.

Ölüm ölümlere özgüdür.

Bizler ölmeyecek kadar diriyiz.

Ne zaman ki yaşadıklarımızı, gördüklerimizi, düşüncelerimi bütün gerçekliği ile açıklamaktan vazgeçeriz...

İşte biz o zaman gerçekten ölürüz...

Deden şu sözleri bana **“Sen kimsin ki eşek oğlu eşek! Namusu noksan it oğlu it! Ey alçak...”** (Bana gönderdiği mektubundan...) yürümeden 4 yıl önce söylemiştir...

Bu sözleri söylemekle söyledikleri ile ters düştüğü gibi beni de sükûtu hayale uğratmıştır.

Bir Hoca öğrencisine böyle söver mi?

“Sen kimsin ki eşek oğlu eşek! Namusu noksan it oğlu it! Ey alçak...” der mi?

Şimdi bu olguları anlatmayalım mı?

Olanları, gerçekleri yazmayalım mı?

Olgunlaşmamın ilk koşulu eleştirilere tahammül etmektir. Eleştirilere tahammül gösteremeyen kişi kelektir.

O Deden ki, kendisi ile röportaj yapan gazeteci Burhan Cahit Güneç'in:

“Gazete tarafından Dr. Emin Kılıç Kale ile röportaj yapmam için görevlendirildiğim zaman, bu kişi hakkında etrafımdakilerden hemen bilgi toplamaya başladım. Kime bu Emin Kılıç Kale kim dedimse: Kimisi kızlardan, kadınlardan çok hoşlanan bir adam, hovarda, cinsi sapık...

Kimisi Tanrı'yı, peygamberleri tanımayan bir dinsiz.

Kimisi hiçbir inancı olmayan bir mecnun, ...

Bazıları da; komünist, kendisini Tanrı sanan bir kişi ve daha bilmem neler...” dediler deyince: **“Mülakatı yapan muhabir gazetesinde istediği şekilde inceleyebilir, lehinde veya aleyhinde fikirler yürütebilir, tefsire girişebilir. İlâhir...**

Fakat bütün bunlara Emin Kılıç tarafından karşılık verilmez...” diye yanıtladıktan sonra **“felsefemde saldırmaya yer verilmediği gibi savunmaya da yer verilmez...”** demiştir.

(13.21962. Gaziantep Sabah gazetesi)

Bir Gaziantep sabah gazetesinde yapılan tefrika röportaj bak...

Bir de senin yaptığına bak;
Hem saldırıyorsun, hem de susturmaya çalışıyorsun...
“Aferin oğlum Memet, sen bu yola devam et!”

Gazetede ki röportajda Gaziantep halkının Deden hakkında kanaati yansımaktadır.

Bu da 13.2.1962 tarihli Sabah Gazetesinde yazılmaktadır...

Bu olguya dikkatini çekerim.
Deden hakkında, bilir bilmez konuşma derim.

Deden bu suçlamalardan çok rahatsız olurdu.
Kendisi hakkındaki kanaati silmek için hastalarına iğne vururken,

Durup dururken ve de hiç yeri yokken,
İki de bir canı yürekten,
Öyle bir "Allah!" derdi ki içten,
Duyanların yüreği parçalanırdı,
Geçerdi kendinden...

Oysa hastası gittikten sonra derdi bizlere
“Allah’ı diyen en büyük sorumsuzdur bana göre!”

Sanırdı ki kendisinin “Allah!” dediğini duyanlar kendisini sahiplenecek,

“Yok yahu, o doktor dediğimiz gibi değil!” diyecek...

Sizler budan rahatsız olmayabilirsiniz ama ben rahatsız oluyorum

Ve de insanlara gerçeği anlatmaya çalışıyorum.

Anlatmaya çalışırken de yalnızca duyduklarımı, gördüklerimi ve izlenimlerimi söylüyorum.

Söylerken de ne felsefesinden söz ediyorum ne de yazılarından ve kitaplarından alıntı yapıyorum.

Ne sizler ne de benden başka öğrencisi Dedenin

felsefesinin ne olduğunu bilmez.

Demek istiyorum ki ben; Sitemdeki yazılarımdan hiçbirinde Dede'nin felsefesinden söz edilmez.

Dedenin felsefesini öğrenir öğrenmez kendisi ile tartışmaya başladım.

Bu tartışmalarımdan biraz aşağıda anlatacağım.

Aynı zamanda sana Dedenin 20 bin sayfalık yazılarından oluşturulan kitapların adını vereceğim.

O zaman anlayacaksın yaptığın yanlışlığı...

İşte budur diyeceğim...

Gerçekten sadıksan Dedenin vasiyetine

Eline geçtikçe yak gitsin bunları seve seve...

Bir de kalkmış bana Dedemin felsefesi ilgili yazılar yazamazsın diyorsun...

Hoca'nın felsefesinin ne olduğunu bile bilmiyorsun.

Bilmeden düşüncelerime posta koymayı hak görüyorsun...

Böyle bir müdahaleyi ne yirmi yıllık avukatlığımda gördüm ne de okuduğum kitaplarda gördüm...

Unutma ki ben çok okuyan biri olarak da ünlüyüm...

Ne yani şimdi 25 yıl boşuna mı teptim o yokuşu...

Ondan öğrendiklerimi, onunla birlikte yaşadıklarımı,

Hangi ahlak kuralı, hangi hukuk kuralı yasaklayabilir bunu?

Oturup nasıl oldu da IQ'sü yüksek bir genç olarak ben bu işi nasıl yaptım diye düşüneceğine hala sonuna kadar gideceğim diyorsun...

Öyleyse Dedenin sende bulunan yazılarını niçin yakmıyorsun da, saklıyorsun?..

İşte beni çıldırtan böylesine mantık dışı müdahalendir.

Böyle yapacağına gelip beynime bir kurşun sıksan daha iyidir...

Bir de Dedem, “**Dr. Emin Kılıç 25 ayrı cephede savaşmış;**

Cumhuriyetine akıl ve canı ile hizmet etmiş, istiklâl madalyası olan savaş kahramanıdır!” diyorsun. Evet öyledir, aksini ileri süreni biliyor musun?..

Burada bir hatırlatma sana.

Dedem, vatanını savundu diye övünme bir daha...

Bu onun doğal ve toplumsal görevidir.

Ne yani cepheye gitmemeli midir?

Yani şimdi bu senin Dedem; yalnız başına mı savaştı, tek başına mı kurtardı bu vatani.

Unutulacak mı? Bu savaşta kolunu, bacağına kaybeden yüzlerce vatan evladını...

Biliyorum; Dedem, Gaziantep kahramanlarından olup kahramanlık madalyası alanlardandır.

Gazi ve kahraman olduğu için kendisine, öldüğünde, devlet töreni yapılandır.

Bunu yadsıyan mı (inkâr eden mi) var?

Dedem yaşıtta olanlar kahramanlığını hatırlar.

Dedenin bunlardan başka özellikleri de var.

Onlara sarıl, onları anlamaya ver karar...

Bunları da ancak benden öğrenebilirsin zinhar.

Diğerlerinin ne Hocadan ne de dünyadan haberleri var...

Çünkü çelişkileri göremeyen bir adam yüz Hocaya gitse ne çıkar?..

İşte Dedemle ilgili ve senin bilmediğin bir durum daha...

Gaziantep Kültür ve Eğitim Derneği'nin çıkarmış olduğu Gaziantep 2000 Rehberi adlı kitabın içindekiler bölümündeki 17. Sayfa:

Gaziantep kahramanları arasında fotoğrafı olmasına karşın adı, soyadı yok.

Ben senin yerinde olsam derim:

“Sayın yetkililer, dedemin fotoğrafını koymuşsunuz ama; adı, soyadı neden yok!”

Sağa sola saldırarak susturmaya çalışacağına...

Yanlışlıkları düzelttirmeye çalışırım canla başla...

Eğer halim olur da Gaziantep’e gidersem o Dernek yetkililerine:

“Dr. Emin Kılıç Kale, yalnız savaş kahramanı değildir. Aynı zamanda Dindar Filozoftur.

Hem de Evliya’dır (Ermiştir)...

Kitabınızın 51. Sayfasında belirtilen Gaziantep’te Yaşamış Sembolik Şahıslar bölümünde Patpat Ali Efendi ile Söylemez Mustafa’nın adı geçiyor da niçin Dr. Emin Kılıç Kale’nin adı geçmiyor?

Yine Dr. Emin Kılıç’ın adı “Gaziantep’te Yaşamış Bilginler bölümünde de geçmelidir” diyeceğim.

Bu da benden sana bir öneri olsun. Eğer ben tak diye yürürsem; ne olur benim adıma git, bu işi sen yap! Derim.

Olmaz mı IQ’sü yüksek kardeşim.

Bu IQ konusuna İkinci yanımda değineceğim...

Diyebilirsin ki; biz varken sana düşmez! Hayır düşer, çünkü sizler belden inme varislerisiniz... Ben ise yoldan gelme varisiyim.

Var mı buna bir diyeceğin?...

Hocamız yoldan gelmelere “İşte benim çocuklarım!” derdi... Hele bir sor oradaki öğrencilerine.

Örneğin Kunduracıbaşı’ya ve eşine...

Her ne kadar Hocamı eleştiriyorsam da bu benim aydın olmamdan ileri gelir.

Unutma ki ona yapılacak haksız bir saldırıda onu savunacak olan yalnız ve yalnız benimdir.

Öyle saldırarak, susturmaya çalışarak değil de; o saldırganı, doğruları, gerçekleri söyleyerek

Ve Hoca'nın bu dünyadan değil de Tanrıdan olduğunu bildirerek...

Senin Deden topluma mal olmuş kişi olduğu için yaşamı, dünya görüşü, aşkları araştırılacaktır.

Bilmem sizler bu oluşum karşısında nasıl davranacaktır.

Deden topluma mal olmuş kişidir deyince kanatlarını kabartarak, ayaklarını gizleyen tavus kuşu gibi şişiniyorsun.

Ama "Topluma mal olmuş kişiler bütün yönleri ile bilinmelidir!" denince yine; tavus kuşu gibi kanatların düşerek en çirkin yerin olan ayaklarını gösteriyorsun...

Ayaklar burada mecaz anlatımdır.

Amaç: Senin saldırgan karakterini anlatmaktır...

Değil mi ki Dedeni sahipleniyorsun...

Dedenle ilgili eleştirilere de katlanmalısın...

Dedeni, olumlu ya da olumsuz özellikleriyle sahiplenmelisin.

Dedeni bütün yanları ile anlatırsak onu insanlığa mal ederiz.

Bunun için kendisini bütün yönleri ile sergilemeliyiz...

Çünkü o topluma mal olmuş bir insandır.

O da senin benim gibi beşerdir.

İnsan olduğu için de elbette şaşardır...

Şimdi bak, bir insan-ı kâmil kendisine 25 yıl hizmet eden en yakın ve en çok sevdiği öğrencisine, yazılarını iade etmek istemesi üzerine şu küfürleri yapar mı?

"Sen kimsin ki eşek oğlu eşek!

Namusu noksan it oğlu it! Ey alçak..." (Bak. 25-26.10.1972 tarihli Hayri Balta'ya mektubu...) bunda olgunluk var mı?

Yapar, çünkü çevresindeki öğrencileri kendisini Tanrılaştırıp, putlaştırırsa, kendisini layüssel (dokunulamaz, eleştirilemez...) sanır.

Kendisine eleştirmeye cesaret edemezse; o da her şeyi söylemeyi ve hatta öğrencilerinin karılarına aşık olmayı

kendisi için bir hak tanır....

Çünkü kendisi ermiştir, insân-ı kâmil'dir.

Dünya bir lokma olsa insan-ı kâmil'e helaldir...

İşte ben bir kişiyi Tanrılaştırmak ve onu putlaştırmak ona yapılabilecek en büyük kötülüktür, diyorum.

Ben bu kötülüğü Dedene yapmayanlardan biriyim.

Onu sağlığında ve yüzüne karşı eleştirmeyi göze alabilen biriyim.

Onu eleştirmeyi göze alabilen iki kişi daha vardır.

Biri de eşi Hatice Hanımdır...

Diğeri de: Hüseyin Bahir Patpat'dır...

Bu yüzden üçümüz de en sevilen öğrencilerindeniz...

Bilmem bunlara ne dersiniz?

Örneğin benim için Dr. Hüseyin İçden'e Deden;

"Bu adama (Hayri Balta'ya) dikkat edin; buna profesörler öğrenci olarak gelip gidecektir!" demiştir.

Bunu da Dr. Hüseyin İçden, Ankara'daki öğrenciler huzurunda bana, belki 10 kere söylemiştir.

Haa, böyle demesine karşın benim aleyhimde olmak üzere çok ağır ifadeleri de vardır.

Bu söylediklerinin hiç biri kesin bir değer yargısı değildir.

Çünkü Deden "an" adamıdır.

Karşılaştığı duruma göre konuşan biridir...

Hoca'yı insanüstü görmenin, tanrılaştırmanın, putlaştırmanın, layüzselsel kılmanın bir anlamı yoktur.

Hoca'nın böyle övülmesine karnı toktur.

Çünkü Hocayı bir mit haline getirdiğinizden hep övülsün istiyorsunuz.

Her davranışında bir hikmet görüyorsunuz.

Eleştirilmesine katlanamıyorsunuz.

İlk olarak ben eleştirdiğim için,

Bu açıklamalarımı kabul edilemeyecek bir davranış olarak görüyorsunuz...

Hayri Balta bu nedenle o topluluktan yüzüne tükürülerek kovulmuştur...

Yüzüme tüküren adama da Hocamız tarafından da aferin verilmiştir.

Neymiş ben Hocayı dinlememişim,
Gazetelere toplumsal içerikli yazılar yazmışım.
Aman yarabbi ne büyük bir suç işlemişim.

İstiyorsunuz ki Hoca; hep güzel, iyi, olumlu yönleri dile getirilsin.

Yaptıkları yanlışlar görülmezden gelinsin...

Olur mu? Göz göre göre gerçekler örtbas edilir mi?..
Ben gözümle gördüğüme, yaşadıklarımın mı inanacağım;
Yoksa O'nu tanrılaştırıp, putlaştırınlara mı kanacağım.

Kaldı ki ben Sitemde sergilediğim yazılarımda gördüğüm yanlışlardan bir tanesine bile değinmiyorum.

Yalnızca tarihi, sosyal ve siyasal olaylara açıklık getirerek kamu oyunu bilgilendiriyorum.

Gerçekleri olduğu gibi vermeye çalışıyorum.
Yanlış davranışlarından bir tanesini bile sergilemiyorum.

Şimdi de Sitemde dile getirmediğim bir insan-ı kâmile yakışmayacak davranışlarından biri:

Hiç bir insan-ı kâmil, 68-70 yaşındaki iken, karı-koca öğrencilerinden kadın olanı ile aşk yaşamaya kalkar mı?

Karısının kendisi ile aşk yaşamasını hazmedemeyen öğrencisini "Boş bilmem ne" diye suçlar mı?

Kendisi ile aşk yaşamayı kabul etmeyen evli, çoluk-çocuk sahibi bayan öğrencisinin Şehreküstü'deki iş yerine kadar giderek onun işten çıkışını bekler mi?

Çıkışında önünü keser mi, peşine düşer mi?

27. Sevgilim dediği kadınla; sokaklarda çekişi çekişi gezer mi?

Tepebaşı nere?
Şehreküstü nere?..

Ben: **“Hocam, bu kadınla konuştum. Seni Öğretici olarak biliyor, öğretici olarak seviyor, sevgili olarak bilmiyor, sevmiyor! Sevgili olarak kabul etmiyor! Ne olur seni sevmediğini söyleyen bu kadınla ilgilenme!”** dedim.

Bana ne dese beğenirsin:

“Senin aklın yetmez,

Gözün görmez,

Basireti bağlı olan bir kişi, aşk ile bakan gözü görmez!” demesin mi?

68 aşındaki bir adam; 27. sevgilim diye numaraladığı bayan öğrencisi hakkında “EVRENSEL AŞK veya AŞKNAME-İ EMİN KILIÇ” diye name yazar mı?

Daktiloda çoğaltıp öğrencilerine dağıtır mı?

Hem aşkın evrenselliği mi olur?

Aşkın ya bireyselliği olur ya da ikiselliği...

Yazıların iktibas yapmıyorum aktarma, alıntı yapmıyorum...

Ben kendi izlenimlerimi yazıyorum.

Elin adamı Muhammed'i görmeden, tanımadan onun kitabı olan Kuran'ı bile mealen tercüme edip yazıyor, Kafasına göre eklemeler yapıp çıkarmalar yapıyor....

Hadi göster bakalım; “Yazdığın şu satırlar Dedemin şu yazısının şu sayfasından alınmıştır...” diye...

Göstereceğin her örnek için 100 milyon vereceğim size...

Az para değil, 10 tane örnek gösterirsen 1 milyar eder kısa günde...

Var mısın? Gösteremezsen benim senden istediğim;
Yalnızca sesini kesmen ve beni söyletmemendir...

Hoca bu; dünya bir yana Hoca bir yana,
Hoca ne yaparsa helaldir ona...

Hocadır, ne yapsa yeridir...
Hoca'nın yaptığı doğrudur...
Hoca ne yapsa iyi olur mu? diyelim.

Benim 14.6.1965'te bir dosya haline getirdiğim "EVRENSEL AŞK veya AŞKNAME-İ EMİN KILIÇ" adlı dosyayı, diğer öğrencilere vermek üzere çoğaltmayı kabul etmemem üzerine bu çoğaltmayı bir başkası yapmıştır. (Bak. Yeni Nüshalarını çoğaltan KÖLE. Tarih. 25.3.1981).

Köle adını taktığı bu öğrencisi birkaç yıl önce ölmüştür. Ama EVRENSEL AŞK veya AŞKNAME-İ EMİN KILIÇ" adlı bu olayı belgeleyen dosya bütün öğrencilerinde bulunmaktadır.

Hocamızın "Hık!" deyici öğrencileri Hocanın bu davranışını benimsemekte,
Her yerde övüne övüne söylemekte, öyle ki televizyonda bile dile getirmekten çekinmemekte...

Sanki Hoca'nın başka söylenecek özelliği yokmuş gibi...

Bak, anlatayım da dinle. Hoca yürüdükten sonra öğrencileri; Hoca'nın evinde, her zamanki ders yapılan yerde dersleri sürdürürlerken Kanal D için Bilge adlı bir bayan Gaziantep'e gidiyor.

Dr. Emin Kılıç Kale hakkında bir program yapmak istiyor.

Ders yapılan yere gidiyor.
Bunları meşk yaparken görüntülüyor.

Bu arada hep bir ağızdan zevzirlerin bağrıışmaları gibi konuşmaya başlıyorlar.

En sonunda, "Hocanın 28 sevgilisi olduğunu" övüne övüne, gülüşe gülüşe dile getiriyorlar.

Ben bu programı Ankara'da evimde gördüm.

Bunun üzerine Hoca Hanım (Hatice Kale) "Bu kadar şapşallık olmaz!" diyerek evinde ders yapılmasını yasaklıyor.

Kapı anahtarını ellerinden alarak hepsini kapı dışarı ediyor.

Ve bir daha da eve almıyor.

İşte senin telefonda "Dedem Sokrat gibi kitap yazmamıştır. Felsefesini öğrencilerine vermiştir!" dediğin öğrenciler böyle.

Hepsi de apolitik, asosyal, aktiviteleri yok, yaratıcılıkları yok, üreticilikleri yok, olmuşlar pasifize...

Otuz yıldır musiki yaparlar, meşk yaparlar.

İçlerinden bir tane olsun bulamazsın icracı müzisyen bestekar...

Gaziantep'tekileri bilmem ama; Ankara'dakiler dersleri ya Ekrem Vural'ın ya İlhami Çetik adında bir kanuncunun başkanlığında yapar....

Bunlar öylesine müziksever görünürler ki derslerde müzik müzik deyip fikir ve görüşme sahibi kimseleri konuşmalarını yasaklar...

Geçer dersleri laklakı yapa yapa...

Bunlardan ne köy olur ne kasaba.

Bunlar seyircidir olaylara...

Ben senin yerinde olsaydım öncelikle bu konuları araştırırdım.

Gerçekten Dedem bunları yapmış mı yapmamış mı diye tarardım.

Acaba bu 28. sevgili de kim, derdim.

Acaba bunlar da karı-koca öğrenci mi diye bakardım.

Eğer Sitemdeki bütün kanallara girmişseniz görürsünüz ki ben; Ali Kalkancı, Müslüm Gündüz, Yaşar Yılmaz gibi tarikat şeyhlerinin bayan öğrencileri ile aşna-fişna yapmalarını kıyasıya eleştirmekteyim.

Şimdi bana bu tarikatın Gaziantep'te bulunan müritleri: **“Oğlum, sen Ali Kalkancı'yı, Müslüm Gündüz'ü, Yaşar Yılmaz'ı diline dolayacağına kendi Hocana bak... Elimizde senin Hocanın 108 sayfalık EVRENSEL AŞK dosyası var!”** derlerse; onlara ben ne diyebilirim...

Telefonda sana sormuştum; “Bana telefon etmeden önce babanla, amcalarınla konuştun mu!” diye.

“Hayır!” demişten övüne övüne.

Eğer konuşsaydın onlarla eminim diyeceklerdi şöyle:

“Aman bulaşma ona; bulaşırsan ona, savunma hakkı doğar sonra.

Savuma hakkı doğunca da; ne Dedeni dinler, ne bizi dinler ne de seni dinler.

Doğru bildiğini, duyduğunu, gördüğünü ölüm pahasına da olsa söyler...

Öyle olunca bu tartışma uzar gider!”

Şimdi sana amcanla ilgili bir anı.

Almanya'da bulunan ve Hocanın eski öğrencilerinden Ekrem Uytun;

Sitemden Hoca ile ilgili bölümlerin çıkışını alıyor ve Gaziantep'e geldiğinde amcan Yılmaz Kale'ye gösteriyor.

Amcan çok güzel bir yanıt veriyor ona: “Olur böyle şeyler. Takma kafanı!..”

Bu konuda baban İmre Kale'nin de çok saygı duyduğum bir sözü var.

Bir başkası Hoca ile aramızdaki ters düşmüşlüğü dile getirince verdiği yanıt da çok olguncasına: “Hayri Bey, Hoca ile aramda görüş ayrılığı var diyor, bunda ne var?”

Bir kere ben materyalisttim;

Hoca ise idealist...

Hem de idealizmin en bilim dışı ekolu olan Solipsizm ekolünden...

Nazım Hikmet Hoca'nın felsefesi için şöyle diyor:

“Felsefeler içinde en saçma olanı; fakat çürütülmesi de en zor olanı...”

Hocamızın derslerde en sık yinelediği bir söz vardır: “Diyen sensin!”.. Bunu öğrencileri de sık sık yineler.

Ama ne Hocamız ne de öğrencileri bu görüşün hangi felsefe ekolüne girdiğini bilmezler.

Bir gün bu konuyu tartıştık kendisiyle. “Hocam, dedim, diyen sensin diyorsun. Şimdi kaldırımdayız. Caddeden bir araba geçiyor. Bu araba geçiyor diyen de ben miyim?”

“Evet!..”

“Hadi öyle ise; araba biz geçiyor dediğimiz için geçiyorsa; yani aslında yok ise arabanın önüne atlayalım, ezilmezsek gerçekten diyen biziz!”

Eğer biz dediğimiz için varsa bizi ezip geçmemesi gerekiyor...

Yine bu tartışmamızda Hocam bu duruma göre anamız bizi doğurmamış oluyor; anamızı doğuran biz oluyoruz desene deyince

Anamız bizi doğuruyor diyen de sensin. Sen olmasan böyle diyen olmazdı!” demesin mi?

Eğer Nazım Hikmet’in aklına bu örnekleri vermek gelseydi “çürütülmesi en zor felsefe!” demezdi.

Bu konuda tuttuğum notlardan somut bir örnek.

İşte Dedenin felsefesi bu demek:.

Derse konuk olarak gelen bir yurttaş soruyor:

- İnsan yaratılmadan önce kâinat yok mu idi?

- Sen olmasan bu söz söylenir mi idi? Bu mantık senin değil mi?

Adam eliyle duvarı göstererek:

- Bu duvar var mı yok mu?

- Bu duvar var mı, yok mu diyen sensin.

Adam duvara elini dayayarak:

- İşte var!

- İşte var, diyen yine sen. Sen olmasan var diyen olmazdı...

- Ben olmasaydım, dünya olmaz mıydı?

- Ben olmasaydım dünya olmaz mı idi diyen yine sen...

Adam:

- Ben bu mantıksızlığa düşemem.
- Dikkat et, bu hükme varan yine sen...
- Burada mantık yok, anarşi var.

Sayın Öğreticim:

- Tamam, bunu gören, bunu diyen yine sensin.
- Ben bundan bir şey anlamadım.
- Anlayamadım diyen yine sen...
- Diyen benim diyemem. Ben, nesillerden gelmişim.
- Peki, sen olmasaydı nesillerde gelmişim diyen olur

muydu?

- Bu duruma göre anamız bizi değil; biz anamızı doğru muş oluyoruz.

- Sen olmasaydın, anan olur muydu?

- Bizi doğuran bir anamız yok mu?

- Sen olmasaydın bizi doğuran bir anamız yok mu, diye soran olur muydu?

- Bu çok saçma bir görüş.

- Bu da senin, bir şey diyemem. Ama unutma ki hüküm senin.

- Sizin ki de sizin değil mi?

- Tamam diyen yine sen...

İşte Dedenin felsefesi bu.

Bu felsefeden sana söz eden oldu mu?

Dedenin felsefesini yansıtan bu tartışmadan bir satırını olsun Sitemdeki yazılarım içinde gösterebilirsen; göstereceğin her satır için sana ekstradan bir yüz milyon daha...

Dede'nin; Ankara'da Tarım Bakanlığında çalışan Ziraat Mühendisi Hadi Gökçe adlı öğrencisi Hoca'nın felsefesini Ankara'da derslerde dile getirerek, tartışmaya açmak istediye de "Müzik, müzik... Müzik yapalım!" diye susturularak konuşmasına izin verilmeyince o da bir daha derslere gelmediği gibi Hoca'nın da adını ağzına almadı. Oysa çok iyi de ney üflerdi...

Felsefe ne demek kısaca anlatayım sana. Felsefe şu soruları yanıtlamakla başlar. Madde nasıl oldu? Varlık nedir? Bilgilerimizin kaynağı nedir? Estetiğin, sanatın kaynağı nedir? İlahir...

Dedenin bu sorulara verdiği yanıt şöyledir. Diyen sensin...

Böylece yaratılışın, varlığın, bilgilerimizin, estetiğin ve sanatın kaynağı Dedene göre bireydir, insandır...

Felsefede bu görüşe Tekbencilik (Solipsizm...) denir...

En saçma ve en bilim dışı bir felsefe olarak nitelenir...

Elbette bu temel felsefe ilkeleri bilinmediği için sizler Dedenin sıradan sözlerini, kendine özgü davranışlarını. Olaylara bakışını ve olaylara tavır almasını, yaşam ilkeleri ile kurallarını felsefe sanarak benim tarihsel gerçeklere ve yaşanan olaylara ilişkin açıklamalarımı ve anılarımı yazmama sansür uygulamaya kalkıyorsunuz.

“Şunu yaz, şunu yazma” diyorsunuz...

Aman yarabbi!... Bu ne korkunç zihniyet...

Allah (koşullar) böyle bir olayı düşman başına vermesin.

Bir adamın anılarını yazmasına müdahale edenle ilk olarak karşılaşıyorum. Hakaret edersem ihtiyati tedbir alarak yayını durdurabilirsin.

Bundan sonra hakaret etmişsem tazminat davası açarak bir miktar tazminat da alabilirsin...

Kaldı ki ben satırlarımı; Sayın Öreticim diye başlayıp Sayın Öğreticim diye bitiriyorum.

İki de bir “Beni dirilten adam!” diyorum...

İnsaf; yaşadıklarımı,

Gördüklerimi yazmayayım mı?..

Gelelim Dedenle görüş ayrılığına: Ben toplumcuym; Hoca bireyci; ayrıca ben insanların eşitliğinden yanayım; kendisi ise yukarıda sözünü ettiğim o röportajında “**Niçin sosyal adalet olmasın? Sosyal adaletle karşı olan zalimdir...**” demesine karşın, Göğçe Çekildikten sonra,

“Sen ağa, ben ağa, bu ineği kim sağa!

Beş parmağın beşi bir olur mu?” demeye başladı konuşmalarında....

Bunun üzerine ben de kendisine “Beş parmağın beşi bir değil ama; bütün parmaklar gereksinimi olan kanı alır. Her parmağa ihtiyacı olan kan verilir.” demiştim.

Böylesine daha birçok konuda uzlaşmazlığımız var.
Tek uzlaştığımız konu Tanrı bilgisidir...

Ne var ki burada bile aramızda çelişkili bir durum var.
O Tanrı’yı kendisine uydurur; ben ise Tanrı’ya uyarım.

Başıma gelenlerin hepsi de Tanrı’ya uymamdadır.
O’nun Göğe Çekilmesi ise Tanrı’yı kendisine uydurmasındandır.

Haydi ne demek istediğimi anlayabilirsen anla; senin asıl derdin Dedenin vasiyeti falan değildir.

Senin asıl derdin: Anlattıklarımla Dedenin imajının güme gideceğidir.

Sözün burasına gelmişken çok önemli bir konuya daha değinmeden geçemeyeceğim.

Öyle ki Deden; Hindistan’daki kast sisteminin de yurdumuzda uygulanmasından yana.

Kunduracının oğlu kunduracı, terzinin oğlu terzi olmalı, debbağın oğlu debbağ olmalı ve sınıf değiştirmemeli.

Böyle olursa toplumda anarşi olmaz... Ben bunu kulağımla duydum ve hayret ettim...

Yazılarını okursan bu anlayışı sen de görürsün.

Bir de bana diyorsun ki, telefonda ve elimdeki a-mailinde:

“Dedemin vasiyeti var Dedemin felsefesi ile ilgili yayına ve yazılı metine izin vermemektedir.”

Allah Allah her şeyi gördüm de böylesini görmedim. Ne karışır ölmüş bir adam dirilere...

Allah kazadan belâdan esirgeye.

Dedenin vasiyetinden bana ne?

Dedenin de, senin de;

Ne hakkınız var karışmaya, gördüklerimizi, bildiklerimizi söylememize...

Anayasal ve doğal hakkım olan anlatım (ifade) özgürlüğüme...

Biliyorum, “Dedemin imajını zedelemeye hakkın yok!” demek istiyorsun.

Genç arkadaşım Dedenin imajının zedeleyen ben değilim. Deden, kendi imajını kendi elleriyle zedelenmiştir Göğe Çekilmekle.

Keşke çekilmeseydi göğe.

Keşke o 12 Mart ve 12 Eylül paşalarıyla mektuplaşmasaydı. O kadar devrimci genç kurşunlandı, işkencelere uğradı, yargısız infazdan geçirildi...

Acaba Deden, 20 bin sayfalık yazıları içinde bir tek sözcükle olsun bu aydın ve devrimci kıyımı yapan 12 Mart ve 12 Eylül rejimi hakkında devrimciler lehinde olmak üzere bir tek sözcük etmiş mi?

Hani o meşhur röportajında **“Devrimcilik yalnız bir yönlü olmaz. Bunun için A’dan Z’ye kadar devrimci olmak lazım!”** diyordu.

A’dan Z’ye bir devrimciye yakışır mı devrimci gençler kıyımdan geçirilirken Paşalarla mektuplaşmak ve “Namusu olan bu askerlere yardımcı olur!” demek...

Ah, keşke o röportajı yapmasaydı.

Keşke o röportajında “Gaziantep’in üç Allah’ı var!” demeseydi.

Zaten başına ne geldi ise o röportajdan sonra geldi.

Gaziantep gibi bir yerde o sözler söylenir miydi?

Biz söylemiş olsa idik; alçaklığımızdan, eşekliğimizden söz edilirdi.

Senin ve Hocanın öğrencilerinin dünyadan haberi yok.

Bak sana bir kitap adı vereceğim. Bu kitabın adı: SAHTE PEYGAMBERİN VAAZ KİTABI.

Yazan Bedrettin Şimşek. Kaynak Yayınları. Birinci Basım. 1996.

Kitabın kapağı altında bir ithaf: “Sevgili Doktor Emin Kılıçkale’ye”

Ben senin yerinde olsam bu yazarı bulur; “Sen Dr. Emin Kılıç’ı Nerden tanıyorsun? Sözüünü ettiğin bu sahte peygamber kim?” diye sorardım.

Ben buldum, sordum, istediğim bilgiyi aldım.

Ama yazım uzayacağı için bu konuda açıklama yapmayacağım...

Yine Dede’ne ait kitaplar Ankara’da öğrencisi olanların da olmayanların da ellerinde dolaşüyor.

5 milyonu veren bu kitapları alıyor...

Bunlardan iki tanesinin adını verirsem sana yeter sanıyorum.

“MUSİKİDE HAYAT DERSLERİ SÖZLÜĞÜ” veya “LÜĞATÇE-İ EMİN KILIÇ KALE”. Fotokopi olarak basılan bu kitabın ilkinin ben hazırlamıştım.

Ancak ben Musikide Hayat Dersleri Sözlüğü demiştim.

Hem de Hoca’nın oluru ve katkılarıyla.

Benim yazdıklarım Dr. Hüseyin İçden tarafından gereken eklemeler de yapıldıktan sonra “LÜĞATÇE-İ EMİN KILIÇ KALE”. Adı verilerek kitap haline getirilmiştir.

Al bir kitap daha.

5 milyonu bastırın alır bu kitabı da...

Kitabın adı “LİSAN-I ELHAN”.

Üzerinde yazarın adı var kitabın...

Kim biliyor musun? Dr. Emin Kılıç Kale.

Hani Deden kitap yazmamıştı ya?...

Kapak altı sayfada da;

Yazar: Dr. Emin Kılıç Kale (Dindar Filozof). Gaziantep. Derleyen Dr. Hüseyin İçden, 1984, Ankara.

Yani bu kitap Dedenin yürüdüğü yıl basılmıştın.
Yüzde yüz bu kitaptan Dedenin haberi olmuştur...

Bu Dr. Hüseyin İçden kim biliyor musun? Dede'nin türbedarı.

Yani Dedenin dosyalarını, yazılarını saklamakla yükümlü benden sonraki adamı...

Eğer Deden "Yakın gitsin yazdıklarımı.." sözlerinde samimi olsa idi Dr. Hüseyin İçden bu yazılarını saklamazdı, kitap halinde bastırıp satmazdı.

Yüzde yüz yakardı veya başka bir şekilde ortadan kaldırırdı.

Çünkü Deden de bizzat yazdıklarını dağıtırdı.

Burada sana bir sır vereyim: Dedenin en büyük özlemi, en büyük isteği, yazılarının kitap haline getirilmesi idi...

Ben yazıp önüne koydukça parlardı gözleri.

Duymazdı hiçbir şeyden yazılıp önüne konan yazılarından duyduğu zevki.

Asıl isteği yazılarının kitap halinde basılması idi..

20 yıllık yazmanı olarak yemin billâh ederek diyorum ki

"Evet, Dr. Emin Kılıç Kale'nin en büyük isteğinin yazdıklarının kitap haline getirilmesiydi."

Kendisi bu dünyada bir iz bırakmak isterdi.

Bu izin de kitapları aracılığı ile sürdüreceğini çok iyi bilirdi.

Eğer sen Dede'nin ruhunu hoşnut etmek istiyorsan bütün yazılarını kitap haline getirmelisin...

Günahı, vebali Hayri Balta'nın boynuna diyebilirsin.

Zerre kadar yalanım varsa;

Allah bin türlü belâ yağdırsın başıma...

Deden aynı olay ve olgu üzerine birbirini tutmayan başka başka sözler söylerdi.

Çünkü Deden, "an"ının adamı idi.

Bir dakika önce söyledikleri ile bir dakika sonra söyledikleri birbirini tutmazdı.

Bu çelişkili konuşmaları örnek verilerek kendisine anlatılınca da: **“Benim ipimle kuyuya inen ahmaktır!”** derdi.

Eğer Dedenin 20 bin sayfalık yazılarını incelersen,
Bu gerçeği görürsün sen...

Bu nedenle Dedenin kitapları olduğu gibi basılamaz.
Zaten olduğu gibi basılırsa kimse de anlamaz.

Çünkü bu çelişkili konuşmaları; kendisini yakından tanımayan bir anlam veremez.

Bunun için diyorum ki Dedenin ipiyle kuyuya inilemez.

Bu kitapların basılması olayından vardır haberi amcanın,.
Babasının yazılarının kitaplarının basıldığını duyan
Yılmaz Kale:

Ne dese beğenirsin **“Telif hakkımı isterim! Telif hakkımızı verin bize!..”**

İşte Dedenin mirasçılarının, babandan sonra da senin, yasal hakkı; kitapların basılmasını önlemek değil de telif hakkını istemektir.

Yine bu arada Deden hakkında yazılmış yazılarda Dede'ne: Hakaret edilmişse, iftira edilmişse, yalan söylenmişse tekzip etmek, tekzibiniz yerine getirilmediği takdirde mahkeme kararı ile tekzip ettirmek ve bir de manevi tazminat istemektir.

Ama sen “İşte polis ajanlarının aradığı kitap” diye yaşadığım bir olayı dile getirmememe bile müdahale ediyorsun.

Yaptığın benim kişilik haklarıma, düşünsel yaşamıma, anılarımı anlatmama bir tecavüzdür ve cezaî yaptırımı vardır.

İyi oldu şu senin bana e-mail çekmen, telefon etmen...

Gerektiğinde kullanmak üzere iyi bir kanıt olarak ileri süreceğimi bekleyebilirsin benden...

Sahi bugün gördüm. Sitemin Konuk Defterine girerek bir adını yazmışsın, bir de tarih... Başka bir sözcük yok... Bir şeyler yazdın da çıkmadı mı yoksa?

Merak ediyorum ne yazıyordun acaba...

İşte sen ve öğrencileri: "Hoca yaparsa iyidir, ne yaparsa yeridir!" düşüncesinde olduğunuzdan; yaşanan gerçeklerin dile getirilmesine, sıradan bir eleştiriye tahammül edemeyerek hemen saldırıya geçiyorsunuz.

Yaşamın gerçeklerinden habersiz hayal âleminde yaşıyorsunuz.

Halka tepeden bakmayı bir hak olarak görüyorsunuz.

Herkesin yazma ve eleştirme hakkına karışmayı kendiniz için bir hak sanıyorsunuz.

Ama unutma, el elden üstündür arşa varıncaya kadar.

Ummadığın taşlar baş yarar.

Her deliğe elini sokma; kiminden yılan çıkar, kiminden çıyan çıkar...

Senin dünya düzenini başına yıkar.

Son olarak şunu da belirteyim. Dedenin yaşamı ikiye ayrılır.

Göğe Çekilmeden önceki yaşam,

Göğe Çekildikten sonraki yaşam.

Temsilcisiyim ben Dedenin Göğe çekilmeden önceki yaşamının,

Benden başka öğrencileri ise temsilcisi; Dedenin Göğe Çekildikten sonraki yaşamının...

Eğer sen Dedenin yolundan gitmek istiyorsan Göğe Çekilmeden önceki felsefesine sarılmalısın.

Dedenin ruhunu memnun etmek istiyorsan gir onun yoluna.

Şimdi kal sağlıcakla, yeniden saygı, sevgi sana...

Ne olur içten olarak düşüncelerimi dile getirdiğim için

kızma bana.

Ne de olsa Dr. Emin Kılıç Kale dergâhında yetişmişim ama...

Üstü buzla kapalı bir ateşe dönmüşüm unutma.

Diğer öğrencileri gibi; hamuş, hımbıl, miskin değilim.

Ben; ne cinlerle, ne ifritlerle, ne katliam sanıkları ile boğuşmuşum.

Senin babalanıp, efelenmeni çok doğal, çok hafif, çok da yersiz bulmuşum.

Saygılarımla,

Av. Hayri Balta, 24.4.2003

X

Evren Kale'nin aşağıdaki iletisi; noktasına, virgülüne dokunulmadan olduğu gibi alınmıştır. "IQ sü 140 olan" kişinin yazdıklarına dikkatinizi çekerim...

Cevap vermenize sevindim tabiki amacım kimseyi rencide etmek değil. ayrıca dürüstlüğümdende şüphemiz olmasın ben dedem öldüğünde 6 yaşındaydım ve annemden süt emdiğimi hatırlarım, yani IQ su 140 olan bir insanım buda 6 yaşında iken 12 yaşındaki birini zekasına sahip olmak demektir. ben 14 yaş gibi bir şeyde söylemedim ayrıca dedemi tanımış olsam ne olur görmesem ne olur. Şunuda söylüyeyim dedem felsefesi ile çok ilgilendiğimi söyleyemem yaşandı ve bitti olarak görüyorum benim anlatmak istediğim size şu ben büyüklerimden duydum. onun vasiyetini kanunen olmasa bile maneviyat dünyam içersinde saygıyla karşılıyor ve atama bir borç olarak görüyorum yasal yönleri hukukçular değerlendirir dava açamayacak bir durumdaysam zaten savcıda dava açmaz o yüzden kendinizi hukuken haklı buluyorsanız beni dikkate almayın ama benim size arz ettiklerim hocanın ricası adamcağız çok açık ve net kendi felsefesi hakkında yayına veya herhangi bir anmaya izin vermiyor bunu Ahlaki olarak değerlendirmeniz daha önemli Hukuk ayrı bir konu tazminat vermem konusunda da haklıysanız veririm siz şimdiden miktarı söyleyin.Yazınızda ki sözler dedeminmiş gibi anlaşılıyor. Babam veya amcalarımın bu konudaki görüşleri

kendilerini bağlar yazdıklarım tamamı ile benimdir

Hayatınızı okudum orta yaştan sonra tahsil yapmış bir insana hayranlık duymamak mümkün değil ama ben sizin şahsınızlada ilgili değilim şahsınızlada alıp veremediğim bir meselede yok.Amcamda bulunduğunu söylediğiniz dökümanlarıda okumayacağım ben Ne Dr.Emin KILIÇ'ım nede YılmazKale yim dedemin felsefesinide yaymak veya o konuda yorum yapmak gibi bir niyetimde yok.Ama bir kere en başta ahlaken ölmüş bir insanın vasiyetinide yerine getirmeyi görev olarak kabul ediyorum.Ayrıca rica ederim ben asarım keserim demedim bu değerlendirmenizi protesto ediyorum.

Ne size nede bir başkasına yalan söylemek içinde bir sebebim yok varlığımınbuna ihtiyacı yok ajanlar tarafından kovalanmadım nede onlardan gizlemek zorunda kaldığım bir şeyim oldu ama bundan da gocunmazdım çünkü dünyadaki herhangi bir kuruluş beni istediği zaman gözlemlerin sorun olmaz çünkü benim ne yalana nede saklanmaya gereksinim var nede memleketimi terketmeye İstiklalim yoksa ölmeyi tercih ederim.

Sizi vicdanınızla başbaşa bırakıyorum ölen bir insanın vasiyetini çöpe atıp onun hakkında kendiniz hakkında düşüncelerinizi yayınlamanıza hukuk ne kadar izin verir bu yüce türk adaletinin takdirinde ama Ahlaken vicdanen olan değerlendirmeniz açık Dedemin adı geçiyor polislerin arayışta bulamadığı hocanın sözlerinin bulunduğu bir defter diye bir başlığınız var çok merak ediyorum onu neden sakladınız ki korktuğunuz neydi korkuyorsanız neden bu yola girdiniz bakın ben korkmuyorum ve kimsedende bir şeyi saklamıyorum ne polisten nede ajanlardan nede bir başkasından saklamam çünkü ben ölmeyi bile göze alırım isterlerse bulsunlar cezası neyse çekerim.Ama dedemi bu işinize karıştırmayın bunu ister peygamberliğinizi ilan edin ister toplumcu olun ister komünist dedem sizin ortağınız değil ortağı olduğunu iddia eden biri varsa beni karşısında da bulur cümle aleme ilan ola !ayrıca 72 yaşında hasta bir adamada sizin dediğiniz gibi asmak kesmek gibi bir ifademde olamaz düşüncelerimle çarpışır ve kazanırım ne bu vatan sahipsiz nede dedem arz ederim. Saygılarımla, 24.4.2003

X

EK

Gözden kaçırdığım bir nokta dedemin yazdıklarını açıklasaydım sokağa çıkmazdınız demişsiniz çok gülünç eğer dedemin söylediğini ispat edecek bir durumda iseniz ve bunu yayınlamıyorsanız çok merak ettim bu nasıl iş ben her zaman alnım dik çıkarım onun kahramanlıkları beni nasıl bağlamıyorsa yanlışları da bağlamaz zaten anlatmak istediğimde bu o onun hayatı ve bitti ayrıca ben ayıp bir şey yaptığımı da sanmıyorum. Biz alnımız açık çıkarız heralde dedemde şerefli bir insan olarak öldü en azından ülkesi onu öyle gördüğü birde madalya verdi. Ama adam bir şey istemiş gelecek varislerinden bende bunu yerine getirmeye çalışıyorum siz merak etmeyin biz alnımız dik çıkardık o da çıkardı sokaktada gezerdik ama siz gezemezsiniz heralde ki böyle olmuşuz ederim. 24.4.2003

X

2. mailinize cevabım

Bahsettiğiniz siteden haberim var sadece kısa bir özgeçmiş olarak deyinilmiş böyle bir yaklaşımda bulunsaydınız itirazda bulunmazdım. Bakın tekrar ediyorum ben ne sizin hayatınıza nede yaşamınızla ilgili bir şeye karışmıyorum karışmayada hakkım yok. Ancak siz bu konuda çok dolusunuz ve geçmişteki insanların size yaptığını yaptığımı sanıyorsunuz. Cevap olarak yazdığınız şeyleri web sayfanızdan okudum tekrar etmenize gerek yok. Ayrıca sizi çok iyide anlıyorum bende topluma hizmet edmeye çalışan bir insanım bu genç yaşta bu yüzden başımada az şey gelmedi ama mesele bu değil. **Samimiyetimle tekrar ediyorum konu atamın felsefesi konusunda bir yayına izin vermemesidir. Diğer öğrencileride bunu yapıyorsa ki onlara da size yaptığım gibi arayıp hatırlatıyorum. Dedem hakkında türlü şeyler duyuyorum farkında olduğum şey dedemin sıradışı ve zeki bir insan olduğu ama dedem bu konuda tek değil o yüzden abartıldığını da düşünüyorum bu abartma hem yüceltilmesi hemde yerilmesi konusundadır. Size yaptığım uyarıyı şahsınıza özgürlüğünüze yapılmış bir müdahale olarak görüyorsunuz. Dedemle ilgili bazı şeyleri sizin web sayfasından okudum ve bunlardan**

haberim yoktu insanoğlunu algılayışınıza da şaşırırdım bence insan mahlukatlar içinde en nankörü ve vahşisi en saldırgan hayvanlar bile yiyecek için avlanırken insan zevk için canlı öldürebiliyor. Böyle başka bir canlı yok!O yüzden size zamanında yapılmış ihanetleride büyüttüğünüzü düşünüyorum kendinizi anlatmaya çalıştığınız canlı varlık 3 dakika içinde hiroşimaya bir bomba atıp 3 dakikada 300,000 insanı katletmiştir. Ben insanlara bir şey anlatmaya çalışma konusunda da fazla ısrarlı olunmaması gerektiğini düşünüyorum çünkü bu canlılar arasında kötüleride varken iyileride var ama kötüleride fazla uğraşmakta bir işe yaramaz.Çünkü bu dünyada ister tanrı deyin ister başka bir varlık bu canlıya kötü olma hakkını da tanımış bu tercih meselesi.Dedem ciddi bir felsefe geliştirmiş ama bunun devam ettirilmesini yasaklamış bu ölen bir insanın son isteğidir ha buna belki hukuk bir şey demiyordur ama etik olarak bu bir istek ve yerine getirilmesinide ben kendi ahlak anlayışım içinde değerlendirdim ve müdehale etmeye karar verdim.ayrıca ister siz yazılarınızda dedemi övün veya eleştirin benim için ikisinin birbirinden bir farkı yok neticede benim istediğim bırakın adam mezarında rahat olsun isterseniz dedemin felsefesini kendinizinmiş gibi yayınlayın ama dedemin adı geçmesin belki dedem sizi kovmamıştır bilirsiniz belki Şihınız yetiştiginizi düşündü sizi yolladı bunuda bilemem. Son olarak ta şunu söylüyeyim bu yayınız hakkında da fazla ısrarlı olmayacağım ben görevimi yaptım ve sizi uyardım dedemin vasiyeti hatırlattım benden günah gitti gerisi size kalmış.Kimseyide bu konuda da zorlamaya niyetim yok bu ayıp onların ve sizin ayıbınız.

72 yaşında bir insana ben düşüncemi ilettim nasıl isterseniz öyle yapın ben bu konuda size muhalifim ama karışmayada hakkım yok. Ama sokağa çıkamazsınız demişssiniz :-)) bu çok gülünç emin olun çıkarız. Şehy Saidin oğlu bile bu memlekette milletvekili oldu anayasamıza göre kimse atasından dolayı suçlanamaz özgürlükleri kısıtlanamaz bu neden le size bunları yazmadığınız için minnette duymuyorum ! Hatta bu kadar şeyi ve ahlaki değeri ihlal eden bir insanın neden yayınlamadığınıda merak ettim bence yayınlayın :-)) saygılarımla..Arz olunur.

Atatürk'ün Cumhuriyet Bekçisi

M.Evren KALE, 25.4.2003

x

Cevabınızı aldım teşekkür ederim dostlarınız arasına aldığınız için.

Benle bu konunun hukuki yönünü tartışmanıza gerek yok ben hukukcu değilim buna karar verecek merciler belli bu yönü ile boş bir tartışma ben meseleyi yeterince açık ve samimi bir şekilde anlattım.Yargının vereceği karara da saygı duyarım siz haklıysanız sorun yok.

Ama ben şansımı denemeye kararlıyım.Ve haklı olduğumuda düşünüyorum blöf konusunda da bu kararınız için daha erken bir süre sonra belli olur ama her şeyden önce bir değerlendirme ve danışma yapıyorum şu an.Dava açabilecek durumdaysam açacağım.

Ama amacım sizi rencide etmek değil. Saygılarımla...

Evren Kale, 26.4.2003

x

Sayın Evren Kale,

Önce saygı, sevgi...

Sizden bir ricam olacak.

Son gönderdiğiniz 27.4.2003 tarihli e-postanızı, yanlılıkla, sildim. Oysa ben bunları biriktiriyordum. Eğer sözünü ettiğim bu yazıyı gönderirseniz sevinirim.

27.4.2003 tarihli ki bu e-postanızda hatırımda kaldığına göre benim vicdanımla başba bıkarıyordunuz. Benim amacım da sizi incitmek (rencide etmek) değildir. Beni vicdanımla başbaşa bıraktığınız için bir daha size yanıt vermeyeceğim.

25.4.2003 tarihli e-postanda "Atatürk'ün Cumhuriyet Bekçisi" diye imza atmışsınız. Ancak merak ediyorum acaba hangi Atatürkçü Dernekte üyesiniz ve ne tür etkinliklerde blunuyorsunuz. Belki bilmiyorsunuz ben "Atatürkçü Düşünce Derneği" kurcu üyelerindenim de...

Mektuplarında adımları bile anmasan da, benim gibi saygı sevgi diye başlamasan da; yine saygılar, sevgiler sana. Şimdi kal sağlıcakla...

Av. Hayri Balta, 5.5.2003

X

Son yazınıza cevabım şu olacak adınızı geçirmeme ve saygı sevgi konusunda siteminiz e üzuldüm ben saygı ve sevgi için bu kelimeleri kullanarak olduğuna inanmıyorum davranışıma göre karar vermenizi rica ederim.Ben Atatürk ile ilgili bir derneğede üye değilim ihtiyaç ta duymadım Atamızın bana emaneti olan cumhuriyetin bekçiliğini yapmak içinde üye olmama gerek olduğunuda düşünmüyorum.Hem nutukta hemde ilkokulda okuduğumuz Bizzat Atatürkün yazdığı andı içimiş ve yemin etmiş biri olarak ben Atatürkün Cumhuriyetinin bekçisiyim

Ayrıca sizin bahsettiğiniz dernekte bence Atatürk ü anlatmaktan aciz Dincilerin din takkiyesi yaptığı dini sömürdüğü gibi o dernekte Atatürkü sömürüyor show yapıyor.Atatürk sağ olsaydı o derneği hemen kapatırdı. Saygı sevgi ve hürmetlerimle Sayın Av. Hayri Balta ya arz ederim. 5.5.2003

X

Sayın Evren Kale,
Önce saygı, sevgi yine.
Nasıl bilersen yap öyle.

Tahmin etmiştim zaten.

Bizimkilerin sosyal etkinliklere katılmayacağını bilmez miyim ben.

Ama ben, bir de 27.4.2003 tarihli mektubunu istemiştim senden.

Göndermemişsin, neden?
Bildirirsen sevinirim gerçekten...

“Saygı sevgi ve hürmetlerimle” demişsin, mektubunda.

Soruyorum sana, saygı ile hürmeti aynı anlamda mı, yoksa farklı anlamda mı kullandın?

Yoksa, yineleme mi yaptın?

Saygı, sevgi yeniden.

Şimdi kal sağlıcakla...
Av. Hayri Balta, 5.5.2003

X

Sn Hayri Balta

İstedığınız cevabımı yollamam mümkün değil çünkü E-mail kloserlerimde yolladıklarımı biriktirmiyorum. Yolladığım metin bende de mevcut değil. Başka bir isteğiniz olursa yardımcı olmaya çalışırım. Saygılarımla

Atatürk'ün Cumhuriyet Bekçisi, 6.5.2003

+

Not: Silinen 27.4.2003 tarihli mesajında Evren Kale şöyle demek istiyordu, hatırımda kaldığı kadarı ile:

“Ne yapmak istiyorsun?

Seni vicdanınla baş başa bırakıyorum.

Dedem hakkında iyi şeyler de yazıyorsun...” gibisinden...

Av. Hayri Balta, 6.5.2003

+

Evren Kale'den Bir İleti Daha

Kuranikerim de kullanılan dövme fiili arapçada üç manaya gelebilmektedir. Ve bu manalarından biride men etmekle alakalıdır. Bu nedenle bunu sadece dövmek ile ilişkilendirmek insanın kişisel tercihidir. Ancak bütün dinlerde olduğu gibi yaratıcı varlığını ve gönderilen kabulü kalp denen maneviyeti ilgilendirmektedir. Bu nedenle kalbinizin yaptığı yorumda tanrı tarafından değerlendirilecektir. Tıpkı Anayasamızda ki ilgili madde gibi hiç bir madde kişilerin haklarını kısıtlayacak şekilde yorumlanamaz. Yani Biri çıkıpta dilekçe hakkınızı dilek diye tanımamak gibi bir yorumlama yaparak görmezden gelemez dinlerde de durum böyle eğer vahi edilen konuları siz kalbinizle yorumlarken ana ilklerden saparak yorumlama yaparsanız demogoji yapmış olursunuz ve hürafelere neden olursunuz bu bakımdan tanrı her ne kadar bu dünyada insanı serbest bırakmış olsada yorumlamalarının bedelini soracaktır.. Bu nedenle hiç bir dinin insana zülme sebep olacak şekilde yorumlanması dinin suçu olamaz. O insanın hayvani varlığının vahşeti olur. Bir beктаşı fıkrasında ki gibi kendine neden namaz kılmadığını soranlara cevap vererek allah içkiliyken namaza yaklaşmayın diyor yani bana kılma diyor demesi kendi içinde mantık içersede aslında bu bir

kişisel yorumdur ve temel ilkelerden sapılmasıdır bu tür yorumlamaların sorumlusu dinin kendisi değildir.İnsanın ruhu ve maddiyatı iyi yi kötü kötüyü iyi yapacak kudrete sahiptir.Bu hakkın yanlış kullanılması dinin suçu değil insanın suçudur.

Evren Kale, 24.6.2003

+

Hayri bey amca uzun süredir e-mail adresime bir sürü mail yolluyorsunuz yolladığınız maillerin benimle ilgisi yok sanıyorum genel listenize kayıd ettiğiniz için bir mail yollarken benim mailimede yollamış oluyorsunuz bu durumu düzeltirseniz sevinirim benimle alakalı mailler yollayabilirisiniz ama beni ilgilendirmeyen ko nularad mail yollamazssanız sevinirim.Saygılarımla

Evren Kale, 4.7.2003

Dikkat: Evren Kale gönderdiğim iletilerden rahatsız oluyor.

Okuyup görüşlerini açıklayacağına; bana ileti gönderme diyor.

16. İS T İLE MEKTUPLAŞMA

Değerli Dostlar,

Aşağıdaki yazı; adını, adresini ve kimliğini bildirmeyen bir okuyucumdan gelen mesaja verdiğim yanıtlar olup adı bilinmeyen bir daha yanıt vermemiştir...

Saygılarımla,

Av. Hayri Balta, 4.7.2003

X

Sayın Balta,

Sitenizi ziyaret ettim. Açıkçası pek hoşuma gitmedi.

Fotoğraftaki insan siz iseniz, gerçekten güzel bir insana benziyorsunuz. İleri yaşta olduğunuzu ve her geçen gün vadenizin dolduğunu ve ölüme biraz daha yaklaştığınızı hatırlatırım.

Bu alaycı üsluptan vazgeçerek, olaylara yaşınızın getirdiği olgunlukla yaklaşmanızı tavsiye ederim.

Fotoğrafları ile alay ettiğiniz insanların hangi baskılar altında ve cahil bırakılarak o yola sevk edildiğini hatırlatırım.

Bu insanların özgürlüklerine kavuşması ve medeni bir insan olarak yaşayabilmesi için yaptığınız bir eylem varsa sitenizde onu yayınlamanızı tavsiye ederim.

Bir de kendinize örnek veya taraftar aldığınız kişileri iyi seçmenizi rica ederim. Allah'a baş kaldıran, lafının sözünün nereye gideceğini bilmeyen kişilerin şiirlerini, yazılarını kendinize örnek almayın. Bu yazılar sizi azgınlaştırır.

Benim gibi siz de öleceksiniz ve yaptıklarınızdan hesaba çekileceksiniz. Aklınızı başınıza toplayın. Yoksa isminizin önünde yer verdiğiniz 'Av.' kısaltmasının 'avanak'ın 'av.'ı olduğu algılanır.

(Affedersiniz)

Saygılarımı sunarım.

İs t, 27.6.2003

X

Sayın İs T,

Selam selamına.

Şu adını soyadını bildirsene bana.

Hakkım değil mi bilmek; yazıştığım kişi erkek mi dişi mi?
Bir de yabancı mı, yerli mi?

Sonra mesleğin ve yaşın da ilgilendirir beni.

Bildir, bildir ki tanıyayım seni...

"Fotoğraftaki insan siz iseniz, gerçekten güzel bir insana benziyorsunuz." diye başlamışsın mektubuna.

Evet, o fotoğraftaki benim, başkasının fotoğrafını koyacak değilim ya...

O fotoğrafı, Hukuk Fakültesini bitirdiğimde 49-50 yaşında iken çektirmiştim.

Aradan 28 yıl geçmiş; şimdi, 78'deyim...

Bu yaşa gelinceye değin çok kadın-kız gönül verdi bana. Kimilerine ben de gönül verdim ama geçit vermedim onlara...

Şimdi yedi sekiz ağır hastalıkla boğuşmaktayım...

Her gün, her saniye ölüp ölüp dirilmekteyim.
Bu halimle bile hem yakışıklıyım hem de güzelim.

Şimdi sorabilirsin, bu güzelliğin nedendir.

Yanıt şu: Tanrı'yı bilmem ve yolundan gitmemdir.

İnsan insanın aynasıdır;
Aynaya bakınca kendisini tanır...

Beni güzel görmeyen senin güzelliğindedir.

Bilmiyorum sen nasılsın, bildiğim kadarı ile zekan;
süperdir...

Neden mi? İnanır mısın, ilk olarak karşılaşıyorum senin
gibi biriyle,

Sendeki gerçekten bir süper zeka,

Bugüne kadar karşılamamıştım böyle zeki biriyle....

“Av.” kısaltmasını “avanak” olarak algılamak niye?..

“... ‘Av.’ kısaltmasının ‘avanak’ın av.’ı olduğu algılanır.”
diyorsun ya...

Böylesine bir buluş açıklanır ancak süper zekayla...

“Lisanül beyan, aynen insan!” demiş atalarımız.

Aman dikkat, ne mal olduğumuzu ele verir lisanımız...

Ancak iyi niyetli ve merhametli olanlar başkalarının kötü
bir sonuçla karşılaşmasına üzülür...

Yaşlı olduğumu ve her an ölümle karşı karşıya olduğumu
hatırlatman ise senin iyi niyetli ve merhametli olduğunu
gösterir.

Ne var ki senin ve senin gibilerin bilmediği bir şey var;
ben ölmeden önce öldüm ve de dirildim.

Artık bana ölüm yok, çünkü ben ölümsüzlüğe eriştim.

Bu konuda bir aşık şöyle seslenir: “Aşık ölmüş diye selâ
verilir.

*Aşıklar ölmez, ölen gelişmemiş, gaflet içindeki, insan
imiş!”* der.

Ben ancak doğru, dürüst, güzel insana saygı duyar, önünde ceketimi ilikler, başımı eğirim...

Yine de sana, beni düşündüğün için teşekkür ederim.

Bana: "Bu alaycı üsluptan vazgeçerek, olaylara yaşınızın getirdiği olgunlukla yaklaşmanızı tavsiye ederim." demişsin. Anlaşılan sen bana, öğüt verecek yaşa gelmişsin...

Benim güzel, süper zekâlı, iyi niyetli dostum, Beni, "alaycı" görmene üzıldüm.

Bu yaşa değin herhangi bir kimseyle ne şaka yaptım ne de alay ettim.

Eğer kimlerle nasıl alay ettiğim konusunda açıklama getirirsen sana teşekkür ederim.

Bir de bu zavallı insanlarla ilgili "...bir eylem varsa sitenizde onu yayınlamanızı tavsiye ederim." demişsin.

Anlaşılan sen benim Sitemi düşünerek okumamışsın, şöyle bir göz gezdirmişsin.

Benim Site, insanlarımızı; Allah, Kuran, din diye aldatanlara karşı açılmış bir aydınlanma savaşıdır.

Çok az dinci benim değindiğim konularda açıklama yapmıştır...

Ben insanlarımızı kendisine yararı olmayan bir Allah anlayışından kurtarmak istiyorum.

İnsanlarımızı kendisine yararlı olabilecek bir Allah anlayışına erdirmek istiyorum.

Bir kötü iş yaparken içimizden "Cız!" diye bir uyarı gelir ya...

Bu uyarıyı dinlemeyip kötü işi yaptıktan sonra "vicdanımız sizler" ya...

İşte bizi uyanan cız duygusu ile vicdanımız yüce bir duygudur.

Yüce bir duygu olduğu için Tanrı'dır.

Din ilminde bu ruhsal oluşum kutsal ruh (Allah, Tanrı, Ruhül Kudüs, Vahiy, Cebrail...) olarak adlandırılır...

İnsanın dışında, başka bir yerde Tanrı diye bir varlık aranmamalıdır...

İnsan; aklına, mantığına, sağduyusuna, insanlığın kabul ettiği genel doğrulara, üstün kavramlara, asil duygulara, yüce kavramlara uymalıdır...

Yoksa öyle: “Kadını dövün; kadın tarlanızdır dilediğiniz gibi girin, hırsızın elini kesin, kâfirin boynunu vurun, zina yapanları taşıyarak öldürün ya da kırbaçlayarak dövün, imana gelmeyenlerle cihat ederek parmaklarını kırın, malını ganimet olarak alın, karısını kızını cariye yapın, erkeklerini köle olarak kullanın, isterseniz pazarlarda satın!” diyen bir Allah olur mu?

İnsanları kâfir-mümin diye birbirine düşman kılan bir topluluk iflah olur mu?

Benim bildiğim Allah “Rabbil âlemin!” olmalıdır.

Kendi yarattığı insanları mümin, kâfir diye birbirine kırdırmamalıdır...

Bir öğüt daha vermişsin bana.

“Allah’a baş kaldıran, lafının sözünün nereye gideceğini bilmeyen kişilerin şiirlerini, yazılarını kendinize örnek almayın.” demişsin hayıflana hayıflana.

Kimlermiş bu Allah’a baş kaldıranlar, bunları bana tek tek saysana...

Varsa Allah’a başkaldıran,
Allah kendini koruyamadı ki sen oldun Allah’ı koruyan.

Benim bildiğim, arkasına düştüğüm, Allah kendisine karşı gelenin cezasını verir hemen.

Hem de ölmesini ve öte dünyaya gitmesini beklemeden...

“Benim gibi siz de öleceksiniz ve yaptıklarınızdan hesaba çekileceksiniz.” demişsin bana mektubunun son

paragrafında.

İyi niyetli dostum; benim için kaygılanma.

Yukarıda dedim ya.

Ben ölmeden önce öldüm, hesabım görüldü, cezamı çektim ve çekmekteyim hem de bu dünyada...

Merak etme, yoktur öldükten sonra yaşanacak, hesap verilecek bir dünya.

Cennet-cehennem bir haldir, hepsi yaşanır bu dünyada hem de sağlığında...

Kuran'ın 30 sûresi "Elif, Lâm, Mîm" diye başlar.

Bu terimler Kuran'a laf olsun diye alınmamışlar.

Bunların ne anlam içerdiğini bilmeyenler Allah'tan, Din'den, Kuran'dan ne anlar?

Anlamadıkları için de Allah-din adına bütün tek Tanrı'lı dinciler birbirlerini boğazlar...

Şimdi diyebilirsin ki "Anlat bakalım biz de bilelim."

Sen de Allah sevgisi görmeden ben bu sırrı sana nasıl vereyim?

"Av." Kısaltmasın avanak algılayan bir kişiye ilâhi sırları nasıl diyeyim....

Benim iyi niyetli, süper zekalı, güzel dostum: Dindar olmanın ilk koşulu edeptir, hayâdır, terbiyedir.

Yapılacak ilk iş kendini bilmektir.

Ne demiş atalarımız: "Kendini bilen Rabbini bilir!"

Benim adı, sanı olmayan güzel dostum

"Her deliğe elini sokma, kiminden yılan, kiminden çıyan gelir..."

Şimdi kal sağlıcakla...

Saygılar, sevgiler kucak dolusu sana...

Av. Hayri Balta, 28.6.2003

+

Hayri Bey amca,

Saygılar sunarım.

Ben size özel bir mail yazdım. Siz o yazıyı verdiğiniz cevap ile beraber 10 ayrı yere göndermişsiniz.

Yakışıklı Hayri Bey amca Allah sana şifa versin. Sizin gibi tecrübeli, kemale ermiş, medeni insanlara çok ihtiyacımız var.

“Ne var ki senin ve senin gibilerin bilmediği bir şey var; ben ölmeye önce öldüm ve dirildim. Artık bana ölüm yok, artık ben ölümsüzlüğe eriştim.”

Bu bölümde latife yapıyorsunuz herhalde! Ölümden sonra insanın tekrar dünya hayatına geri dönmesi mümkün değildir. Çünkü Kuran’da öldükten sonra Allah’tan süre isteyip -bize az bir süre ver dünyaya geri dönelim ve seni razı edecek amellerde bulunalım- diye talepte bulunan ve dünya hayatını boş emeller peşinde koşarak harcadıkları için pişman olan insanlardan bahsedilmektedir. Eğer tekrar dönüş olsaydı bu insanlar pişman olmazlardı.

“Varsa Allah’a baş kaldıran, Allah kendini koruyamadı ki sen oldun Allah’i koruyan.” Bize Kuran’da bildirildiği üzere Allah’a karşı korku dolu bir saygı (haşyet) duymalıyız. Yukarıdaki gibi ifadelerde bulunmamanızı rica ederim.

“Merak etme, yoktur öldükten sonra yaşanacak bir dünya yoktur; cennet cehennem bir haldir, hepsi yaşanır burada.

Ölümden sonra asıl varılacak yer ahret yurdudur ve müminler için asıl yurt orasıdır.

“Kuran’ın 30 sûresi “Elif, Lâm, Mîm” diye baslar. Bu terimler Kuran’a laf olsun diye alınmamışlar. Bunların ne anlam içerdiğini bilmeyenler Allah’tan, Din’den, Kuran’dan ne anlar? Anlamadıkları için de Allah-din adına bütün tek Tanrı’lı dinciler birbirlerini boğazlar.”

Ben bu satırlarda sıralanan harflerin ne anlama geldiğini tekrar dünyaya gelecek olan İsa peygamberin açıklayacağını umuyorum. (En doğrusunu Allah bilir.)

“Simdi diyebilirsin ki “Anlat bakalım biz de bilelim.” Sen de Allah sevgisi görmeden ben bu sırrı sana nasıl vereyim?”

Ama madem bu ilim verilmiş sana, anlatırsanız manasını o da sizden bir güzellik olur bana.

Sevdim muhabbetini yakışıklı Hayri Bey amca. İyi günler dilerim.

(Mümkünse bu diyalog aramızda kalsın. Benim kim olduğumu soranlara bir faniydi geldi geçti dersin.)

is t, 30.6.2003

x

Sayın is t,

Önce saygı, sevgi yine...

Adını, soyadını bildirmemişsin yine, niye?

Kimliğini bildirmekten çekinen biriyle, muhabbet etmek yakışır mı bize?

Benim tatlı dilli güzel kardeşim, şimdi ben sana ne diyeyim...

Madde âleminde sen fanisin de ben fani değil miyim?

Biz madde âleminden değiliz, biz mana âlemindeyiz.

Biz mana âleminde olduğumuz için ölüp ölüp diriliriz...

Mana âleminde olmayanlar “iki cihan” kavramını nasıl bilir?

İki cihan kavramı ile “madde” ve “mana” âlemi dile getirilir.

Öbür dünya dedikleri işte bu mana âlemdir.

Mana âlemine girenlerin hesabı bu dünyada görülür...

“...latife yapıyorsunuz herhalde!” dediğine göre mana âleminde haberin yok senin, sen madde âleminde...

Madde âleminde olduğuna göre sen Allah yaratacak kadar süper zekâlı olanların yolundan gitmekte...

Şimdi sana Kuran’dan bir ayet göstereceğim,

Bilmiyorum bu ayete ne diyeceksin, bekleyeceğim.

“... Ölü iken kendisini dirilttiğimiz ve kendisine insanlar arasında yürüyebileceği bir ışık (nur) verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp ondan hiç çıkamayan gibi olur mu?” (K. 6/122)

Kim acaba bu ölü iken diriltilip insanlar arasında gezen.

Allah’a nasıl erişecek bu ayetin anlamını bilmeyen.

Al bir tane daha: **“Belki şükredersiniz diye sizi ölümünüzün ardından tekrar diriltmiştik.” (K. 2/56).**

Şimdi sen, madde âleminde, “ölümünün ardından tekrar dirilen” bir insan gösterebilir misin?

Mana âlemi ile ilgili yüzlerce ayetten bir ayet daha sana.

“... Allah, Diri'yi ölüden, Ölü'yü diriden çıkarır.” (K. 3/26, 6/95, 30/19).

Bu ayetlerin anlamayan bir kişi hiçbir mesafe alamaz Allah yolunda.

İster Hac taşısın boynunda, ister Kuran taşısın koynunda...

İşte ben bu anlamda bir Ölü idim; şimdi Dirildim.

Şimdi ben senin gibi bir “Fani”ye bu sırları nasıl vereyim.

Sen fâni olabilirsin, ama ben “Fâni” değilim.

Ben ölümsüzlüğe erişmiş biriyim.

“Siz o yazıyı verdiğiniz cevap ile beraber 10 ayrı yere göndermişsiniz.” diyorsun ya bana mektubunda,

Gerçekten şaşım bu soruna.

Sizin yazınızda saklanacak ne var.

Gizli değil, ticarî değil, sır olacak ne var?

Yazışmalarımızı herkesin bilmesinde yarar var.

Bu uygulama bizleri dikkatli olmaya yöneltir.

Bunun yanında birbirimizden öğrendiğimizi başkaları da öğrenir.

Kaldı ki bu uygulama benim bir özelliğimdir.

Bana gelen iletiler aynı zamanda Sitem’de yayınlanır.

Böylece görüşü olan, söyleyeceği olan tartışmaya katılır.

Amacım herkesin yazışmalarımıza katılarak aydınlanmayı sağlamaktır.

Halkımızı bu korkunç karanlıktan kurtarmaktır.

Sahi sen şu adını, soyadını, adresini niçin bildirmezsin?

Bilmek hakkım değil mi; kız mısın, erkek misin?

Kimliğini, kişiliğini bildirmezsen sana verilecek yanıt şöyle olacaktır.

Önce adını, soyadını, kimliğini, kişiliğini bildir.

Hayri Balta'dan sana hiçbir kötülük gelmeyecektir.

Her ne kadar yazışmalarımız aramızda kalsın diyorsan da; bu yazışmalar aramızda kalmıyor.

Hayri Balta senin de mana âleminde olmanı istiyor.

Hayır kalmasın,

Başkaları da ne olduğumuzu görsün, anlasın...

Saygılar, sevgiler kucak dolusu sana...

Şimdi kal sağlıcakla,

Av. Hayri Balta, 30.6.2003

17. AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZ GEÇMİŞİ...

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep Lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliği; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik, kilimcilik yaparak sağladı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini

bıraktığı zaman futbol hakemlik kursuna bitirdi...

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılıncaya futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef vurdu ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: "Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimse!" (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye'de mahkeme kararı ile "Atatürkçü ve Aydın" sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10'a yakın işyerinden kovuldu. 10'a yakın ev değiştirmek ve sonunda Gaziantep'ten ayrılmak zorunda kaldı...

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken "Kavmiyetçi ve Ümmetçi" kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971'de Ankara'ya göçtü.

Gaziantep'ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971'de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart'ın hışmından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep'te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara'ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken, 27 Mart 1977'de, ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucularından oldu.

İlk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirince kalbinin % 70'i çalışmaz bir duruma geldi. ADD'deki görevinden ayrıldı ve doktorların sözü üzerine avukatlığı bıraktı. O günden bugüne değin de evinde yazarlık yapmaktadır...

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıkten sonra babaannesinden kendisine kalan trilyonlar değerindeki taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da bir üniversitede Siyaset Bilimi hocalığı yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiş olup bir şirkette inşaat mühendisi olarak çalışmaktadır...

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, Laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve bu davalardan birinin sonucunda da ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ kurulmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için, ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bugünkü tarih itibariyle basılmış 38 kitabı vardır. Bu kitaplar parasız dağıtılmaktadır... (Kitapların listesi aşağıdadır...)

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli Sitesinde aydınlanma savaşı vermektedir...

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; bireyciliğe karşı toplumculuğu, dine karşı bilimi, şeriata karşı cumhuriyeti, teokrasiye karşı Laikliği, vahye karşı akli, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, ruhçuluğa karşı maddeciliği savunmuştur...

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri Balta, 19.11.2014

+

18. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:

(Alfabetik olarak)

1. Anılar 1: Bir Aydın Adayı
2. Anılar 2: Muhbir ve Tertipçilerim
3. Anılar 3: Röportaj ve ...
4. Anılar 4: Son Nokta
5. Anılar 5: Alleben (Kaybolan Cennet)
6. Anılar 6: Emanet (Şafık Güvenç Emaneti)
7. Anılar 7: Cahilin Dünyası
8. Anılar 8: Cehaleti Yeniden Doğanlar Bilir
9. Anılar 9: Zilli Kurt'un Çırpınışı
10. Anılar 10: Dindar Filozof
11. Anılar 11: İtilmiş Bir Adam

12. Atatürk 1: Atatürk Budur
13. Köşe Yazıları 1: Kızmak Yok 1/60
14. Laiklik 1: Laiklerin El Kitabı
15. Laiklik 2: Laikliği Benimsemeden...
16. Laiklik 3: Laiklik Bir Yaşam Biçimidir
17. Oyun 1: Halkevi Çalışmaları ve İki Oyun
18. Öykü 1: Yitmiş Bir Adam
19. Öykü 2: Muzır'dan Kes!..
20. Öykü 3: Cambazlar
21. SSS 1: Sevenler-Soranlar-Sövenler
22. SSS 2: Aşağılık Maymun
23. Şiir 1: Ellerim Ellerim Suçsuz Ellerim
24. Tasavvuf 1: Allah Denince 1/6
25. Tasavvuf 2: Allah Denince 2/6
26. Tasavvuf 3: Allah Denince 3/6
27. Tasavvuf 4: Aydınlanma
28. Tasavvuf 5: Sırların Sırrı
29. Tasavvuf 6: Tanrı'ya Yakınlık
30. Tasavvuf 7: Erenlerin Dünyası
31. Tasavvuf 8: Aydınlarla Mektup
32. Tasavvuf 9: Kaygılarım
33. Tasavvuf 10: Kuran'a Akılcı Bir Bakış
34. Tasavvuf 11: İncil'den
35. Tasavvuf 12: Tevrat'tan
36. Tasavvuf 13: Takvimlerden
37. Tasavvuf 14: Misyoner'e Yanıt
38. Tasavvuf 15: Sanal Katılım-Taç'a Atılanlar

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayıp yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu topluluğa "firinlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.